

Giới thiệu Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ

Được biết đến là một tác phẩm hay mang tên Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ của tác giả Qua Từ. Đây là một thể loại truyện teen hay với đề tài mới lạ và độc đáo- cốt truyện xoay quanh nhân vật nam phụ.

Kết thúc của truyện "cổ tích ngôn tình hiện đại", bình thường đều là nữ chính và nam chính happy ending.

Về phần nam phụ bia đỡ đạn, ai sẽ để ý đến bọn họ vui hay buồn?

Nhưng là, đột nhiên có một ngày như vậy,

Nhóm nam phụ hắc hóa, tạo phản, không muốn lại làm đá kê chân cho cái gọi là 'chân ái' của nam nữ chính.

Oh my god! Kịch tình phải như thế nào, mới có thể thuận lợi tiếp tục kéo dài đây?

Nam nữ chính đều sắp bị nhóm nam phụ đùa hòng rồi!!!

Được rồi, thật ra đây là một văn YY khoác áo 'cứu vớt'.

Bóp chết tâm tư tà ác mới nhen nhóm của nhóm nam phụ, giúp nam nữ chính có thể nhanh chóng vui vẻ sinh hoạt cùng nhau.

Đây là trách nhiệm của mỗi một người tham dự chấp hành 'Kế hoạch cứu vớt nam phụ'.

Về phần phương thức mỗi người sử dụng? Ha~ đó là không đáng giá nhắc tới -- Mặc kệ mèo đen hay mèo trắng, có thể bắt được chuột đó chính là mèo tốt.

Mời bạn thưởng thức truyện online vô cùng thú vị này.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Vừa mới bước vào công ty, trợ lý đặc biệt của Ôn Như Thị liền tiến lên đón, đặt một phần văn kiện màu lam vào trong tay cô.

"Chị Như, lần này là án lệ đặc biệt, đã có hai người chấp hành bị thất bại."

Tiểu trợ lý nhắm mắt theo đuôi sau lưng cô, Ôn Như Thị hơi nhíu mày, một câu cũng không nói, đôi giày cao gót tám phân đi thẳng về phía thang máy chuyên dụng của chính mình...

Trộn một tầng là không gian tư nhân, phân nửa tường là thủy tinh chống đạn, đứng ở đây, có thể nhìn thấy toàn bộ. Ôn Như Thị thích loại cảm giác này, từ trên cao nhìn xuống, mệnh mông tự do...

Ngồi ở trên ghế xoay thoải mái xoay một vòng, Ôn Như Thị thế này mới mở tài liệu trong tay ra, nhìn đọc lướt qua một lần.

Thẩm Văn Hân, Kim Phụng Hoàng bay ra từ vùng núi nghèo, lấy thành tích xuất sắc nổi trội đứng thứ 2 toàn tỉnh, điểm số vượt qua điểm chuẩn của trường đại học trọng điểm.

Nhưng anh ta lại ngoài dự đoán của tất cả mọi người, xé giấy báo trúng tuyển, một mình xách hành lý đi nhập ngũ, cả nhà từ trên xuống dưới không một ai biết chuyện này.

Thẳng đến khi khoản tiền trợ cấp đầu tiên của Thẩm Văn Hân, từ bưu điện kí gửi đến nhà thôn trưởng, nhờ thôn trưởng mang đến nhà, ba Thẩm mẹ Trầm mới biết đứa con trai xấu xa đó vì không để cả nhà khắp nơi vay tiền cùng anh ta đọc sách, đã tiền trăm hậu tẩu chạy mất.

Từ điểm này có thể thấy được, Thẩm Văn Hân là một người đàn ông rất quật cường. Anh ta đã nhận thức việc gì, cho dù người khác có tận tình khuyên nhủ nói đến rách miệng cũng không nghe vào.

Có điều, dựa theo gia cảnh hiện giờ của anh ta mà nói, nuôi một đứa nhỏ đến nơi khác đi học, đúng là sẽ kéo sụp gia đình vốn nghèo rớt mùng tơi đó.

Ôn Như Thị như có đăm chiêu gõ gõ xuống lý lịch sơ lược trong tay.

Lúc này tiểu trợ lý vừa kéo đẩy cửa tiến vào, đặt một cốc cafe không thêm đường chỉ thêm sữa lên bàn trước mặt cô.

"Người thất bại, là số mấy với số mấy?" Cô cầm chiếc muỗng nhỏ bên trên chiếc đĩa lên, nhẹ nhàng vẽ một vòng giữa chất lỏng màu nâu đen.

"Người đầu tiên tiếp nhận chính là số 75, người thứ hai là số 6."

"Số sáu?" Ôn Ly khó được nhượng mảy, chọn lựa người chấp hành là cực kỳ khắc nghiệt, tính đến trước mắt, toàn bộ công ty chỉ có 100 người chấp hành chính thức treo biển hành nghề. Đánh số thứ tự đến 100, số càng nhỏ, năng lực càng mạnh.

Cứ cách nửa năm, giám thị ngành sẽ sắp xếp lại bài danh một lần, chỉ có mười người đứng đầu mới có thể ở khu vực mười tầng cao nhất, có được không gian văn phòng độc lập rộng lớn như của Ôn Như Thị.

Đồng dạng, người ở vị trí càng cao, trách nhiệm lại càng lớn. Bình thường án lệ phòng hậu cần đưa đến, đều là từ vị trí tầng thấp nhất bắt đầu, nếu thất bại, như vậy án lệ sẽ được đưa trực tiếp lên tầng cao nhất, từ trợ lý của mười người chấp hành cao nhất sàng lọc tiếp nhận.

Rất rõ ràng, người chấp hành số 6 tiếp nhận án lệ của Thẩm Văn Hân cũng đã gặp phải tám sát.

"Không phải thân thủ của số 6 rất tốt sao, lần này làm sao có thể thất thủ?" Nói đến số 6 này, cũng chính là một đệ tử của mười tầng. Anh ta là một người đàn ông không hơn không kém, trong kế hoạch cứu vớt nam phụ, vừa không làm căng, cũng không chơi trò mập mờ, hoàn toàn chính là một người quán triệt hành vi thô bạo. Anh ta trực tiếp giết người!

Không sai, anh ta có thể lợi đến tầng thứ 6 của đỉnh, hoàn toàn chính là dựa vào một đường giết đi ra. Giết chết nam phụ, cũng theo đó, giúp bọn họ thoát khỏi vực sâu thống khổ, chính là tôn chỉ thi hành của anh ta.

Như vậy vẫn có thể trợ giúp nam nữ chính tương thân tương ái đến cuối cùng, thỏa mãn cân bằng kịch tính mà đại kết cục cần.

Tuy rằng phương thức như vậy có chút hơi quá mức thô bạo, nhưng là thắng ở hữu dụng, nếu có thể để nhóm nam phụ đi lệch quỹ đạo sớm ngày giải thoát, cũng vẫn có thể xem là một loại thủ đoạn hợp pháp.

Dù sao, ở trong kế hoạch cứu vớt nam phụ, cần nhóm người chấp hành cứu vớt, chủ yếu là ở chỗ hành vi điên cuồng của bọn họ tạo thành hậu quả nghiêm trọng, càng sâu hơn là trình tự tâm lý biến hóa -- chuyện này quá khó khăn.

Có thể thay đổi là tốt nhất, nếu không thể, công ty không bắt buộc.

Vì thế, ở phương diện này đặc biệt đưa ra văn bản quy định rõ ràng, chỉ cần có thể đạt được mục đích, vô luận mọi người sử dụng phương pháp gì, nội bộ tầng trên đều sẽ không ngang ngược can thiệp.

"Đúng, theo số liệu chảy về biểu hiện, trong một lần ám sát gần nhất, số 6 chết dưới tay Thẩm Văn Hân, nguyên nhân cụ thể hẳn không chịu lộ ra, phỏng chừng không phải khinh địch, chính là tài nghệ thật sự không bằng người." Tiểu trợ lý rất có nhãn lực trực tiếp nói ra đáp án Ôn Như Thị nghĩ, lát sau, dừng một chút lại nói: "Bởi vì hai thời điểm tốt nhất đều bị số 75 và số 6 dùng hết, cho số 2 và số 5 đều không muốn tiếp nhận án lệ này." Mà những thành viên khác thấp hơn số 6 thì không thể tiếp nhận án lệ người chấp hành đẳng cấp cao không hoàn thành.

"Cho nên, cô liền giúp tôi nhận về? Cô thật đúng là thích tạo phiền toái cho tôi đấy." Ôn Như Thị bĩu môi liếc xéo tiểu trợ lý đang kính cẩn lễ phép đứng trước bàn.

"Ngài là tốt nhất, tôi tin tưởng, nếu ngài cũng thất bại, như vậy trong công ty không ai có thể hoàn thành công tác này nữa." Tiểu trợ lý đứng thẳng người, nịnh bợ nói.

Ôn Như Thị bật cười, tuy rằng đây chỉ là câu vuốt mông ngựa, thế nhưng nghe vẫn thấy sáng khoái, bởi vì, đây cũng là sự thật."

Cô là người chấp hành tốt nhất, từ khi chính thức treo biển hành nghề đến nay, chưa từng thất bại!

Cô được số cao nhất.

Cách nửa năm, tất cả số thứ tự của người chấp hành trong công ty đều bị luân chuyển, chỉ có số một chưa từng thay đổi, vẫn luôn là cô, Ôn Như Thị.

"Được rồi, đưa khám quyết cho tôi." Ôn Như Thị sáng khoái đứng lên, tay khẽ vuốt.

"Tư liệu kỹ càng đều đã đưa hết vào trong đó." Tiểu trợ lý vội vàng trả lời, tiến lên một bước, đặt khám quyết đã sớm chuẩn bị tốt vào trong lòng bàn tay cô.

Ngọc quyết ôn nhuận vừa rơi vào trong tay Ôn Như Thị, nhanh chóng biến thành một chiếc vòng ngọc tinh xảo, tự động quán lên cổ tay cô.

Cô khẽ vuốt cổ tay, cười nhẹ: "Người có thể đi ra ngoài, cơm trưa giúp tôi đặt một phần cua sốt hoa sen." Nhiệm vụ trong mười năm cũng chỉ là nửa giờ trong hiện thực, cô tin tưởng, sau khi tỉnh lại, vừa khéo đến giờ dùng cơm.

Cách giữa trưa còn có ba giờ, cô có thể đem 60 thời gian còn lại, đều đặt trên tấn công chiếm đóng Thẩm Văn Hân. Đối với nam phụ mục tiêu không suy diễn dựa theo phương hướng kịch bản, Ôn Như Thị vẫn luôn là một người đi săn phi thường có nhãn nại.

Chỉ cần có cô ở đây, tuyệt đối không có khả năng để hắn có cơ hội biến đen.

Đợi đến khi tiểu trợ lý vui vẻ chạy đi đặt bữa trưa, Ôn Như Thị lúc này mới chậm rãi đi về phía giường to ở cách vách. Mặc kệ là dưới tình huống nào, cô đều sẽ không bạc đãi bản thân, trước khi đi vào nhiệm vụ, khẳng định sẽ an trí thân thể chính mình ở trên giường lớn mềm mại.

Khi cô lần nữa mở to mắt, hoàn cảnh chung quanh đã thay đổi, căn phòng tràn ngập màu đỏ, đủ các loại trang sức phẩm màu tươi sáng chói mắt.

Ôn Như Thị chống người muốn ngồi dậy, kết quả lại bị một con choáng váng và đau đớn trong não bức ngã về giường.

Trên mặt chần chờ thâm thêu long phượng trình tường màu vàng, đầu giường còn có chữ hi màu đỏ dán trên đó. Cô nhìn không được đồ án trên một tiếng, ngày vui, cô đầu say rượu, chú rể không thấy bóng dáng, đây đúng là một cái bắt đầu 'tốt' đến không thể 'tốt' hơn!

Ôn Như Thị chậm rãi nằm ngửa ra, chờ đợi con choáng váng đi qua, bây giờ nói mấy cái đó cũng không dùng được. Cô đặt nhẹ ngón tay lên vòng ngọc, tất cả tư liệu ủa hết vào trong đầu cô.

Đêm qua là đêm tân hôn của cô và Thẩm Văn Hân, đây cũng không có gì đáng giá vui vẻ, nếu có thể, cô tình nguyện khi mình tiến vào, là thời điểm khi hai người mới gặp nhau mà số 75 đã chiếm mất.

Không được nữa thì cho dù là trước đêm tân hôn mà số 6 đi vào thế giới này cũng tốt.

Bởi vì, Thẩm Văn Hân là bị bức hôn.

Trước khi cưới ba Ôn bỗng nhiên thay đổi chủ ý, ông đột nhiên lấy lý do chữa bệnh anh trai bị liệt của Thẩm Văn Hân, bức Thẩm Văn Hân ở rể nhà họ Ôn. Đối với gia đình có tư tưởng truyền thống như nhà họ Trầm mà nói, đây quả thực là vô cùng nhục nhã. Nhưng là, vì con trai lớn thật thà, bọn họ không thể không khuất phục.

Không chỉ như vậy, ngày cưới, Thẩm Văn Hân giấu vợ, lấy ra một phần tư tiền mừng muốn trợ cấp cho ba mẹ mình, lại bị mẹ Ôn bắt gặp.

Mẹ Ôn cả đời suôn sẻ, được chồng sủng thành ngang ngược, không phải là một phụ nhân có thể nuốt trôi ngậm bồ hòn. Ở trong mắt bà, tất cả của đôi bọn họ, đều là của con gái Ôn Nhi Thị của bà. Hành vi giấu vợ đưa tiền về nhà mình của Thẩm Văn Hân, quả thực chính là thập ác bất xá!

Ôn Như Thị cũng không phải đèn cạn dầu, đêm qua trực tiếp ở trước mặt khách khứa làm bề mặt Thẩm Văn Hân, bắt mẹ anh ta giao hết tiền mừng mà mẹ anh ta đã nhận ra.

Giờ thì tốt rồi, Thẩm Văn Hân trong con tức giận liền dẫn theo ba mẹ và em gái cùng nhau trở về quê nhà, ngay cả một lời nhắn cũng không để lại cho cô.

"Haiz," Ôn Như Thị day day huyết thái dương, cục diện rối rắm này, không đi thu thập cũng không được. Cô gắng gượng đứng dậy, tùy tiện thay một bộ quần áo rồi xuống nhà, "Mẹ Lý, cho cháu chút đồ ăn nóng, cháu đói rồi."

"A, được." Đặt bát cháo thịt nạc trứng bắc thảo lên bàn, mẹ Lý dùng một chút, cuối cùng vẫn nhìn không nhìn được mở miệng, "Cô chủ à, bên phía cậu Trầm, hay là cô gọi một cuộc điện thoại đi, như vậy chung quy là không được tốt lắm." Bà ở nhà họ Ôn đã mấy chục năm, tay xách tay mang Ôn Như Thị lớn lên không phải người mẹ tính cách ngang ngược kia của cô, mà là quần gia là bà. Bà thật tâm hi vọng đứa nhỏ chính mình nhìn lớn lên có thể có nơi quy túc tốt.

"Cái nơi thâm sơn cùng cốc ấy của nhà anh ta, ngay cả tín hiệu cũng không có, có thể liên lạc được mới là lạ đấy." Ôn Như Thị húp một ngụm cháo, trong bụng cuối cùng cũng thoải mái hơn chút, gương mặt thì thấy mẹ Lý nhủ mày, không khỏi khẽ cười, "Cháu biết rồi, ngài yên tâm đi, cháu sẽ nói chuyện với anh ấy."

Nói chuyện thì khẳng định là phải nói, về phần nói thế nào, nói khi nào, cô nên cẩn thận suy nghĩ.

Nhưng là có khả năng cô sẽ không suy nghĩ lâu lắm, bởi vì, lần này Thẩm Văn Hân về nhà, sẽ gặp lại chính trong quyển sách này - Tàn Hiểu Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư, đây vốn là tình cảm tốt đẹp biết bao.

Đáng tiếc, em gái Tàn thâm mến nam phụ đã lâu còn chưa kịp tìm được cơ hội mở miệng thổ lộ với Thẩm Văn Hân đã bị nhà họ Ôn cắt đứt.

Tuy rằng tình yêu của Tàn Hiểu Lăng cuối cùng vẫn là dành cho nam chính Tổng Tỉ Cật, nhưng là trong hai năm khi cô ta vẫn chưa gặp được chân mệnh

thiên tử của đời mình, cô ta vẫn khẳng khái một mực cùng Thẩm Văn Văn dầy dụa quần quít, rất không rõ ràng.

Nếu không phải như vậy, sau này nam phụ Thẩm Văn Hân cũng sẽ không có cơ hội hắc hóa.

Gần chỉ là vì Tần Hiểu Lăng quyết định gả cho Tống Ti Cật nhiều tiền, vậy nên người đàn ông một lòng muốn chứng minh chính mình không kém người khác liền ác độc bố trí một đồng cạm bẫy.

Rõ ràng Thẩm Văn Hân hẳn là nên bảo vệ nữ chính đạt được hạnh phúc lại không chỉ đoạt tài sản nhà họ Ôn, còn một đạp đá bay vợ cả, chèn sập công ty nhà họ Tống. Cuối cùng nhốt Tần Hiểu Lăng lại, sinh sôi biến một bộ ngôn tình thanh tân thành SM nặng khẩu vị.

Đương nhiên, ở giữa không thể thiếu tiết mục vợ cả Ôn Như Thị khóc lóc om sòm lẫn lộn, tìm cái chết. Nếu không phải đối hôn nhân căm thù đến tận xương tủy, xuất thân quân nhân như Thẩm Văn Hân sẽ không làm quyết tuyệt như thế.

Có lẽ anh ta hẳn là nên cảm tạ chính mình cho dù ngày sau phát đạt cũng tuyệt đối sẽ không đuổi tận giết tuyệt bà xã cùng nhà họ Ôn. Nếu không phải vậy, cho dù Ôn Như Thị lại chuyên nghiệp như thế nào, cũng sẽ không thể hạ thấp tư thái cùng anh ta bồi dưỡng cái gọi là cảm tình. Giết nam phụ mục tiêu cô chưa từng làm qua, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ không làm!

Ôn Như Thị cảm khái chặc lưỡi, ăn xong cháo thịt nạc trứng bắc thảo, lên phòng tỉ mỉ rửa mặt chải đầu trang điểm một phen.

Thu thập nhẹ nhàng khoan khoái rồi, có thể này mới gọi lái xe đến, mang theo túi lớn túi nhỏ đáp lễ mà mẹ Lý đã chuẩn bị từ trước, một đường xóc nảy tiến về phía quê nhà Thẩm Văn Hân.

Tuy rằng tân hôn ngày thứ hai phải đi nhà chồng, hình như không quá hợp quy củ, nhưng ông xã đều sắp bị người cướp mất, giờ phút này còn rồi rắm mấy cái quy củ bỏ đi, đây mới thật sự là chuyện cười.

Thôn nhà họ Thẩm thật sự rất nghèo, nghèo đến nỗi ngay cả một con đường lát gạch đi thẳng vào thôn cũng không có. Cho dù có gọi đây là thâm sơn cùng cốc, cũng có thể nói là vũ nhục từ 'thâm sơn cùng cốc'.

Ôn Như Thị đành phải bảo lái xe cho mình xuống chân núi ở trấn trên, thuê hai người khuân vác, chịu trách nhiệm vác túi lớn túi nhỏ lẻ vật đi bộ vào núi.

May mắn cô đặc biệt vì lần xuất hành này đổi sang một đôi giày đế bằng, nhưng cho dù là như thế, hiện tại với thân thể ít rèn luyện này của cô cũng có chút ăn không tiêu.

Đi một chút lại dừng, đi một chút lại dừng, đợi đến khi bọn họ rốt cục đến thôn nhà họ Thẩm tổng cộng chỉ có hơn ba mươi nhân khẩu, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Ôn Như Thị đã mệt đến nỗi cả người đều rụng rời, bàn chân phát đau, cũng không biết có phải đã nổi mụn nước rồi hay không.

Cửa thôn rách tung tóe, liền ngay cả con chó đất nằm rạp bên tường cũng là một bộ gãy vỡ xương nửa sống nửa chết. Hai người khuân vác rất có kinh nghiệm rút đòn gánh ra đánh đuổi con chó đất đang hung tợn đến gần đi, có thể này mới theo lái xe chỉ đường, dẫn hai người đi về phía nhà họ Thẩm.

"Sao mấy người lại đến đây?" Mở cửa đi ra chính là Thẩm Hương em gái của Thẩm Văn Hân, cô ngăn người, sau khi lấy lại tinh thần trong mắt toát ra đề phòng không chút che giấu.

Vẫn còn hơi nhỏ chút, Ôn Như Thị mỉm cười, nhẹ nhàng mà kiên định đẩy cô ra, cất bước đi vào trong: "Thời gian anh trai em về lại mặt lâu quá, chị là chị dâu em, đến đây đón anh ấy về cũng là chuyện phải làm."

Thẩm Hương bị chặn một hơi nghẹn trong cổ họng, trơ mắt nhìn cô tiến dần từng bước.

Cái gì gọi là lại mặt? Chỉ có bà xã về nhà mẹ đẻ mới được người gọi là lại mặt.

Chị dâu mới này là đang nhắc nhở nhà bọn họ, anh hai cô hiện tại đã là người ở rể nhà họ Ôn. Mặc kệ bọn họ có thừa nhận hay không, hiện tại trên đầu, mũ Thẩm Văn Hân đều là họ nhà vợ.

Đây quả thực là khinh người quá đáng!

Lái xe Tiểu Triệu tương đối có ánh mắt thấy trong phòng thật sự khó có thể đặt chân, vội vàng chuyển một cái ghế tuy có chút cũ nhưng coi như còn nguyên vẹn ra, lau sạch rồi đặt trong sân.

Chân Ôn Như Thị đã đau đến mức đứng thẳng cũng miễn cưỡng, có điều là vì đã có thói quen thời điểm nào đều phải giữ vững dáng vẻ hoàn mỹ của bản thân, cho nên mới luôn cường chống đỡ. Lúc này thấy có ghế ngồi, cũng không chối từ, tự mình chậm rãi đi qua ngồi xuống.

"Những người khác đâu?" Không cần ngược đãi hai chân của chính mình, tâm tình Ôn Như Thị tốt hơn rất nhiều. Cô cũng không sợ Thẩm Hương bị tức không trả lời, dù sao anh cả nhà họ Thẩm hiện còn đang nằm trong bệnh viện nhà họ Ôn có ý an bày. Cho dù có muốn cùng cô đối nghịch, cô bé cũng phải cân nhắc suy nghĩ.

Quả nhiên, em gái Thẩm căm giận trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, rốt cục không tình nguyện mở miệng thỏa hiệp: "Nóc nhà nhà thím Tần bị đốt, anh hai qua đó tu bổ giúp nhà thím ấy, buổi tối thím Tần và chị Hiểu Lăng mời nhà chúng ta qua cùng nhau ăn cơm."

"Ăn cơm à..." Ôn Như Thị nhủ mảy, tuy rằng biết lần này hơn phân nửa sẽ gặp phải tiểu thanh mai 'thiện lương đơn thuần' của Thẩm Văn Hân, nhưng cũng thật không ngờ sẽ sớm như vậy.

Cô nghĩ nghĩ, quay đầu về phía Tiểu Triệu đứng một bên khẽ gật đầu, phân phó nói: "Thừa dịp mặt trời còn chưa xuống núi, anh hãy cùng hai người khuôn vác này đi về đi. Trên núi đơn sơ, ăn bày không được nhiều người như vậy. Trưa ngày kia ở chỗ dừng xe trên trấn trên đội tôi là được."

Lái xe Tiểu Triệu có chút kinh ngạc, đại tiểu thư nhà họ Ôn có tiếng là soi mói.

Từ thân cận đến kết hôn, trong thời gian dài như vậy, tất cả các việc cần khai thông với thông gia, đều là anh ta và mẹ Lý cùng nhau vào núi bàn bạc. Người nhà họ Ôn ngại bản, đều không có một ai địa vị cao lại đầu hàng trước người có địa vị thấp giá lâm đến thôn nhà họ Thẩm nghèo đến không thể nghèo hơn này.

Lần xuất môn này anh ta vốn cho rằng chính là cùng cô đi áp tải Thẩm Văn Hân về thành phố, chứ chưa từng nghĩ đến, cô sẽ đột nhiên có suy nghĩ ở lại đây.

Anh ta đột nhiên có chút sợ hãi: "Ồ đây sao có thể để người ở lại chứ? Hay là, tôi đi tìm Thẩm tiên sinh về, trước khi trời tối là có thể về đến nhà."

Ôn Như Thị còn chưa mở miệng, Thẩm Hương liền nhìn không được cao giọng: "Cái gì gọi là người không thể ở?! Chúng ta cũng đã sống ở đây hơn mười năm, chẳng lẽ đều không phải là người sao, chỉ người trong thành phố các người cao quý?!" Một lần cũng chưa đến cửa không nói, còn ở trước mặt chủ nhà nói mấy lời khinh thường người khác như vậy, nếu không phải vì anh cả, Ôn Như Thị ngay cả xách gậy cho anh hai cũng không xứng!

Ôn Như Thị hơi hơi nhủ mảy, xem ra em gái Thẩm rất có thành kiến với cô. Nếu Thẩm Văn Hân cũng nhìn cô như vậy, vậy thì đúng là có chút khó giải quyết.

Đúng vào lúc này cửa kết một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy vào, một thanh niên thân hình cao lớn, mặt mày cương nghị, sáng sủa trong tay cầm theo một cái bao bằng vải bạt đi đến.

Nhìn thấy mấy người hoặc đứng hoặc ngồi trong sân, nụ cười trên mặt hắn không thể nhìn ra hơi dừng một chút, sau đó như không có việc gì đưa bao cho em gái, quay lại nhàn nhạt nói câu: "Sao cô lại đến đây?"

Ôn Như Thị không khỏi bật cười, đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, hai anh em nhà này nhìn thấy cô đầu tiên đều hỏi câu giống nhau như đúc.

Người đến chính là anh hai của Thẩm Hương, chồng mới cưới của cô Thẩm Văn Hân.

Nhà họ Ôn tuy không phải nhà đại phú đại quý nội trạch thâm hậu, nhưng cũng là phú hào tiếng nói có trọng lượng trong thành phố. Ba Ôn có thể trong phần đông nam sĩ liếc mắt một cái chọn trúng anh, cũng bởi vì nhà họ Thẩm trừ gia thế không tốt ra, Thẩm Văn Hân bất kể là từ hoại hình đến khí chất, đều xuất chúng.

Đặc biệt đôi mắt ngăm đen thâm thúy kia, Ôn Như Thị gần như có thể từ trong mắt hắn nhìn ra bất khuất tự tin chột lóe lên rồi biến mất.

Cô vẫn ngồi nghiêng trên ghế, một tay chống cằm, đôi mắt ngược lên như cười như không liếc anh, không đáp lại hỏi: "Anh cảm thấy sao?" Dù sao tính cách khó ở chung của Ôn Như Thị đã thấm sâu vào tận xương, cô cũng không cần phải ủy khuất chính mình đi thay đổi suy nghĩ của người khác.

Huống chi, người khác nhau có vẻ đẹp khác nhau, gương mặt hiện tại này của Ôn Như Thị lớn lên cực kỳ minh diễm, chỉ là tính cách gắt gỏng hủy đi phần đại khí này. Người ta nói tâm sinh tướng, cho dù là cùng một bộ túi da, nếu bên trong là linh hồn khác, cũng sẽ làm người ta cảm giác được không giống.

Đối với điểm này, Ôn Như Thị hiểu rất rõ.

Thẩm Văn Hân dời tầm mắt, cho dù hiện tại cô không có vì mình lạnh nhạt mà phát hỏa, anh cũng sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng cô thật sự đổi tính. Oai phủ đầu trong ngày tân hôn, anh vẫn còn nhớ rất rõ.

Ba mẹ khó khăn vất vả nuôi lớn ba anh em bọn họ, ngay cả một ngụm trà con dâu mới cũng chưa được uống, cứ như vậy mặt mặt rời khỏi yến hội. Con tức này, cho dù là vì anh cả, anh cũng nuốt không trôi!

"Đã đến đây, vậy thì cùng đến nhà thím Tần ăn cơm, buổi tối ngủ ở phòng tôi." Thẩm Văn Hân ánh mắt sáng quắc, nhìn gò má phỉm hồng của cô cố ý nói.

"Được." Ôn Như Thị được giải đúng chỗ ngựa, nhướn mày cười đến càng thêm xinh đẹp. Không sợ anh không ra chiêu, chỉ cần bằng lòng tiếp lời sẽ có sơ hở.

Thẩm Văn Hân cứng lại, tựa như là không nghĩ đến cô sẽ chịu ngủ lại đây, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói gì để chọc giận cô.

Hôn đều kết, tất cả đã thành kết cục đã định, nhà họ Ôn là không có khả năng dễ dàng cho bọn họ ly hôn. Nói nặng là sợ anh cả bên kia chịu ủy khuất, nhẹ là trong lòng chưa hết giận.

Anh cần rằng một cái, đành phải buồn đầu chuyển những đồ cô mang đến vào trong nhà.

Phòng Thẩm Văn Hân chỉ có một chiếc giường đôi không lớn, đây là sau khi quan hệ của bọn họ được định xuống, ba Thẩm đặc biệt mời thợ mộc trong thôn đến làm. Đáng tiếc cô dâu mới một lần cũng không đến cửa, cho nên vẫn luôn đặt trong phòng Thẩm Văn Hân, chiếm gần như một nửa phòng.

Trong phòng ngay cả một băng ghế cũng không có, Ôn Như Thị cũng không để ý, ngồi ở mép giường ung dung nhìn anh xách túi lớn túi nhỏ đặt bên chân giường.

Bị ánh mắt cô im lặng chăm chú nhìn, Thẩm Văn Hân bắt đầu có chút không được tự nhiên.

Bọn họ còn chưa từng ở cùng nhau im lặng không âm ỉ như vậy, càng không nói đến là ở trong ngôi nhà nghèo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Anh không thích loại cảm giác này, Ôn Như Thị đột nhiên an tĩnh như vậy phảng phất như biến thành một người khác, không lại dễ dàng bị anh chọc giận.

Thẩm Văn Hân cup mắt, đồ cô mang đến rất đắt, đủ các loại thuốc bổ xa hoa được bọc trong túi plastic. Nhìn qua như rất có lòng, nhưng anh biết, hơn phân nửa chỗ này đều là Lý mẹ quản gia nhà họ Ôn chuẩn bị, nói không chừng cô ngay cả trong túi rốt cục có những cái gì cũng không biết.

Ôn Như Thị chính là người phụ nữ như vậy, ngạo mạn tự đại, làm việc không để ý đến cảm thụ của người khác, càng sẽ không cẩn thận săn sóc giữ gìn tự tôn của chồng.

Cuộc hôn nhân này cho đến bây giờ đều không phải anh mong muốn, trừ ngày thân cận ấy cô không nói một lời nào ra, sau này mỗi lần gặp mặt đều khiến ấn tượng tốt duy nhất của anh đối cô giảm xuống.

Thẳng đến đêm qua, Thẩm Văn Hân đã không lại ôm bất cứ gì vọng gì về cô. Về sau muốn hai vợ chồng họ tương kính như tân chỉ sợ cũng là chuyện không có khả năng. Đáng giận hơn chính là, cô tính anh còn phải sống cùng gia đình, người phụ nữ lật lọng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực như vậy. Phải chịu cô thỉnh thoảng sẽ dùng ngôn ngữ công kích và nhục nhã.

Điều này có gì khác với người làm thời cổ đại cần còng cô quỳ gối đầu đường bán mình vào nhà địa chủ?!

"Tí nữa đến nhà thím Tần, cô tốt nhất là ít nói đi, âm ỉ trong nhà là đủ rồi, tôi không nghĩ ở trước mặt người khác biến thành ai cũng không thoải mái." Thở lỗ xách đồ cô mang đến chồng lên nhau, Thẩm Văn Hân nhìn cũng không nhìn cô một cái, cứng rắn ném ra mấy câu.

Nếu không phải người đầu đã đến cửa, trong nhà cũng không có người nấu cơm cho đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước mùa xuân này, anh là vô cùng không muốn mang cô vợ quấy cả gia đình không yên này đến nhà người ta.

Người ngay cả thấy ba mẹ chồng cũng không chào một tiếng, anh còn có thể trông cậy cô ở bên ngoài sẽ cho anh mặt mũi gì hay sao?

Ôn Như Thị nhũn mày: "Nếu như em làm được thì em được cái gì?"

Thẩm Văn Hân giận đến cùng cực ngược lại cười lên, sinh sôi áp chế dòng tà hỏa trong người, hỏi ngược lại: "Được cái gì? Nhà họ Thẩm chúng tôi chỉ có chút gia sản này, cô muốn lấy cái gì thì cứ việc cầm?"

Ôn Như Thị khóe miệng giật giật, đàn ông không có khiếu hài hước thật đúng là không thú vị, chuyện nhỏ bằng cái rắm cũng phải lên con đường cương cứng. Chỉ bằng cái nhà rách nát này của bọn họ, cho dù có đưa cho cô, không nói đến bản hay không bản, cô còn ngại nó chiếm chỗ không nên chiếm đây!

"Được rồi, em còn chưa nói gì anh đã làm như kiểu muốn đánh nhau với em vậy," Ôn Như Thị liếc trắng mắt, cũng không tức giận, nếu chút việc nhỏ ấy cũng phải tức giận, cô đã sớm bị tức chết trong vô số nhiệm vụ rồi. "Em chỉ muốn anh đồng ý với em một yêu cầu không vi phạm nguyên tắc, như vậy cũng không tính là quá đáng đi."

Nghĩ đến anh mình vẫn còn nằm trong bệnh viện, Thẩm Văn Hân liền cảm thấy bản thân mình lập tức thấp hơn cô một cái đầu. Có thể có biện pháp gì chứ, ăn người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hiện tại có việc cầu người chính là nhà họ Thẩm, không phải Ôn gia.

Nhìn Ôn Như Thị thoải mái ngồi trên giường đung đưa chân, Thẩm Văn Hân thở dài một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy: "Được, nếu cô có thể yên tĩnh chút, tôi cũng sẽ cùng cô sống tốt..."

Lời còn chưa nói hết, Ôn Như Thị bỗng bật dậy khỏi giường nhảy xuống, thẳng tắp đi đến trước mặt hắn, con ngươi đen trong trẻo, giọng nói ảm áp:

"Thẩm Văn Hân, vốn em không muốn hôm nay vừa gặp đã lôi chuyện này ra nói, nhưng anh đã nói đến đây, vậy chúng ta liền nói thẳng ra thì tốt hơn."

Sống tốt? Cô muốn không phải chuyện nhà, cứ vậy trôi qua, mà là anh ta toàn tâm toàn ý yêu say đắm, làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy, để Thẩm Văn Hân cứ vậy mà bùng bít cho qua chuyện này.

Yên tĩnh? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ anh ta không biết, thừa thắng xông lên mới là thượng sách nhà binh.

Chỉ cần có suy nghĩ, ai nói sai lầm không thể chuyển thành ưu thế.

"Từ ngày kết hôn bắt đầu, hai người chúng ta liền buộc chung cùng một chỗ, ở rể cũng tốt, không ở rể cũng tốt, đây đều là sự thật."

"Mọi người đều nói, vợ chồng vốn là một thể. Không sai, trong nhà một phần một hào đều là hai người chúng ta cùng sở hữu."

"Nhưng, nhưng vậy cũng không có nghĩa là anh có quyền lợi dưới tình huống chưa được sự cho phép của em đã thu hồi tiền mừng lại giao cho ba mẹ anh."

Không để ý đến sắc mặt dần dần khó coi của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị giờ tay, nhẹ nhàng vuốt bằng nếp nhăn trên cổ áo anh, phảng phất như một cô vợ hiền lương thực đức chân chính.

Kim Phụng Hoàng từ khe núi nghèo bay ra cô không thích nhất có hai loại. Một loại là đi ra ngoài liền không trở về, sợ người khác biết tình huống gia đình mình sẽ làm mình mất mặt. Còn loại khác là liều mạng muốn vót cả nhà đi ra ngoài, một khi dính vào cái gì có liên quan đến lợi ích tiền tài, sẽ nhìn không được đưa về ở nhà mình.

Đương nhiên, tổ này cũng không phải là ở cùng với vợ, mà là đại gia đình nhà anh ta.

Thật đáng tiếc, Thẩm Văn Hân cố tình chính là loại sau, mặc kệ anh ta có bao nhiêu ưu tú, trên bản chất cũng không thoát được loại tư tưởng hẹp hòi này. Quan trọng nhất là, bất luận ở kịch tình bình thường, vẫn là trong nội dung tác phẩm sau khi biến đen, anh ta đều thành công. Làm giàu, đổi vợ, Thẩm Văn Hân không thiếu bất cứ cái nào.

Có điều, hiện tại anh hai nhà họ Thẩm vẫn chưa có tâm kế như mấy năm sau, cũng không có ác độc đến không có thuốc chữa.

Hiện tại Ôn Như Thị phải làm chính là để anh ta thấy rõ, cái gì là anh ta nên chạm, cái gì là anh ta không nên chạm. Chiều cổ gia đình là chuyện tốt, nhưng chiều cổ không phải nhà của mình không nói, lại còn không tiết chế, này để cô vợ như cô đến nói, chính là nghiêm trọng quá mức cho phép.

Nhà họ Thẩm nghèo, bạn bè họ hàng có mặt dùng 5 ngón tay cũng có thể đếm đủ, tiền mừng trong hôn lễ gần như có thể nói 99% số tiền đều là phong bì của bạn bè thân thích nhà họ Ôn.

Thẩm Văn Hân có thể lên cô đưa 1/4 tiền mừng cho mẹ mình, trừ khen anh ta hiếu thuận ra, Ôn Như Thị thầm nghĩ, anh bạn à, tình thương của anh quá thấp rồi.

Lấy tiền của vợ nhét vào túi tiền của ba mẹ mình thì có bản sự gì, có giỏi thì đi ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình đi!

"Em không để ý anh trợ cấp chút gia dụng cho gia đình, chút tiền đó không tính là gì, nhưng, trước đó anh nên thương lượng với em. Nên cho, em sẽ cho, không nên cho, anh không thể xuống tay cướp." Ôn Như Thị lui về phía sau một bước, hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Có một số việc, tới điểm dừng thì nên dừng, nói nhiều sẽ kích thích tâm lý phản nghịch của anh ta. Thẩm Văn Hân người đàn ông này, cũng không phải người hèn nhát mặc cho vợ tùy ý vãn về bóp nặn.

Đường đi đến nhà họ Tần không xa, nhưng cũng không thể nói ngắn, 'không phải rất xa' trong miệng Thẩm Văn Hân làm Ôn Như Thị đi trên đường hơn hai mươi phút cũng không thấy được một hộ gia đình.

Phía trước nói chuyện cũng không thoải mái, ít nhất đối với 'không cho xuống tay cướp' của Thẩm Văn Hân mà nói, là không thoải mái. Cho nên, anh ta cũng không tính toán để Ôn Như Thị quá mức đắc ý, vô thanh vô tức kéo cô đi vòng quanh một vòng, một đoạn đường rất dài.

Em gái Thẩm đi theo bên cạnh anh hai vừa mới bắt đầu còn chưa tỉnh táo lại, vừa quay đầu, nhìn thấy Ôn Như Thị chảy mồ hôi thể này mới bừng tỉnh đại ngộ, vui mừng đuổi theo Thẩm Văn Hân, mím môi lên cười.

Nhìn hai bóng lưng giả vờ nghiêm trang đằng trước, Ôn Như Thị hơi hơi nhếch môi, cũng không nóng nảy, chỉ không nhanh không chậm đi đằng sau, dù sao bọn họ cũng không dám đánh mất cô.

Cô cũng không ngốc, Thẩm Hương làm ra vẻ ta đây như vậy cô còn có thể không nhìn ra tâm tư của hai người họ sao? Cho dù Ôn Như Thị không biết địa chỉ chính xác của nhà họ Tần ở đâu, cũng đã nhìn qua hai chữ 'hàng xóm' trong tư liệu.

Đã là hàng xóm, dân cư trong núi nhà ở dù có cách xa, còn có thể xa quá một giờ lộ trình?

Cho nên là nói, Ôn Như Thị ghét nhất ôm đoàn nam phụ mục tiêu, đặc biệt là nam phụ nhằm chán ngấy thơ tính kẻ đùa giai lên đầu cô.

Nếu tương lai mấy năm sau Thẩm Văn Hân vẫn luôn biểu hiện kém như vậy, cô một chút cũng không để ý sớm kết thúc nhiệm vụ này.

Vào lúc chân Ôn Như Thị một lần nữa phát đau, cô rút cục nổi giận.

Đúng vào lúc này, cũng đến nhà họ Tần.

Thẩm Văn Hân bấm giờ thật sự chuẩn, vừa khéo ngay sát lúc Ôn Như Thị sắp bùng nổ.

Đáy mắt lướt qua tia đắc ý, anh ta trực tiếp đẩy cửa ra, tùy ý tựa như đi vào nhà mình: "Thím Tần, ba cháu đến chưa?"

"Đến rồi, đều đang ngồi trong nhà rồi, chỉ chờ anh em hai đứa nữa thôi." Phụ nữ trung niên đang ngồi rửa rau trong sân đón chào, cười hề hề hướng về phía nhà bếp kêu to: "Hiếu Lăng à, bọn Văn Hân đến rồi, bắt đầu xào rau đi."

"Dạ." Trong nhà bếp truyền ra một giọng nói thanh thúy, không lâu sau đã nghe thấy tiếng đảo rau.

Tần Hiếu Lăng? Ánh mắt Ôn Như Thị chợt lóe, chậm rãi đi vào nhà.

Ba Thẩm mẹ Trầm thật không ngờ lại nhìn thấy Ôn Như Thị ở chỗ này, trong chớp mắt khi cô đi tới, hai vợ chồng già đều sững sờ.

"Ba, mẹ, hôm qua hai người đi sớm quá, tất cả mọi người đều lo lắng, cho nên hôm nay con xách riêng theo mấy thứ lên núi thăm hai người," Ôn Như Thị lườm Thẩm Văn Hân mặt không biểu cảm một cái, lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, thoải mái ngồi xuống bên cạnh mẹ Trầm. Nhẹ vỗ xuống hai bàn tay che kín vết chai của bà, tránh nặng tìm nhẹ nhẹ giọng nói, "Cũng không có cái gì đặc biệt, chỉ là chút đồ cho hai người bồi bổ thân mình."

Mẹ Trầm không được tự nhiên thu tay, nhìn về phía bạn già đồng dạng sững sờ.

Cô con dâu này từ trước cho đến bây giờ đều chưa từng hòa ái dễ gần như vậy, liền ngay cả trên yến hội ngày hôm qua, cũng là há miệng ngậm miệng một tiếng chú, di, đã bao giờ chính đáng hợp tình kêu lên một tiếng ba mẹ. Càng miễn bàn lúc này cùng bọn họ ngồi trong một ngôi nhà đất mái ngói, quy củ cùng hàng xóm ăn cơm.

Nhà họ Ôn cường thế đã xâm nhập lòng người, Ôn Như Thị bỗng hạ thấp tự thái như vậy ngược lại làm vợ chồng già có chút không yên.

"Đã đến đây vậy thì liền cùng nhau ăn bữa cơm đi," cuối cùng vẫn là ba Thẩm mở miệng, bày ra thân phận chủ một nhà ý bảo con trai ngồi xuống bên cạnh con dâu. "Thừa dịp mấy ngày nay Văn Hân nghỉ kết hôn còn chưa hết, để nó cùng con đi dạo chung quanh." Cho dù là vì con trai lớn, ông cũng không thể cùng nhà họ Ôn trở mặt.

Hôn đều kết, nói toạc ra cũng là nhà bọn họ trèo cao, nếu hai người có thể yên ổn cùng nhau qua ngày, cho dù bọn họ có nhiều bất mãn hơn cũng chỉ có thể nhịn.

Mẹ Trầm thấy thế cũng bắt đầu hòa giải: "Núi nghèo gò ghè, có cái gì tốt để dạo. Đợi thêm một hai ngày, hai đứa quay lại thành phố đi, ở đây, đứa nhỏ nhà giàu ở không quen." Trước khi con trai lớn khỏi bệnh, nên để con dâu thoải mái, lại luyến tiếc thế nào cũng phải qua cửa ải này rồi nói sau.

Ôn Như Thị khẽ mỉm cười, không nói một từ, cô vốn là đến kêu Thẩm Văn Hân trở về, đương nhiên sẽ không từ chối.

Về phần suy nghĩ thật trong lòng anh ta, có quan hệ gì với cô đâu? Hai anh em không có tình người này, hành vi ác liệt kéo cô đi một đường vòng quanh, cô còn chưa tính sổ với anh ta đâu!

Quét mắt nhìn Ôn Như Thị biểu cảm lạnh nhạt, Thẩm Văn Hân tâm tình phức tạp gật đầu: "Ngày mai lái xe nhà họ Ôn ở trên trần chờ Như Thị, con sẽ cùng cô ấy trở về."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Được rồi, được rồi, lập tức là có thể ăn cơm rồi!" Tần Hiếu Lăng hưng trí bùng bùng bung mồm com lên, vừa vào cửa liền nhìn thấy một cô gái xa lạ ngồi bên cạnh Thẩm Văn Hân.

Cô ngẩn ngơ, đặt mâm lên bàn, bất an xoa xoa tay lên tạp dề, "Vị này là..."

Khóe miệng Ôn Như Thị cong lên một độ cong thích hợp, ôn hòa mà xa cách hơi gật đầu chào, cũng không đáp lời. Lễ phép là một chuyện, nhưng cô lại không có dự định làm khuê mật với cô, làm tốt quan hệ? Thôi đi, các cô vốn là người của hai thế giới.

Mẹ Trầm cũng không chú ý tới Tần Hiếu Lăng câu nệ, tự nhiên tiếp lấy câu chuyện: "Con bé chính là vợ mới cưới của Văn Hân, trở về ở hai ngày, Hiếu Lăng à, cháu nếu có rảnh thì cùng chị dâu đi dạo xung quanh nhé."

Một bên Thẩm Hương mím mím môi: "Chị Hiểu Lăng làm gì có thời gian bồi chị ấy chứ, người ta còn phải đọc sách mà."

Đương nhiên phải đọc sách, Ôn Như Thị cup mắt nhìn chăm chú vào bát sành trước mặt. Tần Hiểu Lăng không đọc sách sao có thể 'đáp lên' Tống Ti Cật sống ở thành phố chứ.

Rất rõ ràng mẹ Trầm giải thích đã kích thích đến tiểu bạch hoa nữ chính thẩm miễn anh hai Thẩm đã lâu.

Cặp mắt to tròn của cô qua lại nhìn hai người vài lần, đột nhiên xoay người đi ra cửa, trong lời nói không che dấu được hoảng loạn: "Còn có mấy món nữa, rất nhanh là xong, mọi người ăn trước không cần chờ cháu."

Liếc mắt nhìn Thẩm Văn Hân an nhiên ngồi bên cạnh mình, Ôn Như Thị thật sự cảm thấy có chút không đáng cho nữ chính.

Đều ở chung hơn mười hai năm, đã là từ nhỏ cùng nhau lớn lên cô cũng không tin Thẩm Văn Hân thật sự không chút nào cảm giác được có một người một mực im lặng thích mình. Đợi đến khi người ta yêu người khác anh ta mới hậu tri hậu giác phát hiện tầm quan trọng của người ta. Đây rốt cục là cần có bao nhiêu tự cho mình là trung tâm mới có thể đối cảm tình của người ta làm như không thấy như vậy?

Có điều chậm chạp một chút, ích kỷ một chút cũng tốt, để cô đỡ phải tốn công đi làm mấy chuyện hủy nhân duyên người khác.

Không khí trên bàn cơm cũng không tốt, dường như là bởi vì nhiều thêm một Ôn Như Thị không quen thuộc, tất cả mọi người đều không được thoải mái. Nhìn dáng vẻ dùng cơm nhả nhặn của cô, Tần Hiểu Lăng ngay cả thanh âm uống canh cũng đề thấp hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có biện pháp tao nhã giống cô.

Đùa, lễ nghi ăn uống của cô là khi tiến hành nhiệm vụ quý tộc huấn luyện ra, hơn mười năm không ngừng kiên trì đã sớm khắc tất cả vào trong xương tủy.

Bắt kết lúc này cô là cảm y hoa phục, hay quần áo tả tơi, đáng ngồi đoàn chính, sống lưng thẳng tắp đều sẽ không một chút khác biệt. Cho dù ba của Ôn Như Thị có ở đây cũng không thông dong bình tĩnh được như cô, huống chi là một cô gái nhỏ lớn lên trong thôn.

Đối với bản thân không ăn khóp, Ôn Như Thị không phải không biết, cô cũng rất bắt dắc dĩ. Nhưng nhà họ Ôn cũng được coi là nhà có thân phận, muốn để cô bớt làm cao đi nhân nhượng người khác, chắc hẳn cho dù là nguyên thân cũng không chịu làm vậy.

Một bữa cơm mọi người đứng ngồi không yên, ở quê phân lượng đồ ăn mặc dù đầy đủ, nhưng dù sao cũng không hợp khẩu vị của cô. Đợi ăn được 6, 7 phần no, Ôn Như Thị liền buông bát đĩa xuống, dời tầm mắt về hướng thím Thẩm, nhẹ giọng nói: "Xin hỏi, có khăn giấy không?"

"A? Có, có." Thím Tần thấy đại tiểu thư dè dặt như vậy, nhanh chóng đẩy con gái một cái, "Còn không mau đi lấy giấy cho khách."

Tần Hiểu Lăng bụng đầy ai oán đứng lên, từ trong phòng mình lấy ra một cuộn giấy còn chưa dùng, đưa đến trong tay Ôn Như Thị. Ôn Như Thị lễ phép nói cảm ơn, trực tiếp bóc ra nhẹ nhàng lau khô miệng: "Cháu ăn xong rồi, mọi người chậm dùng."

Thẩm Văn Hân không quen nhìn cô ra vẻ ta đây, chỉ coi là cô cố tình muốn biểu hiện ra vẻ ta đây hơn người, anh ta gấp một đĩa thịt xào vào trong bát mình, im lặng cúi đầu ăn.

Mẹ Trầm thấy không khí có chút tệ nhạt, khô cứng cười cười: "Hiểu Lăng nấu ăn càng ngày càng ngon, không biết sau này nhà nào có phúc khí, có thể lấy được con bé làm dâu đây."

Chính chủ bị nhắc tới cúi đầu, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, thấy thế nào cũng không giống chỉ xấu hổ. mẹ Trầm không biết không khỏi không nói nữa.

Ôn Như Thị nhịn không được quét mắt nhìn Thẩm Văn Hân đang chuẩn bị ăn bát thứ ba một cái.

"Nhà ai" này còn có thể là ai, dưới tình huống bình thường là Tống Ti Cật, đến khi Thẩm Văn Hân phát điên, Tần Hiểu Lăng gả ai cũng không được, chỉ có thể bị con trai ngoan của bà nhốt trong tầng hầm tùy ý làm nhục.

Vốn sau khi ăn xong mẹ Trầm còn định ở lại nhà họ Tần nói chuyện phiếm cũng buông tha cho ý nghĩ này. Hôm nay không khí thật sự không đúng, bà cũng không nói ra được chỗ nào không đúng, nhưng tóm lại trước mang con dâu về an trí tốt cái đã.

Đoàn người cáo từ ra về, sắc trời đã tối, Tần Hiểu Lăng tiễn người ra ngoài. Đến lúc Thẩm Hương đã cùng mẹ Trầm ba Thẩm đi rồi cô vẫn kéo Thẩm Văn Hân nói chuyện lưu luyến không rời, tuyệt không bận tâm Ôn Như Thị đứng ở một bên ánh mắt dần biến lạnh.

"Anh hai, từ lúc anh đi lính, chúng ta đã rất lâu rồi chưa họp mặt, bọn Tiểu Quân Tiểu Vi đều rất nhớ anh," em gái Tần điềm đậm đáng yêu hai mắt đầm lệ nhẹ kéo tay áo Thẩm Văn Hân lưu luyến nói. "Không quá mấy ngày nữa anh lại muốn đi, hai ngày này trừ bồi chị Ôn, anh có thể rút ra chút thời gian cùng mọi người gặp mặt không?"

Anh hai? Cô ta thật cho rằng mình là Sư Tương Vân à, Ôn Như Thị da gà rơi đầy đất.

Không đợi Thẩm Văn Hân mở miệng cô đã một bước chen vào, cầm lấy hai tay Tần Hiểu Lăng tự nhiên ngăn cách hai người, thân thiết như đã quen từ lâu: "Hai ngày nay chỉ sợ không được, ngày kia Văn Hân theo chị về thành phố, phỏng chừng các em muốn gặp mặt phải chờ anh ấy chuyển nghề đã, còn có hơn nửa năm, rất nhanh."

Về phần nửa năm sau, Thẩm Văn Hân có còn trở lại ngôi làng nhỏ này không, thì không phải Ôn Như Thị định đoạt.

Tần Hiểu Lăng bị cô nắm chặt không còn cách nào khác, đành phải chờ đợi nhìn về phía anh hai Thẩm.

Nào biết Thẩm Văn Hân vừa nghĩ đến ngày kia sẽ phải về nhà họ Ôn, trong lòng vốn không ngờ, căn bản là không có nhìn ra xin giúp đỡ trong mắt cô, chỉ nhàn nhạt mở miệng an ủi: "Sau này có thời gian anh sẽ trở lại gặp mọi người." Dừng một chút, tựa hồ cảm thấy có chút lạnh lùng, lại nói thêm một câu, "Chăm chỉ đọc sách, thím Tần chỉ có một cô con gái là em, sau này còn muốn dựa vào em chiếu cố, đừng làm thím thất vọng."

Mất thấy ánh sáng trong mắt Tần Hiểu Lăng dần âm đạm, khoe miệng Ôn Như Thị giật giật, kém chút thì mở miệng oán trách Thẩm Văn Hân bất cận nhân tình. Trách không được sau khi người ta theo nam chính liền không quan tâm đến anh ta. So sánh giữa Thẩm Văn Hân nghĩa chính ngôn từ, Tổng Ti Cật lời ngon tiếng ngọt, thật là không thể bằng.

Đợi đến khi hai người chân chính đi xa nhà họ Tần, ba người nhà họ Thẩm đã sớm đi xa.

Có lẽ là bọn họ muốn cho hai người có cơ hội ở chung bồi dưỡng tình cảm, nhưng đàn ông kiểu như Thẩm Văn Hân, nào có ai muốn cùng anh ta bồi dưỡng tình cảm là có thể bồi dưỡng.

Người đàn ông vô lương này, lúc trở về vẫn lựa chọn đường như lúc đi.

Trên cả con đường, trừ thanh âm gió thổi qua rau mạ ra, cũng chỉ có tiếng dế trong bụi cỏ. Anh ta tựa như một cái hũ nút, chỉ cúi đầu đi, không nói câu nào.

Thậm chí ngay cả đánh mất Ôn Như Thị từ khi nào anh ta cũng không biết.

Thẳng đến khi phát hiện mất sau thiếu mất một người, Thẩm Văn Hân sững sờ luôn. Anh ta dù có không thích Ôn Như Thị thế nào, cũng không đến mức người ta mới đến cửa một ngày đã làm mất.

Trong núi này tuy không có dã thú, nhưng rắn, côn trùng, chuột kiến linh tinh gì đó vẫn không ít, nếu Ôn Như Thị thật xảy ra chuyện gì không tốt, người làm chồng như anh ta cũng sẽ tâm lý bất an.

Đứng tại chỗ đợi một hồi lâu cũng không thấy bóng dáng cô theo kịp, Thẩm Văn Hân đành phải dọc theo đường cũ quay lại tìm.

Cuối cùng vẫn là ở trên một gò đất tìm thấy cô gái không chút hình tượng ngồi trên đất, cô đang cời giày, về mặt ủy khuất nhìn mũi chân mình.

Thẩm Văn Hân nhíu mày, cùng cô bảo trì cự ly 1m5: "Sao vậy?"

Bác sĩ nhân loại học Edward. Hoắc Nhĩ đưa ra một kết luận, mọi người kết giao với nhau có bốn loại khoảng cách.

Mà lúc này, chồng mới cưới của cô đang đứng cách cô trong phạm vi khoảng cách giữa 1m2 đến 3m7. Ôn Như Thị nhíu mày, bọn họ đầu gì cũng là vợ chồng, không nói đến thân mật tiếp xúc, liền ngay cả khoảng cách một người cũng không lấp kín được, vợ chồng cái rắm gì chứ.

Ôn Như Thị sóng mắt lưu chuyển, nghiêng đầu hơi cúi, làm ra bộ dáng hờn dỗi: "Chân đâu, đi không nổi."

Thẩm Văn Hân chần chờ một lát, anh ta không rõ, rõ ràng là tay không lên núi, lại tay không theo anh ta đi một vòng tròn trước khi ăn cơm, sao có thể đau chân đến mức không đi nổi.

Người phụ nữ này đến cùng là không thoải mái thật, hay là đang bói móc?

Thẩm Văn Hân rút cục tiến lên hai bước, "Dừng yếu ớt nữa, còn nữa giờ là đến nhà rồi."

Ôn Như Thị trong lòng trợn trừng mắt, nếu cô thật sự lại ủy khuất mình đi theo anh ta một đường trở về, hôm nay cô liền thật sự theo họ 'heo' luôn!

Một đôi chân ngọc đột nhiên duỗi đến trước mặt Thẩm Văn Hân, năm ngón chân trắng mềm lại, móng chân màu hồng nhạt mượt mà sáng bóng, ngay cả đường cong ngón chân cũng mềm mại đến không thể tin được. Gò má Thẩm Văn Hân đỏ lên, bỗng nhiên ý thức được oan gia vẫn luôn đối nghịch với mình, cũng chỉ là một cô gái.

Anh ta không được tự nhiên dời tầm mắt, vươn tay thả dịu tư thái, "Tôi đỡ cô."

"Chẳng lẽ anh không nhìn thấy chân em mọc mụn nước à?" Ôn Như Thị nổi trận lôi đình chỉ chỉ bàn chân mình, ánh mắt anh ta kém vậy, lãnh đạo của bọn họ biết không!

"Cho dù bây giờ anh muốn đỡ em, em cũng đi không nổi."

Cô liếc xéo anh về mặt khó xử, lại bổ sung một câu, "Một bước cũng đi không nổi."

Cuối cùng thấy rõ mấy cái mụn nước to nhỏ trên chân cô, Thẩm Văn Hân có chút hối hận.

Ở trong lòng anh ta, tất cả phụ nữ đều giống mẹ anh ta và Tần Hiểu Lăng, có thể làm hết tất cả các việc trong nhà, cũng có thể đi khắp núi cắt rau cho

lợn. Đừng nói là đi một đoạn đường, cho dù có chạy từ trên núi xuống chân núi mấy vòng cũng là chuyện bình thường.

Anh ta làm sao có thể nghĩ đến được, chỉ một chút khó dễ như vậy cũng khiến Ôn Như Thị khổ đến thế.

Mặc kệ nhà họ Ôn có ý thế hiệp người thế nào, Ôn Như Thị có không hiểu chuyện thế nào, nói đến cùng cô cũng là vợ anh cưới hỏi đàng hoàng. Ít nhất trước khi thương thế của cô tốt lên, anh là sẽ không tính tìm cô phiền toái.

Ôn Như Thị bĩu môi một cái, muốn chính là những lời này của anh.

Cô một tay chống đất đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên người, Thẩm Văn Hân đã bày xong tư thế, giang hai tay ghé lên tấm lưng rộng rãi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ôn Như Thị vẫn luôn biết thân thù của Thẩm Văn Hân không tệ, bằng không cũng sẽ không thể ngay cả số 6 cũng chết dưới tay anh ta, chỉ là không biết bọn họ giao thủ lúc nào.

Nếu như không phải tình huống đặc biệt, người chấp hành có quyền lợi bảo vệ riêng tư của mình, chỉ nhắc đến kết quả, không cần thiết báo cáo quá trình. Dù sao, cũng không ai có thể đảm bảo chính mình vĩnh viễn không thất thủ...

Có điều chỉ nhìn từ bề ngoài của Thẩm Văn Hân, cũng không thể nhìn ra vũ lực của người đàn ông này hơn người ở chỗ nào. Thẳng đến khi Ôn Như Thị ghé vào trên lưng anh ta, bị anh ta dễ dàng chống trở về cô mới phát hiện anh ta có một bộ cơ thịt làm người ta hâm mộ.

Cánh tay vòng qua vai anh ta, gần như có thể nhìn xuyên qua đường cong của cơ bắp đang gồng lên, cảm nhận được sức bật tích chứa trong cơ thể Thẩm Văn Hân. Ôn Như Thị hải lòng thuận tay nheo nheo, cũng cảm giác được sự căng thẳng của cơ bắp dưới bàn tay mình.

Thẩm Văn Hân hơi dừng lại, thản nhiên nói: “Đừng lộn xộn, bằng không tôi ném cô xuống ruộng đấy.”

Ôn Như Thị nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng ruộng đen thui, vươn tay ôm chặt cổ anh, biết nghe lời đổi sang đề tài khác: “Tần Hiểu Lăng ở tại thôn họ Thẩm, tại sao không họ Thẩm mà lại là họ Tần, sao hôm nay lại không thấy ba của cô ấy?” Thật ra cô đã sớm biết Tần Hiểu Lăng là con riêng, sau khi thím Tần mang theo cô ấy gả vào thôn họ Thẩm không được bao nhiêu thì ba mới liền chết. Cô chỉ tò mò vì sao mẹ cô ấy lại luôn bị người khác gọi là thím Tần, mà không phải thím Thẩm.

Được rồi, đúng là có chút khó đọc.

Thẩm Văn Hân nhíu mày, không biết vì sao anh lại không thích Ôn Như Thị dùng giọng điệu thuận miệng nhắc đến chuyện nhà họ Tần như thế. Hiểu Lăng từ nhỏ đã không có ba, nếu như không phải ba Thẩm mẹ Trầm trường kỳ tiếp tế, phỏng chừng không nhất định sống được.

Bây giờ anh là thật từ tận đáy lòng coi cô như em gái ruột đối đãi, hai mẹ con gian nan sinh hoạt như vậy, không phải nên bị người khác lấy ra tùy ý đàm luận: “Chuyện của người khác ít hỏi thăm đi, bằng không...”

“Bằng không anh sẽ ném em xuống ruộng hả, không cần nhấn mạnh đâu,” Ôn Như Thị khoe miệng giật giật không nói gì, đổi lại một đề tài, “Đã chuyện của người ta không thể nói, vậy chuyện của anh là có thể nói với em đúng không?”

Không nghe được câu trả lời của anh, Ôn Như Thị tự nhiên chấp nhận, dù sao hôm nay mặc kệ anh có thích đề tài về chính mình hay không, cô cũng muốn cho người đàn ông ít nói này mở miệng tán gẫu với mình, “Anh nói xem tại sao ba mẹ anh lại đặt tên anh là ‘Văn Hân’ nhỉ? Đáng đáp anh nào có chỗ nào thanh tú đâu, cũng không có chút thư sinh nào mà.”

Thẩm Văn Hân càng không thích người khác quan tâm đến mình, cô lại càng muốn đùa anh, anh càng không thích nói, cô lại càng thích đi chọc vào chỗ đau của anh.

Ôn Như Thị nhìn trời, chẳng lẽ lần này là yêu nhau giết nhau hả? Bỗng nhiên, chân mày cô cong lên, hình như như vậy cũng không tệ.

Lúc này đây, Thẩm Văn Hân càng thêm im lặng.

Ôn Như Thị chờ mãi không nhận được câu trả lời ghé vào trên lưng anh, nhằm chán nghịch sợi vải bung ra trên cổ áo anh, có lẽ sau này có thể đưa chút quần áo làm anh vui lòng.

Gió lạnh phơ phất, tiếng côn trùng râm ran, nhiệt độ cơ thể ấm áp, bước chân có quy luật của Thẩm Văn Hân làm người ta có loại cảm giác đang nằm trong nôi. Ôn Như Thị đã sớm mệt mỏi không chịu được nghĩ như vậy, không qua bao lâu liền ngủ say sưa.

Hơi thở ấm áp thổi lên cổ, Thẩm Văn Hân nhận thấy cô gái trên lưng cuối cùng cũng im lặng, lúc này mới thật sâu thở ra một hơi, tháo xuống trái tim phòng bị.

Anh giảm tốc độ dưới chân, hơi nâng mông cô lên, suy nghĩ dần bay xa.

Nhà họ Thẩm nghèo, ba Thẩm mẹ Trầm chữ to không biết cái gì, ăn đủ khổ sở của việc không có văn hóa. Hai người con trai nhà họ Thẩm, tên chữ đều là chuyên môn tìm lão trung y có văn hóa ở trấn trên đấy, vợ chồng già bỏ ra giá của ba cân thịt heo.

Thẩm Văn Duệ, Thẩm Văn Hân, hai cái tên này ký thác hi vọng vừa dày vừa nặng của bậc cha chú đối hai anh em họ.

Anh từ nhỏ đã thông minh, nhiều cuộc thi đều là cầm cờ đi trước, nhưng là nhà bọn họ không có tiền, không cung nổi cho anh đi học đại học. Thẩm Văn Hân có thẹn với bọn họ, bởi vì anh tự chủ trương cắt đứt hi vọng của bọn họ, nhưng anh không hề có chút hối hận nào, anh tình nguyện chính mình đi ra ngoài xông xáo một lần.

Tham gia quân ngũ cũng có thể đọc sách, Thẩm Văn Hân vẫn tham gia tự học đại học, anh cho tới bây giờ đều không tin, cách ngồi trường đó anh sẽ không thể trở nên nổi bật, làm rạng rỡ tổ tông.

Bất tri bất giác, cửa lớn nhà họ Thẩm cũng đã xuất hiện ở trước mắt. Thẩm Văn Hân dùng một tay đẩy cửa ra, dưới ánh mắt kính ngạc của Thẩm Hương, công Ôn Như Thị đang ngủ ngon vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Khi ngủ mất cô điềm tỉnh, ánh đèn mờ chiếu lên mái tóc dài gọn sóng của cô, phảng phất có loại ánh sáng nhu hòa sáng rọi.

Kéo chăn qua đắp cho cô, Thẩm Văn Hân ngồi ở cạnh giường, lẳng lặng nhìn cô.

Hình như anh cho tới bây giờ chưa từng cẩn thận nhìn kỹ mặt cô như vậy, Ôn Như Thị có một đôi mắt xinh đẹp, đáng tiếc khi cô mở mắt ra, bên trong luôn mang theo lẳng liệt làm người ta bài xích. Giờ phút này chúng nó an tĩnh đóng lại, lông mi dài như cánh quạt nhỏ, một hàng dày dưới mí mắt tạo ra một tầng bóng ma vừa dày vừa nặng.

Thẩm Văn Hân không biết, nếu cô thật sự sửa lại tính tình, chính mình có thể quen với phương thức ở chung với người nhà họ Ôn hay không. Nhưng là, có một điều sẽ không thay đổi, anh đứng lên, đi ra ngoài cửa.

Mặc kệ Ôn Như Thị là người phụ nữ thế nào, anh sớm hay muộn sẽ có một ngày ly hôn với cô.

Đàn ông nhà họ Thẩm, tuyệt đối không có khả năng ở rê, đó là ranh giới cuối cùng.

Trong phòng ngọn đèn mờ lay động, Ôn Như Thị một thân một mình bỏ lại trong phòng lông mi hơi rung rung, từ từ mở mắt, ngoài cửa phòng đóng chặt có tiếng nói chuyện bị đè thấp của hai anh em nhà họ Thẩm. Sau một lúc lâu, cô một lần nữa đóng mắt lại, lúc này đây là thật đang ngủ.

Nửa đêm khi Ôn Như Thị tỉnh lại, phát hiện lòng bàn chân đau đớn đã tốt hơn rất nhiều.

Bên cạnh có tiếng hít thở vững vàng, cô hơi hơi nghiêng đầu, trong bóng đêm loáng thoáng nhìn đến hình dáng của một người đàn ông. Thẩm Văn Hân cho dù là trong giấc ngủ say cũng vẫn duy trì tư thế nằm thẳng quy củ, hai cánh tay thẳng tắp đặt bên sườn, Ôn Như Thị rất hoài nghi, nếu như anh ta mặc đồ ngủ, sáng sớm thức dậy nói không chừng ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Cô kéo kéo cổ áo mình, người kia thế nhưng cứ vậy ném cô lên giường, ngay cả quần áo cũng không để để cô ngủ, cô dầu gì cũng là ‘đại mỹ nữ thom ngát’, tại đây không được người ta thích vậy à?!

Ôn Như Thị không nói gì, đành phải sờ soạng đứng dậy đi đến chân giường tìm quần áo mình mang đến rồi thay.

Hai chân vừa mới rời khỏi chăn cũng cảm giác được cảm xúc dưới chân hơi khác, đưa tay tìm kiếm mới phát hiện là một tầng vải mềm.

Ít nhất anh ta còn biết giúp cô xử lý chỗ đau, Ôn Như Thị hơi cong môi, xem ra tối nay cô ép buộc cũng không tính là hoàn toàn vô dụng.

Ngồi ở bên giường, dùng chân dò nửa ngày cũng không đụng đến giày của mình, Ôn Như Thị không rõ vị trí của công tắc điện trong phòng, chỉ phải cứ vậy nén nhịn tính thích sạch sẽ, chân trần đi về phía đặt túi.

Ôn Như Thị ngược lại không ngờ, mấy động tác của cô đã sớm đánh thức Thẩm Văn Hân ngủ không sâu.

Trong đêm tối, u quang trong đáy mắt anh đi theo bóng dáng của cô, nhìn nàng từng chút từng chút nhảy đến chân giường, nhìn cô ngồi xổm xuống tìm kiếm, nhìn cô từ trong túi lấy ra một bộ quần áo nhìn qua chất liệu rất tốt.

Sau đó, cô bắt đầu đưa lưng về phía giường... Cởi quần áo?

Con người Thẩm Văn Hân lóe sáng, không có dòi tằm mất đi, trong phòng ánh sáng phi thường ám, chỉ có thể nhìn được thân ảnh yếu điệu mơ hồ của cô, mặc dù như vậy, nhất cử nhất động của thân hình màu đen cũng vẫn mang theo một loại ôn nhu vô cùng nữ tính.

Không qua bao lâu Ôn Như Thị liền đổi xong váy ngủ, ba chân bốn cẳng nhảy lên giường. Thấy nàng ngồi bên mép giường từng chút từng chút lau sạch chân mình, Thẩm Văn Hân phảng phất có thể tưởng tượng ra cô đang cau mày.

Lau một lúc lâu, tựa hồ vẫn cảm thấy chưa được sạch lắm, Ôn Như Thị móc drap cạnh giường lên lau, Thẩm Văn Hân khước miệng giật giật, mắt không thấy lòng không phiền trực tiếp nhắm mắt lại, không nhìn cô nữa.

Như mộng lại như không, một thân thể mềm mại không xương dán lên.

Thẩm Văn Hân bùng tỉnh, theo bản năng đưa tay đánh về chỗ yếu hại của đối phương, dưới tay là một mảnh da thịt trơn nhẵn, hương thơm ngào ngạt bay vào chớp mũi anh. Lúc này anh mới tỉnh táo lại, nhanh như tia chớp rút lại bàn tay to đang đặt trên cổ cô.

Ôn Như Thị ngủ rất say ngọt, một chút cũng không bị động tác của anh đánh thức.

Thẩm Văn Hân thở phào nhẹ nhõm, anh kém chút cho là mình còn ở trong quân.

Nâng tay gạt cô qua một bên, Thẩm Văn Hân dịch vào bên trong, trung gian thừa ra khoảng cách một cánh tay. Nhưng là không quá bao lâu, người phụ nữ kia lại không biết sống chết chuyển qua, cánh tay ôn nhuận sáng bóng trực tiếp vòng qua eo anh.

Thẩm Văn Hân cắn răng, không khỏi không thừa nhận, Ôn Như Thị thật sự có vốn đề kiêu ngạo, anh cũng không tránh khỏi có phản ứng của tất cả những người đàn ông bình thường nên có, nhưng là — anh không muốn cùng cô viên phòng, cũng không muốn bị cô dụ hoặc! Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ cùng cô mỗi người một ngã, thành lập đế quốc chân chính giành cho mình.

Chỉ cần bọn họ không có một đứa nhỏ họ ‘Ôn’, tất cả những thứ này đều có khả năng thực hiện được.

Vuron hai ngón tay, anh cầm bàn tay mịn màng của cô lên đặt ra xa, lại một lần nữa đẩy cô ra.

Trong giấc ngủ Ôn Như Thị tựa hồ có chút bất mãn hừ hừ, lại một lần nữa hướng về phía anh dựa lại gần, lẩm bẩm một tiếng: “Lạnh.”

Thẩm Văn Hân bắt đắc dĩ, nếu như không phải hơi thở của người phụ nữ trong ngực vững vàng, quán chặt lấy người khác nhưng không có động tác gì khác người, anh gần như cũng hoài nghi đây là Ôn Như Thị kiên nhẫn không bỏ ngã vào lòng.

Trong nhà thật sự rất lạnh à, hay là xuất thân nhà giàu sang, bất luận xuân hạ thu đông cũng phải có điều hòa?

Kê có tiền đáng chết!

Ôn Như Thị đang ngủ say khước miệng nhẹ nhàng gọi lên một cụ cười, không phải tất cả phụ nữ già vờ ngủ đều sẽ bị đàn ông phát hiện.

Lần này coi như là trừng phạt Thẩm Văn Hân vô lễ dẫn người vòng đường xa.

Ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, nhưng anh lại chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm nóc nhà đến bình minh, Thẩm Văn Hân vô cùng táo bạo

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngày hôm sau, đọi trời đã sáng choang, Ôn Như Thị mới từ trong chăn ấm tỉnh lại.

Trên gối đầu còn lưu lại hơi thở của đàn ông, cô thỏa mãn đuổi thất lung, lúc này mới phát hiện không biết đang là mấy giờ, trong phòng cũng chỉ còn lại một mình cô.

Ôn Như Thị xoay người ngồi dậy, nhân viên tốt nên giờ giờ phút phút nhớ kỹ sứ mạng của mình, kiên trì không tha, không ngại phiền toái ngày ngày đêm đêm ở trước mặt nam phụ xoát cảm giác tồn tại.

Khẽ hát, mang quần áo ra bày từng cái từng cái lên giường, Ôn Như Thị trái nhìn phải nhìn, cuối cùng chọn một chiếc áo sơ mi eo màu hồng phấn, cổ tay áo cùng vạt áo là những bông hoa mai nông sâu màu hồng nhạt được chạm rồng thủ công.

Lại hợp với một chiếc quần dài nhạt thì càng thêm lịch sự tao nhã.

Thay quần áo, Ôn Như Thị buộc tóc lên thành một cái đuôi ngựa thanh tú, lộ ra một lớp ren mỏng màu hồng phấn trên cổ áo, chiếu chiếu với chiếc gương tròn nhỏ trên bức tường cũ.

Rất tốt, nhiều hơn một phần xinh đẹp, thiếu một phần khí thế hùng hổ dọa người.

“Hiểu Lãng à, sao cháu đến đây,” đang muốn mở cửa đi ra ngoài, Ôn Như Thị chợt nghe ngoài phòng vang lên tiếng thăm hỏi cao hứng của mẹ Trầm,

“Ăn sáng chưa? Hôm nay thím làm hơi nhiều chút, mau qua đây ngồi chung.”

Tần Hiểu Lăng đỏ mặt, vừa nghĩ đến qua hôm nay Thẩm Văn Hân lại muốn đi, cô ta liền cả đêm ngủ không ngon. Ở nhà nín nửa ngày, cuối cùng vẫn là nhịn không được sớm qua đây, nhưng là vừa thấy mẹ Trầm nhiệt tình như vậy, cô ta lại có chút xấu hổ.

Thích như thế nào đi chăng nữa, anh hai Thẩm cũng đã kết hôn rồi.

Cô ta chưa kịp mở miệng từ chối, Ôn Như Thị đã đẩy cửa đi ra ngoài: “Mẹ, rửa mặt ở đâu vậy ạ?”

Vừa thấy là con dâu không dễ chung đụng của mình hỏi, còn dùng giọng điệu nhẹ nhàng mềm mỏng, mẹ Trầm liền vội vàng xoay người dẫn cô đi sang bên kia, vừa đi ngoài miệng còn vừa khách khí nói: “Tên nhóc xấu xa kia sáng sớm cũng không biết chạy đi đâu, cũng không bùng nước rửa mặt vào trong phòng cho vợ.”

“Đều là người một nhà, đâu cần nói mấy cái đó.” Cô nhếch miệng, thuận miệng thay ‘nhóc xấu xa’ nhà mình giải vây.

Làm mẹ chính là như vậy, con của mình mình có thể nói xấu, nhưng nếu là người khác cũng phụ họa theo, cho dù là vợ của con mình cũng sẽ không thích.

Ôn Như Thị quay đầu nhìn Tần Hiểu Lăng đang lúng túng đứng yên tại chỗ, khẽ cười cười: “Em Tần ngồi trước đi, chị làm xong sẽ đến bồi em nói chuyện.”

Thẩm Văn Hân không ở, đương nhiên là tìm cô tán gẫu thôi, tốt nhất là trò chuyện đến cô ta lần sau không dám tới cửa nữa.”

Nhìn cô chậm chậm khoan thai theo mẹ Trầm vào nhà, trong lòng Tần Hiểu Lăng vô cùng mất mát. Bình thường cô ta đến nhà họ Thẩm đều rất tùy ý, nào có giống hôm nay rơi xuống đài ngọc cho khách, ngược lại còn phải để người phụ nữ mới đến kia bồi.

Tần Hiểu Lăng giật giật, muốn cứ như vậy rời đi, nhưng lại thể nào cũng không bước nổi.

Vào lúc cô ta đang rối rắm thì nhìn thấy Thẩm Văn Hân trở về. Cô ta lập tức quên khổ sở vừa rồi, thẹn thùng nghênh đón, diễm đạm nhu mì hô một tiếng khiến Ôn Như Thị đau trứng “Anh hai.”

“Ừ, em ngồi đi, anh đi rửa mặt đã.” Thẩm Văn Hân trên đầu tất cả đều là mồ hôi, không yên lòng gạt đầu với cô ta, lướt qua Tần Hiểu Lăng liền đi vào trong.

Cả đêm không ngủ, rạng sáng anh liền dậy chạy một vòng quanh núi, tiêu hao hết sức lực toàn thân mới đi về. Vừa đi đến cửa liền gặp được Ôn Như Thị từ trong đi ra.

Người phụ nữ vừa mới rửa mặt mặt mộc không trang điểm, da thịt nhìn qua càng thêm sáng bóng hơn so với trang điểm.

Ôn Như Thị vừa thấy là anh, ngẩn người, bỗng nhướn mày cười nói với anh, đôi môi như ẩn như hiện hàm răng sáng chói mắt, lúm đồng tiền hai bên má giống như cánh xuân dập dờn.

Trái tim Thẩm Văn Hân đập mạnh, trong đầu bỗng dung nhớ tới thân thể mềm mại ấm áp trong đêm đen, anh vội vã dòi tìm mắt, đẩy cô ra liền đi vào trong, ngay cả lời xã giao nghi kỹ trước đó cũng quên nói.

Bị Thẩm Văn Hân thô lỗ đẩy đến trên khung cửa Ôn Như Thị cũng không phát hỏa, liền cái tư thế yếu đuối như liễu trước gió đó, dựa vào bên cạnh cửa cười đến hàng thêm hăng hái.

Theo tới gần Tần Hiểu Lăng vừa vận nhìn thấy anh hai Thẩm đẩy Ôn Như Thị ra, cô ta có chút tiểu nhân mừng thầm, thế nhưng lại bởi vui sướng không thấy được ánh sáng đó mà trong lòng càng thêm khổ sở.

“Chị Như Thị, hai người đây là sao vậy ạ?” Cô ta đi qua, vươn tay dịu cô.

Ôn Như Thị khoác tay lên tay cô, da như mỡ đông, vừa nhìn tay cũng biết là một người mười ngón không dính nước mùa xuân.

Tần Hiểu Lăng cúi đầu, nhìn nhìn ngón tay của mình. Không phải ai ai cũng có mệnh tốt như vậy, cô ta cũng có một gương mặt hình trứng tràn đầy thanh xuân, nhưng là tay của cô ta lại không thể thoải mái vươn ra so với Ôn Như Thị.

Bên trên có vết thương nông sâu không đều, đều là do nhiều năm làm việc nhà nông tạo thành.

“Không có gì, chắc là tôi qua chị ép buộc anh ấy hồng rồi, anh Văn Hân của em đang giận chị đây.” Ôn Như Thị tựa như không phát giác cô ta âm thầm, hé miệng cười đến giống một con hồ ly trộm tình.

Cái gì? Tần Hiểu Lăng sững sốt, không quá hiểu rõ những lời mình nghe được.

“Ôn Như Thị!” Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng rống của Thẩm Văn Hân, “Cô cái người này! Nó bày bịp gì với trẻ con vậy hả.”

Trẻ con? Tần Hiểu Lăng mới không phải trẻ con gì đâu, người biết cướp chồng, tính là trẻ con thần khiết không tỳ vết gì chứ?

Không chút sợ hãi lửa giận của anh, Ôn Như Thị vụng trộm chớp mắt mấy cái với Tần Hiểu Lăng, cười khanh khách kéo cô ta đi ra ngoài, “Không nói, anh Văn Hân của em xấu hổ.” Tức đi tức đi, tốt nhất là tức đến cùng nữ chính cả đời không qua lại với nhau.

Tần Hiểu Lăng đột nhiên tỉnh táo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cặp mắt long lanh kia lúc này là thật thành ‘ngập nước’.

Cô ta nhanh chóng rút tay mình về, lắp bắp đi ra ngoài: “Thật xin lỗi... Chị Như Thị, không thể nói chuyện với chị, em vừa mới nhớ ra mẹ em còn tìm em có việc, em, em đi trước.”

Dưa mắt nhìn em gái Tần lão đảo hoảng hốt lao ra khỏi cửa, Ôn Như Thị hoàn toàn không có chút cảm giác tội ác. Cô thản nhiên xách ghế dựa ra ngoài sân, ngồi xuống tựa lưng vào ghế, híp mắt thưởng thức bầu trời xanh thẳm.

Thời tiết hôm nay quả nhiên rất tốt, vạn dặm không mây, không có một chút tạp vật, chặc.

“Có thể ăn cơm.” Bụng mở mâm bánh mì trắng đi ra, mẹ Trầm nghi ngờ nhìn quanh, “Ồ, Hiểu Lăng đâu? Không phải nói cùng ăn điểm tâm sao.”

“Em ấy à,” Ôn Như Thị toét miệng, tâm tình rất tốt chủ động giải thích, “Nói là thăm Tần tìm em ấy có việc, vội vàng trở về rồi.”

“Ai nha, thiết thời mẹ còn đặc biệt đi vào làm thêm chút đồ ăn, đĩa nhỏ này, làm gì hấp tấp vậy chứ, bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm mà.” mẹ Trầm một bên lẩm bẩm lầu bầu oán trách, một bên nhanh nhẹn đặt đồ ăn lên bàn.

“Ba đâu, sao không thấy ạ?” Thẩm Văn Hân dùng khăn lông lau tóc còn ướt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không hề để ý Ôn Như Thị giúp mẹ Trầm xếp bát đĩa xong, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ông ấy đi xuống núi mua thịt, Tiểu Như khó được đến một lần, trong nhà cái gì cũng không có sao được.” Mẹ Trầm vui tươi hơn hờ hững cho con thêm một bát cháo, “Không cần phải để ý đến ông già đó, mẹ ta gói cho ông ấy hai cái bánh bao cùng thịt khô rồi, ông ấy đói bụng, biết ở trên đường ăn.”

Thẩm Văn Hân không hề rầy, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn Ôn Như Thị một cái.

Nếu những người phụ nữ khác bị đôi mắt có lực sát thương của anh trừng, đoán chừng lập tức đứng ngồi không yên đứng dậy nói không cần khách khí bla bla.

Nhưng Ôn Như Thị cứ không, cô không chút sợ hãi trừng lại.

Nếu cô không biết phát triển tiếp sau đó, đối anh phục nhuyển cũng chẳng sao. Đáng tiếc, cô biết rõ ràng, bất kể là hướng đi của kịch tình nào, làm vợ bị bỏ Ôn Như Thị kết cục đều là thê lương.

Lúc cô nghèo túng, nhà họ Trầm không một ai từng vờn tay.

Được rồi, làm một người chấp hành kế hoạch cứu vớt nam phụ, cô quả thật không nên thay cảm xúc của mình vào.

Cho dù nguyên Ôn Như Thị đúng là đáng đời bị vậy.

Có điều, đây cũng không trở ngại đến việc cô có hưng trí đi trêu chọc Thẩm Văn Hân, aiz, đến hôm nay mới phát hiện, nhìn anh phát hỏa cũng là một việc rất thú vị.

“Mau ăn, ăn xong dẫn Tiểu Như đi dạo một chút.” Thấy thẳng nhóc thối này còn dám trừng con dâu, mẹ Trầm đánh bốp một cái lên sau gáy anh, “Có nghe thấy chưa!”

Ôn Như Thị hiện tại chính là người quý giá nhất trong nhà, không có cô, anh cả anh cũng đừng lại hy vọng có thể đứng lên, anh vẫn không hiểu chuyện như vậy, luôn đối nghịch với cô!

Mẹ Trầm nhừ đầu đặt mộng ngồi lên ghế, sâu sắc cảm thấy tiếp tục như vậy nữa bà nhất định sẽ chết sớm vài năm!

“Đã biết!” Thẩm Văn Hân lắc lắc đầu, không phục cúi đầu sụp soap ăn cháo.!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Gió lạnh phơ phất, xen lẫn hương hoa cỏ đại thoang thoang trong không khí, còn mang theo hơi nước ướt át.

Ôn Như Thị thật không ngờ, cái Thẩm Văn Hân gọi là dẫn cô đi chơi, chính là đến chỗ vũng nước nhỏ đến không thể nhỏ hơn này để câu cá. Cô cũng

ngượng ngùng nghe anh xưng là hồ nước.

“Người sống trên núi không có hoạt động giải trí gì, lúc không có chuyện gì để làm, chính là đi săn hoặc câu cá.” Thẩm Văn Hân quay đầu cố ý nhìn chân Ôn Như Thị, đuôi mắt hơi xéch lên, trong đôi mắt đen nhánh có chút khoái ý khi ý nghĩ được như ý, “Dù sao chân của cô cũng không thể đi xa, còn không bằng ngồi chỗ này dưỡng chút tính nhẫn nại.”

Anh chính là muốn nhìn xem, người phụ nữ táo bạo này có thể ngồi bên bờ sông bao lâu. Không ai, anh là cố ý chọn chỗ này, cố ý xuyên tạc mẹ Trầm giao cho.

Anh không muốn mang cô đi du sơn ngoạn thủy, càng không muốn mang Ôn Như Thị đến nơi xinh đẹp nhất trên ngọn núi này.

Qua thôn họ Trầm đi lên trên thêm chút nữa, gần vị trí đỉnh núi có một thung lũng, bên trong là cả một rừng đào.

Mùa này đúng là mùa hoa đào đua nở, bước vào cửa thung lũng, khắp đồi là màu hồng của hoa, tựa như ráng đỏ, đẹp phảng phất như sẽ làm bị thương mắt người.

Đó là nơi anh vô số lần ảo tưởng, một ngày kia có thể dẫn vợ người mà mình yêu sâu đậm cùng nhau đặt chân đến. Cô làm bản hôn nhân của anh, nhưng là, anh không thể chịu được cô làm bản thánh địa trong lòng mình.

Ôn Như Thị không phản bác, cũng không phản ứng đến khiêu khích trong lời nói của anh. Cúi đầu chọn giun trong lọ đựng mồi, lấy một đoạn móc vào lưỡi câu, cô vẽ mặt nhàn nhạt cảm cần câu lên. Cổ tay phải ra sức vung một cái, dây câu liền bắn ra phía xa xa.

“Tuy rằng tính tình của em không tốt, nhưng anh làm sao mà biết em đến cùng có thích câu cá hay không,” cô chọn một khối tảng đá bằng phẳng rồi ngồi xuống bên hồ, từ từ tiếp tục nói, “Anh đó, mang theo thành kiến nhìn người, nông cạn y như trông mặt mà bắt hình dong.”

Trần trọc qua một trăm thế giới, liền ngay cả chính Ôn Như Thị cũng không biết hiện tại cô đến cùng còn có gì là sẽ không, càng thêm chưa nói tới, có hạng mục hoạt động nào mà cô không thích.

Thẩm Văn Hân khiêu khích căn bản không có chọc đến chỗ đau của Ôn Như Thị, ở trong mắt cô, ngược lại thành nhóc con ngạo kiều giận dữ tức thời.

Cuộc đời mà, thật sự là tịch mịch như tuyết.

Gió nhẹ trên núi từ từ nhẹ phất qua cái trán sáng bóng của Ôn Như Thị, tóc mai cũng nhẹ bay theo gió động.

Thẩm Văn Hân có chút thất vọng thu lại tầm mắt. Anh không rõ, sao cô có thể bình an vui vẻ ngồi bên hồ theo anh thả câu như vậy, không chỉ không có biểu hiện ra chút xúy phiền chán, thậm chí ngay cả dáng ngồi đều vẫn tao nhã như cũ.

“A, lại câu được một con.” Ôn Như Thị bỗng thu cần.

Một đuôi cá chép thật dài bị kéo lên khỏi mặt nước, thân cá mang theo giọt nước tựa như trân châu, dồn dập rơi xuống sóng gợn lăn tăn mặt hồ.

Cô cao hứng quay đầu, cầm con cá đang giãy dụa cười đến tươi ngọt, “Buổi tối có thể làm cá kho rồi!” Con người trong suốt động lòng người.

Nhìn người phụ nữ đang vui vẻ, trong lòng Thẩm Văn Hân nhìn không được toát ra một ý niệm. Có lẽ, cô cũng không hư như trong tưởng tượng của anh, có lẽ cứ như vậy ở chung xuống dưới, có một ngày, anh cũng sẽ thật sự chấp nhận sự thật đáng sợ cô là vợ anh.

Thẩm Văn Hân bị ý niệm đột nhiên nảy ra của mình dọa sợ.

Anh miễn cưỡng dời tầm mắt, đặt ánh mắt mình lên trên cần câu trong tay, quý thần xui khiến mở miệng thấp giọng nói: “Nói như là cô biết làm vậy.”

Một gương mặt trắng nõn sạch sẽ bỗng dung đến gần trước mặt anh, Thẩm Văn Hân tốn rất nhiều sức lực mới nhìn xuống không tắt bay cô.

Ôn Như Thị dù bận vẫn nhàn nhã nhìn đôi mắt tròn to của anh, khóe miệng chậm rãi gọi lên một độ cong, trong mắt tất cả tràn đầy đều là chế nhạo: “A, hóa ra anh muốn một người vợ rửa tay làm canh cho anh.”

Cô ung dung thông thả lùi lại, ngồi trở lại chỗ, “Nếu muốn thì cứ nói sớm, làm gì trốn trốn tránh tránh làm người ta phải đi đoán tâm tư của anh chứ.”

Không thấy lỗi tai Thẩm Văn Hân ửng đỏ, Ôn Như Thị trái lại tự lấy cá chép ra khỏi móc câu, ném vào cái thùng nhỏ bên cạnh, bỗng chuyển lời, nhìn có chút hờ hững buồn bã nói: “Đáng tiếc, em chỉ nấu cơm cho người mình thích.”

Cô nghiêng đầu nhếch lông mày với Thẩm Văn Hân đang ngầy ngẩn cả người, vẫn là nụ cười ôn nhu, trong mắt lại đầy là ý cười khiêu khích, “Muốn ăn đồ ăn em làm đấy, phải lấy ra chút công phu, hờ hững như vậy không được đâu. Có bản lĩnh khiến em một lòng thích anh, cam tâm tình nguyện xuống bếp vì anh đi.”

“Ai mà thèm!” Thẩm Văn Hân tức giận quát to, người phụ nữ không biết xấu hổ, thích? Thích cái rắm!

Đầu anh nhất định là bị nước vào mới có thể bị mê tâm hồn, trong một thoáng vừa rồi, đột nhiên cảm giác được cô cũng ngay thẳng đáng yêu!

Anh cần bản không nên cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện.

Không có chộc giận Ôn Như Thị, ngược lại lại bị lời của cô chọc một bụng khí, Thẩm Văn Hân sâu sắc cảm thấy hôm nay dẫn cô đi câu cá là một sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng!

Anh nên để người phụ nữ không biết trời cao đất rộng này ở nhà, cho dù có bị mẹ đánh chết cũng không cho cô ra cửa.

Ôn Như Thị mặc dù không biết trong lòng ăn rốt cục đang nghĩ gì, nhưng nhìn mặt anh hồng hồng trắng trắng biến sắc liên tục cũng có thể đoán được mấy phần. Cô vui vẻ một lần nữa quăng dây câu lại vào trong nước, đoan đoan chính chính ngồi ổn, chờ một con cá lớn chui đầu vào lưới.

Có điều, không quá bao lâu, Ôn Như Thị liền lọt vào báo ứng.

Cô lại một lần nữa đưa tay gãi cánh tay lộ ra bên ngoài, trên da thịt mềm nhẵn sưng lên mấy cái bao.

Trong núi muỗi rất nhiều, tựa hồ là đột nhiên phát hiện nơi này có một kho máu nhân thể mùi vị không tệ, ong ong ong hô hoán bạn bè ở xung quanh tụ tập lên người cô.

Thân thể của chính Ôn Như Thị là không chiêu muỗi, nhưng cô không biết cái xác hiện tại này không chỉ được muỗi yêu thích, còn là một thể chất hấp dẫn.

Người khác bị muỗi đốt, nhiều lắm chỉ có một cái bao nhỏ, hơn nữa không qua bao lâu sẽ mất. Nhưng cô là bị cắn một cái sẽ sưng một cái bao to cỡ đồng tiền, vừa đỏ vừa sưng nửa ngày cũng không có dấu hiệu biến mất.

Cả cánh tay cô, hiện tại gần như đều sắp sưng thành mảng, tiếp tục như vậy nữa, cô hoài nghi buổi tối cô trở lại nhà họ Trầm, sẽ trở nên béo thêm một vòng.

Đừng nói Thẩm Văn Hân sẽ không thích, liền ngay cả chính cô cũng không thích Ôn Như Thị sưng thành mập mạp.

Loại chuyện quan trọng này, trong tài liệu làm sao có thể không ghi lại đây!/? Sớm biết, cô cũng có thể chuẩn bị chút nước hoa phòng muỗi rồi.

Ôn Như Thị phát phát tay, quăng muỗi hoa lại muốn đến gần ra, khóc không ra nước mắt nhìn về phía Thẩm Văn Hân cầu cứu: “Thân ái, chúng ta trở về đi.”

“Đừng gọi loạn, chúng ta không quen.” Tựa như lão tăng nhập định vậy, Thẩm Văn Hân ngay cả liếc cũng không liếc cô một cái, anh đã miễn dịch đối ngôn luận nhảm chán thường xuất hiện của cô.

Anh cũng không dám tưởng tượng, nếu bản thân đồng ý tiếng ‘thân ái’ này của cô, tiếp theo còn không biết có bao nhiêu lời nói khiến người ta tức chết đang đợi anh.

Duy nhất cảm thấy may mắn chính là, cô nói chuyện không lại ác độc như trước. Ít nhất, cô cũng đang cố gắng hướng về phương diện tốt.

Thẩm Văn Hân bị ai cảm thấy, cả ngày đối mặt với Ôn Như Thị càn quấy, ranh giới cuối cùng của anh đã giáng xuống ngày càng thấp.

“Em không muốn câu.” Trong giọng nói của Ôn Như Thị đều đã xuất hiện nước nỏ, tiểu nữ nhân có được giận được, chỉ cần không bị hủy dung, ngẫu nhiên phục nhuyển được cho là cái gì, “Muỗi nhiều lắm, thân ái, chúng ta về nhà đi.”

Nghe ra khác thường trong giọng nói của cô, Thẩm Văn Hân cuối cùng từ bị quay đầu nhìn cô một cái, nhiệt tình khuyên nhủ: “Làm người nên làm đến nơi đến chốn, đã ra ngoài, còn chưa đến thời gian định trước, làm sao có thể cứ vậy bỏ dở giữa chừng đâu.”

Đây chính là lời mà anh suy nghĩ cả một buổi sáng, hiện tại rốt cục có thể thuận lợi nói ra, trước mặt cô, không chút khách khí ném lên mặt cô!

Anh thật là không ngừng có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời cười to. Người phụ nữ chết tiệt, cô cũng có hôm nay!

Ôn Như Thị ghen lời, nổi giận.

Cô vốn có thể dùng phương pháp tốt hơn, ví dụ như kéo quần áo anh nũng nịu, rơi xuống mấy giọt nước mắt như hoa đào gặp mưa.

Càng là người đàn ông tính cách quật cường, càng là chịu được trò này, đây là một kinh nghiệm mà Ôn Như Thị rất thấu hiểu. Muốn luận kỹ thật diễn, tất cả người chấp hành trong công ty, Ôn Như Thị cô nhận thứ hai, tuyệt đối sẽ không có người dám nhận số một!

Chỉ cần cô muốn buông dáng người diễn trò, phượng hoàng nam trong mắt chưa có vợ này sớm hay muộn cũng sẽ là về tội dưới váy cô. Nhưng, cô chính là nhìn không được tên quê mùa chết tiệt trang bức một bộ nghĩa chính ngôn từ...

Tình yêu dùng kỹ thuật diễn đến lấy được còn gọi gì là tình yêu, muốn chơi liền đùa thật! Sáu mươi năm nha, cũng đủ cô làm người đàn ông kiêu ngạo tự phụ này yêu mình.

Yêu nhau giết nhau thôi, cô quyết định! Nếu là yêu nhau giết nhau, vậy cô không dễ chịu, anh cũng đừng hy vọng có thể trôi qua một ngày thoải mái.

“Anh thích đi hay không kệ anh, dù sao em muốn đi về!” Ném cần câu xuống đất, Ôn Như Thị khí thế dâng trào, xoay người liền đi về.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Thẩm Văn Hân bật người dậy, anh thật sự là mất mủi mới cho rằng cô có lòng hối cải, “Nhặt cần câu lên.”

Giọng anh lạnh lẽo, một đôi con ngươi đen thâm thúy nhìn chằm chằm Ôn Như Thị, phảng phất như có ngọn lửa giận đang nhảy nháy.

Giống như nếu cô thật sự dám làm trái lời anh, ngay một giây sau, anh sẽ không chút lưu tình vứt cô vào trong hồ.

Ôn Như Thị ngẩn ngơ, đây mới thật sự là Thẩm Văn Hân, chút ôn hòa, thâm tình, kiên nghị hình dung trên văn bản kia đều không có chân chính thuật lại bản chất u ám của anh.

Cũng đúng, nếu như không phải là vốn có khuynh hướng u ám, Thẩm Văn Hân cuối cùng làm sao có thể hắc hóa đến trạng thái thành một tên biến thái, làm ra việc bức chết nam chính, nhốt nữ chính đây.

Ôn Như Thị cup mắt, từng bước một đi về phía cần câu, hai tay chậm rãi nhặt cần câu bị ném xuống đất lên.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt chậm rãi nhu hòa xuống của Thẩm Văn Hân, cô bỗng nhấc tay, đặt ngang cần câu, uốn gối, hai tay mạnh ép xuống!

“Lạch cạch –” cần câu bị gãy thành hai đoạn.

Ôn Như Thị phách lối ném hàng hồng vào trong hồ, hếch mặt lên cao ngạo nói với Thẩm Văn Hân đang xiết chặt nắm tay, biến sắc mặt: “Nếu anh dám đánh em, em sẽ nói cho ba mẹ anh biết, tiền thuốc men của Thẩm Văn Duệ, từ hôm nay trở đi, không cần trả lại!”

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Nếu anh dám đánh em, em sẽ nói cho ba mẹ anh biết, tiền thuốc men của Thẩm Văn Duệ, từ hôm nay trở đi, không cần trả lại!”

Ôn Như Thị híp mắt, hơi hơi ngẩng cao cằm, rõ ràng là người phụ nữ thấp hơn anh một cái đầu, lại có một loại tư thái cao cao tại thượng.

“Cô dám!” Thẩm Văn Hân nhin không được tiến lên trước một bước, bắt lấy cổ tay cô, một tay giơ lên thật cao.

“Sao em lại không dám?” Ôn Như Thị bị anh kéo lão đảo một cái, cũng bị khơi dậy lửa giận, “Thật đúng là buồn cười.”

Cô ngạo nghễ nhìn người đàn ông không lại làm bộ như ôn hòa lễ độ kia, đôi môi đỏ thắm phun ra từng câu chữ đâm thẳng vào tim gan, “Cầu chúng ta giúp, là nhà họ Trầm mấy người, đồng ý cho anh ở rể cũng là nhà họ Trầm mấy người.

Đợi đến khi nhà họ Ôn ra tiền, định hôn rồi, lại làm ra vẻ không tình nguyện, bị người bức bách, cũng là nhà họ Trầm mấy người.

Đã muốn làm kỹ nữ lại muốn lập đền thờ, nào có chuyện tốt như vậy? Anh cho là cả thế giới này đều là mẹ anh, ai cũng phải nuông chiều anh cả người đây tính xấu chắc? Anh dựa vào cái gì chứ, dựa vào đáng đáp đẹp trai, hay là anh kiếm được nhiều tiền hơn những người đàn ông khác?”

Trán Thẩm Văn Hân hằn rõ gân xanh, nếu như không phải bởi khoản tiền thuốc men kia...

Nếu như không phải khoản tiền thuốc men chết tiệt kia! Anh cũng sẽ không đứng ở đây tạm nhượng vì lợi ích chung, mặc cô ở trước mặt mình tác uy tác quái, ném lòng tự trọng của anh xuống đất rồi tùy ý giẫm lên!

Anh nâng tay phải lên giữa không trung, tức giận đến phát run.

“Không phục à, vậy thì vì sao không phản bác em?” Cô chính là người như vậy, tặng cô đủ đủ, cô sẽ đáp lại bằng quỳnh cừ*, ai đối cô tốt, cô sẽ đối người đó tốt gấp bội, ngược lại cũng thế.

(*) Người quăng sang tặng ta trái đu đủ.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cừ đẹp đẽ. (Mộc Qua – Không Từ).

Ôn Như Thị cười khê, nghênh đón năm ngón tay của anh, khoe miệng cong lên đầy vẻ khinh miệt, “Bởi vì anh biết em nói đều là sự thật. Nếu cái anh gọi là chính trực nhân nghĩa dạy anh làm như vậy, vậy em thật không dám gạt bừa.”

Có một số người luôn kỳ lạ như vậy, luôn coi sự trả giá của người khác là chuyện đương nhiên.

Sự nhân nhượng của cô, lấy lòng của cô cũng không được anh để vào trong mắt, như vậy, cô sẽ khiến Thẩm Văn Hân hiểu rõ đại giới của việc tùy ý trêu chọc cô, không phải là cái anh ta có thể gánh được!

“Hay là bởi vì lòng tự trọng đáng thương kia của anh bị tổn thương, nên muốn đòi lại từ trên người em?” Độ cong khóe miệng Ôn Như Thị càng cong càng lớn, “Nếu thật sự là như vậy, vậy cũng quá buồn cười! Thẩm Văn Hân, em không phải đối tượng mà anh có thể tùy ý ra vẻ ta đây, nếu hôm nay anh dám động đến một cọng lông tơ của em, em nhất định sẽ cho anh biết cái gì là biết vậy chẳng làm.”

Gần từng tiếng, chặt định trăm thiết!

Cô không sợ anh đánh cô, chỉ sợ anh đánh rồi không dọn nổi tàn cuộc.

Bất kể là ở thế giới nào, Ôn Như Thị cô đều không phải người chịu thua thiệt, nếu anh thật sự dám đánh cô, vậy cô sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn, khiến cuộc sống trong tương lai dài dòng của anh đều sinh hoạt trong đau khổ.

Không phải cô không biết yêu, mà là tình yêu của cô chỉ cho người đàn ông đáng giá được nó.

“Rất tốt.” Bàn tay gợn cao từ từ buông xuống, tức giận phóng ra bên ngoài của Thẩm Văn Hân dần được thu hồi, con ngươi đen thui lại càng thêm thâm trầm.

Nếu anh nói, cô vừa mới bóp chết tình cảm vừa nảy sinh trong lòng anh, không biết Ôn Như Thị có vì vậy mà cảm thấy hối hận không?

Thẩm Văn Hân mím chặt môi, quay đầu bước đi, tựa như người phụ nữ đứng yên tại chỗ kia chỉ là không khí, không chút phản lực.

Cuộc hôn nhân này chỉ là một hồi giao dịch, trước kia là anh ngu ngốc mới có thể đặt kỳ vọng lên cô, Thẩm Văn Hân chưa từng có lúc nào tỉnh táo như bây giờ, “Cô rất tốt, yên tâm, tôi sẽ không đánh cô, sau này cũng sẽ không.” Tiếng nói nhẹ nhàng rơi lại phía sau. Anh sẽ không đánh cô, trừng phạt như vậy quá nhẹ.

Anh sẽ cướp đi tất cả những gì cô vẫn cho là kiêu ngạo, nhìn cô ngã xuống bụi bặm, mất đi những thứ chống cho cô cao cao tại thượng, giống một người bình thường, nằm rạp dưới chân anh.

Anh rất muốn biết, đến khi đó, Ôn Như Thị hai bàn tay trắng sẽ là về mặt gì.

Thẩm Văn Hân một thân một mình về nhà, như thường lệ bị ba Thẩm, mẹ Trầm truy hỏi. Nhưng lần này, bất luận bọn họ ép hỏi thế nào anh đều không mở miệng nói một chữ.

Không nỡ đánh con trai bảo bối của mình, lại không dám thật sự mặc kệ sự sống chết của đại tiểu thư nhà họ Ôn, mẹ Trầm bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải nghe theo ba Thẩm phân phó, theo phương hướng Thẩm Văn Hân trở về, một đường đi tìm con dâu bị vứt bỏ.

Chờ bà lòng vòng đi đến hồ nước nhỏ, không sai biệt lắm cũng đến giờ ăn cơm.

Chỉ thấy trên mặt đất trống cách hồ nước mấy mét, Ôn Như Thị nhóm một đồng lửa, bên cạnh là mấy cái xương đầu cá rời rạc.

Cô đang ngồi trên tảng đá quạt gió, nhàn nhã nướng cá, cá chép đã được làm sạch nướng chín vàng hai mặt, mỡ xèo xèo chảy ra, mùi thơm đậm đà từ nơi nào bay lại.

Trong lòng mẹ Trầm hơi có chút không vui, cả nhà bọn họ sắp bởi vì sự mất tích của cô mà xích mích, ai biết tìm nửa ngày, cô gái này ở chỗ này không tìm không phôi nướng cá ăn.

Ôn Như Thị đưa lưng về phía mẹ Trầm đang đưa tay phát con muỗi lần nữa đến gần.

Tại muỗi đáng chết, thật đúng không phải vận khí con rùa có thể chán nhiếp. Cô lăm bằm, lật cá sang mặt bên nướng lần nữa.

Sao người nhà họ Trầm vẫn chưa đến tìm cô, chẳng lẽ cô tính sai rồi, người nhà họ Trầm thật sự dám vì Thẩm Văn Hân mà buông tha trị liệu cho Thẩm Văn Duệ.

Nếu bọn họ thật sự đồng ý để Thẩm Văn Hân ly hôn với cô, cô sẽ lập tức dẹp đường về nhà... Không được, cô không nhớ đường về, trên núi lại không bắt được sóng, cho dù bây giờ muốn đi thì cô cũng chẳng biết đi đâu.

Ôn Như Thị cảm giận lắc cổ tay, đang muốn ném cái que dùng để nướng cá vào trong đồng lửa thì nghe được phía sau truyền đến tiếng gọi.

“Tiểu Như à, sao con lại ở đây, mẹ tìm con đã nửa ngày rồi.” Lúc này mẹ Trầm đã điều chỉnh tốt về mặt, từ ái có thừa tiến lên phía trước, kéo tay cô qua, “Văn Hân thẳng nhóc đó không hiểu chuyện, chọc con tức giận, con đừng so đo với nó, mau cùng mẹ trở về, mẹ làm đồ ngon cho con ăn.”

Ôn Như Thị cười tủm tủm đứng lên, mặc cho bà nắm lấy tay mình: “Không sao ạ, là con không tốt, nói mấy lời không xuôi tai, mẹ đừng trách anh ấy.”

“Ai a, vậy thì tốt, vậy thì tốt, người trong thành đúng là độ lượng.” Mẹ Trầm khóe miệng giật giật, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, nhận lấy cá nướng trong tay Ôn Như Thị, “đi, chúng ta về nhà, mẹ giúp con dạy dỗ tên nhóc đó.”

Ôn Như Thị khẽ mỉm cười, xách thùng nhỏ ở bên cạnh lên, ngoan ngoãn theo mẹ Trầm về, cung kính hiếu thuận, tựa như một đôi mẹ chồng con dâu quan hệ hòa hợp.

Buổi tối mẹ Trầm quả nhiên làm cho cô một bữa ăn ngon, rõ ràng là chuẩn bị đồ ăn dựa theo khẩu vị của Ôn Như Thị, cô rất cố vũ ăn nhiều hơn một chén cơm so với hôm qua.

Sau bữa cơm tối Ôn Như Thị bày tỏ mười hai vạn cảm ơn đối ba Thắm bên ba, đối trừ nghệ biến mục nát thành thần kì của mẹ Thắm bày tỏ thâm tâm tán thưởng, đẩy không khí trên bàn cơm về phía cao triều.

Trừ Thắm Văn Hân không nói một câu, tất cả mọi người đối kết quả như vậy rất hài lòng.

Ngay lúc cô cho rằng quan hệ của hai người đã lâm vào bí tắc, Thắm Văn Hân lại cầm vài bông sạch sẽ cùng thuốc mỡ đi vào trong phòng!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ôn Như Thị ngồi trên giường, chặn che đến giữa lưng, trong tay cầm một quyển sách tiếng Anh Thắm Văn Hân đặt bên gối, tùy ý lật.

Trong sách có rất nhiều chú thích viết tay, rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, có chút kiệt ngạo, ngược lại không hề nén ảm đạm như bản thân hân.

Cửa gỗ cũ kĩ khẽ động, phát ra tiếng cọt két khiến người ê răng, Ôn Như Thị ngẩng đầu.

Thắm Văn Hân cả tối cũng chưa nói câu nào xuất hiện ở cửa, trong tay cầm vài sạch cùng thuốc mỡ.

Ôn Như Thị yên lặng chăm chú nhìn anh đi đến bên mép giường ngồi xuống, vạch chăn trên chân cô ra, nhẹ cầm bàn chân bị thương của cô đặt lên đùi mình, đầu vào đẩy bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Thắm Văn Hân cúi đầu, mày rậm anh tuấn khẽ chau, đôi môi kiên nghị mím thành một đường thẳng.

Động tác anh mềm nhẹ, làm không khí trong phòng có chút quái dị không nói được thành lời, có chút thân mật, đồng thời lại có chút xa cách, có chút ái muội, lại loáng thoáng có chút ngăn cách.

Không có tức giận của buổi chiều, giữa hai người như nhiều thêm cái gì, lại ít đi cái gì.

Ôn Như Thị im lặng, chờ đợi Thắm Văn Hân đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ này. Nếu anh đã có thể làm ra hành động cầu hòa này, vậy nhất định sẽ có chuyện muốn nói với cô.

Cô là thật muốn xem, người đàn ông này sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Quả nhiên, không qua bao lâu Thắm Văn Hân liền lên tiếng.

Giọng anh bình tĩnh trầm trầm, thật giống như đang tự thuận chuyện xưa của người khác: “Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, trong nhà chưa từng qua một ngày tốt nào. Mỗi ngày đều là rau xanh mì nhũn, thỉnh thoảng có thể ăn một bữa cơm trắng đã coi như không tệ.

Khi em gái ra đời, mẹ tôi bởi vì dinh dưỡng không đủ mà không có sữa, ba vì có thể nuôi sống một nhà lớn nhỏ mà đến công trường ở trần trên làm công nhân bốc vác, sau này bị thương đến gân cốt. Cho đến bây giờ, mỗi khi mưa dầm ba đều đau đến không xuống được giường.”

Anh mở vài bông, băng kỹ bàn chân đã được bôi thuốc của Ôn Như Thị, “Tôi cùng anh trai dẫn theo em gái đến từng nhà trong thôn gõ cửa, chỉ vì muốn một chén cháo loãng.”

“Cô sinh ra chính là cang vàng lá ngọc nuông chiều, chưa từng qua cuộc sống khó khăn như vậy,” Thắm Văn Hân nắm lấy cổ chân mảnh khảnh của cô, hơi dừng, sau đó chậm rãi đặt nó về lại trong chăn đắp kín, “Cô sẽ không biết, trên thế giới này còn có người vì sinh tồn mà đau khổ giày dụa, cũng sẽ không biết, đối với một gia đình như vậy mà nói, tề liệt là một chuyện đáng sợ đến thế nào.”

Anh duỗi tay, thay Ôn Như Thị dịch dịch góc chăn, giường mắt nhìn cô, trong mắt có chân chân thật thật bi thương.

Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng nói: “Cô nói không sai, nhà họ Thắm chúng tôi thiếu nhà các người, cô không có lý do gì phải chịu tính xấu của tôi.” Thắm Văn Hân nghiêng đầu, tựa như đỡ xuống cao ngạo tự tôn của mình.

Ôn Như Thị im lặng nhìn chăm chú vào anh, không có nói tiếp.

Nếu cô là một cô gái nhỏ không rành thế sự như Tần Hiểu Lăng, hoặc là Ôn Như Thị chân chính, là một đại tiểu thư ngang ngược miệng cứng lòng mềm, có lẽ, cô sẽ vì chân tình hôm nay Thẩm Văn Hân lộ ra mà đồng tình tìm không ra phương hướng.

Nhưng cô không phải, cô có thể phân rõ, trong mỗi một câu nói của anh, câu nào là thật lòng, câu nào là giả ý.

“Như Thị, chúng ta bắt đầu lần nữa, được không?” Thẩm Văn Hân cup mắt, lông mi dài thẳng tắp phủ lên đôi mắt thâm thúy của anh.

Cuộc sống khổ là thật, trân trọng em gái là thật, muốn chữa khỏi cho anh trai cũng là thật, áy náy với ba mẹ cũng là thật, muốn cùng cô bắt đầu lần nữa, lại là nửa thật nửa giả.

Ôn Như Thị nghiêng người, cầm lấy bàn tay khớp xương rõ ràng đặt trên chân của anh.

Cô dịu dàng khẽ mỉm cười: “Được.”

Cô rất muốn biết, một nửa thật tình một nửa giả ý kia, đến cùng thật lòng là cái gì, giả ý là cái gì.

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng theo cửa sổ khép hờ tiến vào, trên đất đốt cuộn hương muỗi, có khói nhẹ lượn lờ chậm rãi bay lên.

Vợ chồng hai người cùng ngủ trên một chiếc giường, đều tự nằm ngang, ai cũng không tới gần đối phương.

Ôn Như Thị nhắm mắt, bên tai là tiếng hít thở vững vàng của Thẩm Văn Hân. Hai người đều không lên tiếng, nhưng lại kỳ dị biết đối phương cũng không ngủ.

Phương thức ở chung như vậy làm cô nhớ đến dã thú không thể bỏ qua trên thảo nguyên.

Không có vừa thấy mặt đã bắt đầu chém giết, chúng nó đang dè dặt quan sát, thử thăm dò, căn cứ tín hiệu tứ chi tiết lộ ra ngoài của đối phương mà điều chỉnh trạng thái công kích của mình.

Từ từ, Ôn Như Thị ở trong suy nghĩ này dần dần chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Thẩm Văn Hân không có sáng sớm tránh người nhà chạy đi rèn luyện như hôm qua.

Khi Ôn Như Thị rời giường, anh đã giúp cô lấy sẵn nước rửa mặt, bung vào trong lòng, “Tĩnh rồi thì mau rửa mặt, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong.”

Lướt qua những bị động phân tán ngày hôm qua, vào lúc Ôn Như Thị đi giày xong, Thẩm Văn Hân liệ đưa một chiếc khăn mặt đã được vắt khô qua.

Người đàn ông giữa lông mày là ý cười sang sảng, giống như giọt sương trong núi, sạch sẽ trong suốt, ánh mắt anh chuyên chú đến mức làm Ôn Như Thị suýt sinh ra ảo giác mình được yêu sâu sắc.

Trong lòng cô rung mình, mặt không đổi sắc nhận lấy khăn tay ẩm áp, chậm rãi lau mặt.

Người đàn ông này nhất định chính là một chính trị gia trời sinh, có bản sự co được giãn được, lợi hại là, anh có thể ngủ đông hoàn mỹ không tỳ vết che giấu chính mình, tựa như anh đã thật sự nghĩ thông suốt, muốn cùng cô bắt đầu lại từ đầu.

Nếu như không phải biết rõ từng kịch tình, còn có tài phú áp chế, có lẽ cuối cùng hai người thật sự đối đầu, hươu chết về tay ai cũng chưa biết chừng.

Nhìn bóng lưng bụng chậ nước rời đi của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị nhủ thầm. Cô ý đánh thức mãnh thú ngủ sâu trong lòng anh, không biết đây là đúng hay sai.

Cô chỉ là cảm thấy, ngăn chặn không bằng dẫn dắt.

Nếu mặc Thẩm Văn Hân chôn giấu u ám, ngày qua ngày, năm qua năm chồng chất lên nhau, cuối cùng có một ngày sẽ toàn bộ bộc phát ra. Bất kể là kẻ Tần Hiểu Lăng chịu tội, vẫn là mình chịu khổ, đều không phải một chuyện làm người ta vui vẻ.

Ít nhất, cô không giống người khác, không hề có lực đánh trả.

Tựa như 90% kim phượng hoàng từ trong khe núi bay ra, cực độ tự ti cùng tự phụ, là dấu ấn mà Thẩm Văn Hân là dù người của hai thế giới cũng không thể thoát khỏi.

Nhưng, hôm qua một loạt những lời nói của Ôn Như Thị không chút lưu tình đâm trúng chỗ đau nhất ẩn sâu trong nội tâm của Thẩm Văn Hân.

Cô biết mình tự tay đốt lửa, sẽ dẫn tất cả những tâm tình tiêu cực đè nén không biểu hiện ra mà vốn nên phát tiết lên người nam nữ chính ở đoạn kịch tình sau, phát tiết lên người mình trước.

Nhưng, Ôn Như Thị vẫn làm như vậy.

Kết quả khiến cô có chút bất ngờ, Thẩm Văn Hân cũng không giống phượng hoàng nam thông thường, ngu đến mức dùng cái gọi là quan hệ vợ chồng

đến dọa cô, ngược lại lựa chọn chiến thuật quanh co.

Anh rất thông minh, đàn ông thông minh như vậy, nếu cuối cùng đều bị ngoại vật không nên để trong lòng hùi đi, vậy thì thật là đáng tiếc.

Ăn xong bữa sáng, Ôn Như Thị đơn giản thu thập chút vật phẩm của mình, đi theo Thẩm Văn Hân xuống núi. Cô đi chậm rãi, phỏng chừng đến dưới chân núi không sai biệt lắm cũng là giữa trưa, hai giờ, ở trên trần tùy tiện ăn gì đó rồi nghỉ ngơi chốc lát, lái xe nhà họ Ôn cũng nên đến.

Lúc Thẩm Văn Hân giúp cô mở cửa xe, Ôn Như Thị bỗng dè tay anh lại, nhẹ nhàng nói: “Còn có mấy ngày là thời gian nghỉ kết hôn của anh hết rồi, nếu không muốn cùng em trở về thành, anh có thể lại ở nhà thêm hai ngày, trước khi đi đến gặp ba mẹ em một chút là được.”

Thân thể hai người chỉ cách nhau một khoảng ngắn, Thẩm Văn Hân gần như có thể cảm giác được hô hấp ấm áp của cô lướt qua cổ mình.

Anh không rõ, mục đích của cô không phải là mang anh về nhà họ Ôn, nhận lỗi với ba Ôn mẹ Ôn hay sao?

Anh đều đã chuẩn bị xong, mặc kệ đối phương chỉ trích quất tháo thế nào anh cũng nhịn hết xuống, sẽ không lộ ra chút oán hận nào.

Nhưng là, bây giờ cô lại nói không cần.

Thẩm Văn Hân kinh ngạc nhìn cô, miệng há to, muốn nói không sao, anh về cùng cô, nhưng lại nói không nên lời.

Anh thật sự rất muốn ở lại bởi ba mẹ mình, bọn họ già đi, tóc mai đều đã chuyển màu hoa râm. Bọn họ không giống ba mẹ Ôn Như Thị tí mĩ bảo dưỡng, rõ ràng là bạn cùng lứa tuổi, nhìn qua lại già hơn ba mẹ Ôn cả hai mươi tuổi.

Thẩm Hương còn phải đi học, ngày thường việc nhà nông cũng không giúp được bao nhiêu, nếu anh ở lại, ít nhất có thể để bọn họ được nghỉ ngơi nhiều mấy ngày.

Ôn Như Thị khẽ xoa mặt anh, bỗng kiễng chân lên, hôn một cái lên khóe môi anh, “Em sẽ giúp anh giải thích với ba mẹ, anh cứ yên tâm ở là được.”

Tiếng vừa dứt, cô liền nhẹ xoay người ngồi vào chỗ ngồi phía sau, trước mặt anh đóng cửa xe lại.

Thẩm Văn Hân ngậy người tại chỗ, bên môi vẫn còn hơi ngứa, phảng phất còn lưu lại xúc cảm nôn mềm kia.

Cửa kính xe hơi chậm rãi kéo xuống, lúm đồng tiền mỉm cười của Ôn Như Thị xuất hiện bên cửa xe, cô ngẩng mặt lên, mày như trăng lưỡi liềm, ôn nhu nói với anh, “Em ở nhà chờ anh.”

Thẩm Văn Hân đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe dần chạy xa, qua thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Trên đường người qua lại ồn ào, tựa như suy nghĩ đang hỗn loạn của anh, thẳng đến chiếc xe bị cản phía sau bóp còi anh mới lấy lại tinh thần, chậm rãi bước về hướng đường đi lên núi.

Vừa về đến nhà Ôn Như Thị còn chưa kịp ngồi xuống uống một hớp nước, mẹ Lý đã đứng sau lưng cô muốn nói lại thôi.

Đôi lông mày thâm thúy của cô nhếch lên, buồn cười mở miệng trêu chọc nói: “Di sao vậy, lại có ai trêu chọc di không thành, nhưng đừng nói với con là tại con, con vừa mới trở về thôi.”

“Ai da, không phải,” bọn bà sắp rầu chết, bà cô nhỏ này còn ở đây nói mát, mẹ Lý đặt mông ngồi xuống đối diện, “Di là muốn hỏi sao lại chỉ có mình con trở lại. Cậu Thẩm đâu, sao cậu ấy không về với con?”

“À, là chuyện này ạ, con để anh ấy ở lại trên núi thêm hai ngày,” Ôn Như Thị lơ đãng đứng lên, đi lên lầu. Ở nhà họ Thẩm mấy ngày, tắm rửa không tiện, cô nhỏ mấy giọt tinh dầu vào bồn tắm, thoải mái ngâm mình.

Đi mấy bước, cô chợt nhớ tới cái gì, bắm tay vịn xoay người nói với mẹ Lý: “À, di nhớ bảo người thu dọn sạch phòng kế bên phòng con, ga trải giường vỏ chăn đều thay mới.”

Mẹ Lý đang muốn đuổi theo hỏi thêm mấy câu lập tức bị lời của cô đánh lạc, bà nghi ngờ hỏi: “Trong nhà sắp có khách à? Sao di không biết, có điều dù khách muốn tới cũng nên thu dọn phòng khách ở tầng 1, sao có thể để người ta lên tầng 3 đâu.”

Ôn Như Thị hướng phía sau phất phất tay, đầu cũng không quay lại nói dứt lời liền đi tới phòng mình.

“Không phải khách, là Thẩm Văn Hân, sau này con với anh ta chia phòng ngủ.”

“Cái gì?! Như vậy sao được, Tiểu Như của di...” Mẹ Lý sợ hãi, sau đó trực tiếp đuổi theo lên lầu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cùng Thẩm Văn Hân tách giường ngủ chính là bước đầu tiên. Hương lavender thanh đậm tràn ngập không khí trong phòng tắm, Ôn Như Thị hơi khép hai tròng mắt, trên mặt do khí nóng mà hiện lên đỏ ửng.

Cô ép Thẩm Văn Hân quá căng, bây giờ là lúc nên lùi một bước.

Hơn nữa, cô cũng không muốn sau này ngày nào cũng giống tối hôm qua, hàng đêm đồng sàng dị mộng. Cuộc sống như vậy, cho dù Thẩm Văn Hân thích, cô cũng không chịu.

Cục sụng do muỗi đốt trên người vẫn chưa tiêu, Ôn Như Thị nâng tay, giọt nước ẩm áp chảy xuôi theo da thịt. Trên cánh tay trắng nõn là bọc đỏ loang lổ, nhìn qua đặc biệt chướng mắt.

Lông mày cô hơi nhíu, sau đó lại thoải mái giãn ra.

Đêm qua Ôn Như Thị không để anh nhìn thấy, cũng không bôi thuốc, cứ như vậy chịu đựng cả một ngày. Bao gồm hai ngày kế tiếp, cô cũng không có ý định xử lý.

Cô vron ngón tay, nhẹ nhàng gãi gãi.

Không biết lần sau Thẩm Văn Hân nhìn thấy cánh tay cô đầy vết gãi, sẽ có chút áy náy nào không?

Ôn Như Thị chìm cả người vào trong nước, yên lặng nằm dưới đáy bồn tắm, nhín thờ nhìn về phía mặt nước.

Ánh sáng nhạt lay động, rất gần nhưng lại giống như rất xa.

Cô trợn mắt nhìn, có bọt khí rất nhỏ tràn ra, Ôn Như Thị cong khóe miệng, vron tay lên dò xét tia sáng trên mặt nước kia.

Tôi nhất định sẽ bắt được anh, Ôn Như Thị nắm chặt năm ngón tay, chặt chẽ nắm ánh sáng vào trong lòng bàn tay, độ cong bên môi lớn dần, bọt khí liên tiếp trôi lên, như điều gặp gió.

Cô mạnh ngoi lên khỏi mặt nước, vron người đứng dậy, dòng nước ẩm áp mềm mại chảy xuống dọc theo cơ thể mềm mại trần trụi của cô.

Ôn Như Thị kéo khăn tắm to màu trắng được xếp gọn gàng trên giá treo khăn mặt xuống, tùy ý xoa xoa tóc còn ướt, thuần thực bao lấy thân thể có lỗi có lỗi của mình, cứ vậy chân không bước ra ngoài.

Còn có nửa năm Thẩm Văn Hân sẽ trở về thành phố, trong khoảng thời gian ngắn này cô phải bày xong cạm bẫy.

Ngồi bên mép giường mềm nhũn, Ôn Như Thị cảm máy sảy vừa xử lý tóc mình, vừa trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng là nếu như vậy thì cô lại không thể nào lại đi học như trước đây.

Tuy rằng cô vốn là học kiểu đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày vẫn chính đáng hợp tình lên lớp chui, trong công ty ba Ôn, cũng chỉ treo chức vị quản lý thực tập của phòng thị trường.

Những cái đó căn bản là không đủ để thực hiện kế hoạch của cô.

Có điều đáng được ăn mừng chính là cô là người thừa kế duy nhất của nhà họ Ôn, xí nghiệp trong nhà sớm muộn gì cũng phải giao đến trên tay cô.

“Tiểu Như à, thu thập xong thì xuống ăn cơm, ông chủ, bà chủ đều đã về rồi.” Ngoài cửa vang lên tiếng mẹ Lý.

“Con biết rồi, thay quần áo xong con sẽ xuống ngay.” Ôn Như Thị giương giọng trả lời, vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu đến, vừa khéo.

Ba Ôn mặt mũi hiền lành, bộ dáng thương nhân nho nhã. Lúc Ôn Như Thị xuống tầng, ông đã ngồi trên ghế chủ, bên tay trái là mẹ Ôn ăn mặc trang điểm lộng lẫy.

Đợi cô ngồi xuống, ba Ôn mới nhàn nhạt mở miệng: “Nghe nói con trở lại một mình?”

Cô nhấp một ngụm canh trước, đây là thói quen của cô, trước kia dạ dày không tốt, nghe nói trước khi dùng bữa uống chút canh thanh đạm có thể dưỡng dạ dày.

Đặt thìa xuống gật gật đầu, Ôn Như Thị giải thích thêm một câu: “Là con bảo anh ấy ở lại, sắp phải đi rồi, ở cạnh ông bà thêm chút nữa coi như là thay con tận lòng hiếu thảo.”

“Ừ, cũng được.” Ba Ôn vui mừng lộ ra chút ý cười, người con rể này là ông chọn, nếu không phải vì huyết mạch nhà họ Ôn có thể kéo dài, ông cũng

không đến mức làm ra hành vi bức người ở rể.

Đối với Thẩm Văn Hân, ông vẫn thấy hổ thẹn, nhưng chút áy náy đó còn kém sự sùng ái đối vợ rất xa.

Ba Ôn lúc còn trẻ gia cảnh vốn rất tốt, nhưng là bởi vì đầu tư không đúng, khiến nhà họ Ôn lúc đó lâm vào cục diện bước tiếp bước gian nan. Là mẹ Ôn không để ý gia tộc phản đối, dứt khoát lựa chọn đám hỏi.

Dựa vào tiền mẹ Ôn mang đến làm vốn lưu động, còn có nhà mẹ vợ thỏa hiệp duy trì, ba Ôn mới có thể từng bước từng bước một lần nữa leo đến vị trí ngày hôm nay.

Ông là một người đàn ông biết cảm ơn, cho dù trên người vợ vẫn còn rất nhiều khuyết điểm, ông cũng nguyện ý chấp nhận bao dung. Cho dù mẹ Ôn không sinh được con trai cho ông, ông cũng chưa từng có chút oán trách nào.

Giống vậy, ba Ôn cũng hi vọng con gái của mình có thể được chồng lý giải cùng yêu thương.

“Tiểu Như à, không phải mẹ nói con, con để nó tấn hiếu với gia đình nó, sao lại không nghĩ đến nhà họ Ôn chút chứ,” Mẹ Ôn mất hết hứng thú bấu môi, bà còn tưởng rằng hôm nay vừa về đến nhà là có thể nhìn thấy tên nhóc kia không để ý mặt mũi bụng trả nhận sai cơ, e ngại chồng vẫn còn ở, đành phải tùy tiện làm bầm câu, “Dầu gì cũng là người ở rể, thế nào cũng phải phân rõ chủ thứ (chủ yếu + thứ yếu) chứ.”

Không thể không nói, đối phương diện đối nhân xử thế, mẹ Ôn tựa như một học sinh trung học năm nhất.

Có lẽ quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời mẹ Ôn chính là kiên định không thay đổi mang theo đồ cưới gả cho ba Ôn, không đến mười năm, lựa chọn của bà đã được đền đáp.

Trừ bỏ áo com không lo, quan trọng nhất là, bà chiếm được ba Ôn toàn tâm toàn ý sùng ái cùng kính trọng. Cứ việc bà đã nhiều thêm mấy chục tuổi, vẫn cứ ngay thẳng khiến vô tình đắc tội rất nhiều người, làm ba Ôn ở phía sau thu thập không biết bao nhiêu cục diện rối rắm.

“Gia hòa vạn sự hưng, em nói ít mấy câu đi, Tiểu Như có thể thông tình đạt lý như vậy, anh rất vui mừng.” Ba Ôn gấp một miếng thịt cá đặt vào trong bát mẹ Ôn, ôn nhu nói.

“Được rồi, anh tự nhìn rồi làm đi.” Mẹ Ôn thờ dài, cầm đũa lên bắt đầu ăn com. Chồng cũng đã lên tiếng, bà đương nhiên là nghe ông.

Ôn Như Thị không nói gì thêm, chỉ cúi đầu yên lặng ăn com. Có mấy lời cũng không thích hợp đàm luận trên bàn com, nói ra trước mặt mẹ Ôn, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Sau bữa tối, Ôn Như Thị chạy riêng đến phòng bếp pha một bình trà lai tiêu thực, cùng với hai chiếc cốc tinh xảo, bung đến gõ cửa phòng sách.

Hai giờ sau, cô hải lòng mang theo khay đựng trà đi ra ngoài. Mẹ Ôn sớm đã chờ ở cửa, ngại chồng giao cho không thể đi vào cùng nghe vội vàng ý bảo người hầu bên cạnh nhận lấy khay, kéo Ôn Như Thị đi tới phòng khách.

“Mau nói cho mẹ nghe đi, hai người đến cùng là ở trong đó nói chuyện gì, ngay cả mẹ cũng phải giấu giếm.” Mẹ Ôn từ thân nhìn chăm chăm con gái, mặt bà thương cô như vậy, hai ba con nhà này thế nhưng đều chung một tính, vừa gặp phải chuyện lớn liền không cho bà tham dự gì hết.

“Không có gì ạ.” Ôn Như Thị khẽ mỉm cười kéo bà ngồi xuống ghế sofa, “Con chỉ là không muốn đi học, ba ba đồng ý cho con vào công ty làm quen hoàn cảnh trước.”

“Cái gì?... Vậy học vị của con phải làm sao?” Mẹ Ôn ngăn người, con gái cho tới bây giờ đều không thích đến công ty đi làm, sao đi nhà họ Trầm một chuyện về liên thay đổi, bà tròn mắt, đột nhiên vô dùi đứng lên, “Có phải người nhà họ Trầm làm con giận không, đừng sợ, nói với mẹ, mẹ làm chỗ dựa cho con!”

Ôn Như Thị bật cười, ba Ôn hào hoa phong nhã chống lại mẹ Ôn tính khí nóng nảy, thật sự là làm khó ông vui vẻ chịu đựng nhiều năm như vậy.

Cô bắt đầu dĩ giữ chặt tay bà: “Mẹ nói gì vậy, mẹ còn không biết con sao, chỉ có con chọc giận anh ấy, nào có chuyện để anh ấy chọc giận lại con.”

“Học vị không quan trọng, chỉ cần con thông qua cuộc thi, cũng có thể lấy được.” Ôn Như Thị khoác tay qua vai bà, thân mật lắc lắc, chậm rãi giải thích nói: “Con chỉ nghĩ là, con sớm muộn gì cũng phải tiếp quản công ty, tuy rằng hai người tìm cho con một người giúp đỡ tốt, nhưng Thẩm Văn Hân dù sao cũng là người ngoài mà. Con cũng không thể ở nhà ăn rồi chờ chết, mặc anh ấy về sau nắm quyền.”

Mẹ Ôn cái khác không tốt, chỉ có một cái tốt, đó chính là lo cho gia đình, chuyện lớn tày trời cũng không sánh bằng người nhà họ Ôn khỏe mạnh cùng lợi ích nhà họ Ôn.

Nếu muốn bà cũng đứng về phía mình, thì không thể không nói lại những lời đã nói với ba Ôn trong phòng sách.

“Đồ của nhà họ Ôn, vẫn là nắm trong tay người nhà họ Ôn thì tốt hơn, về phần sau này, có muốn đưa những thứ này cho Thẩm Văn Hân hay không, thì phải xem biểu hiện của anh ấy.” Ôn Như Thị nghịch ngợm chớp mắt với bà, “Mẹ không thấy là, như vậy sẽ thỏa hơn sao?”

“Tốt thì tốt, nhưng con có thể làm được không?” Hoàn toàn đã bị chiếc bánh nướng cô vẽ ra hấp dẫn, nhưng vừa nghĩ đến thành tích qua môn không như ý của Ôn Như Thị, mẹ Ôn liền nhụt chí.

“Ngay cả cuộc thi cũng không nhất định qua, muốn trông cậy vào con, còn không bằng cho người cẩn thận dạy dỗ Thẩm Văn Hân. Nó xuất thân tuy rằng không tốt, nhưng theo như lời ba con, đầu óc rất linh hoạt, sau này là đứa có tiền đồ.” Bấy giờ nghĩ vậy, giống như con rể cũng không phải hoàn toàn không có chỗ nào tốt.

Nghe xong lời mẹ Ôn nói, Ôn Như Thị nhìn không được trọn trăng mắt. Thẩm Văn Hân sau này có tiền đồ hay không, cô rõ ràng hơn ai hết, chỉ sợ anh ta tiền đồ quá mức, một ngụm nuốt hết nhà họ Ôn thôi!

“Mẹ yên tâm đi, ba ba sẽ phái cho con một trợ lý chuyên môn, cho dù con không biết gì hết, người ta cũng sẽ bắt tay dạy con biết.” Ba Ôn chưa nói nhưng cô cũng biết, chỉ định người trợ lý này hơn phân nửa cũng là có ý muốn giám thị cô, không cho cô gây họa.

Có điều không sao, cô rất nhanh là có thể khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, thi cử Ôn Như Thị không thông thạo, nhưng buôn bán thực chiến thì lại khác, “Dù sao cũng chỉ là nửa năm, nếu con thật sự thi không qua, lại không làm ra được công trạng gì, đến lúc đó hai người lại đuổi con về trường học cũng được mà, cùng lắm thì học thêm một năm nữa thôi.”

Nghĩ lại thấy cũng phải, mẹ Ôn cuối cùng miễn cưỡng đồng ý. Dù sao có ba Ôn đỡ ở đằng trước, cho dù con gái bà xấu mặt, cũng có ông đi giải quyết.

Trong lòng không còn chuyện gì, mẹ Ôn rất nhanh liền vui vẻ trở lại, con mình có chí khí, làm gia trưởng có phải cũng nên chúc mừng con gái chút không?

Bà hưng trí bừng bừng nói với con gái: “Đã quyết định vậy rồi, vậy hai ngày nữa chúng ta liền tổ chức một party nhỏ tại nhà, mời mấy chú bác của con đến, chính thức giới thiệu với bọn họ.”

“A, mẹ xem chút thì quên mất, còn phải chuẩn bị cho con mấy bộ lễ phục nữa, đảm bảo sẽ khiến người ta hai mắt phát sáng.”

Ôn Như Thị há mồm, rất muốn nói hai ngày nữa có phải gấp quá rồi không, mẹ Lý nhất định sẽ oán trách chết cô.

Nhưng căn bản không tới phiên cô nói chuyện, mẹ Ôn đã hoàn toàn bị cảm xúc điều động ném cô ra, đi giày cao gót cộp cộp lên tầng hai, “Nói với con mấy cái này, mẹ vẫn nên đi tìm ba con trước, định ra danh sách thi hơn!”

Ôn Như Thị không nói gì dựa lưng vào ghế, được rồi, vốn còn muốn vào lúc trước khi Thẩm Văn Hân đi, an bày người một nhà cùng tụ tập, xem tư thế này, phỏng chừng là sẽ gặp nhau trong buổi tiệc mất!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Khi Thẩm Văn Hân xách theo túi đi đến nhà lớn nhà họ Ôn, nhìn thấy chính là một dãy xe sang trọng đậu sát bên đường.

Xa xa phòng khách đèn đuốc sáng trưng, loáng thoáng có thể nhìn đến đám người y hương tấn ảnh bên trong.

Anh chần chờ giây lát, vòng về hướng cửa sau.

Đi qua đường nhỏ, xuyên qua một khu vườn nữa là có thể đi đến mặt bên nhà chính nhà họ Ôn. Anh nghĩ, ba Ôn mẹ Ôn sẽ không hi vọng có xung đột, còn nhìn thấy anh xuất hiện ở hiện trường khách mời yến hội của bọn họ.

Rời khỏi tuyến đường chính, bên ngoài nhà họ Ôn ánh sáng có chút mờ tối.

Thẩm Văn Hân một mình một người chậm rãi đi trên đường nhỏ yên tĩnh, đèn chiếu sáng trên tường rào kéo dài thay đổi bóng người trên mặt đất. So sánh với náo nhiệt bên trong, ngoài tường có vẻ đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhưng lúc anh đi đến cửa sau, lại nhìn thấy một người vốn không nên xuất hiện ở chỗ này.

Lái xe Tiểu Triệu đứng ở trước cửa, vừa nhìn thấy anh liền nở nụ cười, cung cung kính kính nói: “Thẩm tiên sinh, tiểu thư bảo tôi ở đây đợi anh.”

Ôn Như Thị? Thẩm Văn Hân há miệng thở dốc, anh cũng không có nói cho cô biết hôm nay anh sẽ trở về. Nhưng cuối cùng anh vẫn không hỏi gì hết, chỉ lễ phép nói tiếng cảm ơn với lái xe Tiểu Triệu.

Đến tận khi Tiểu Triệu mang anh đi thẳng lên tầng ba, loại cảm giác không xác định đó càng thêm rõ ràng.

Tiểu Triệu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đi, Thẩm Văn Hân đứng ở giữa căn phòng xa lạ, quét mắt nhìn trang trí trong phòng một lần.

Căn phòng chỉ có ba màu đen, trắng, xanh, đồ dùng trong phòng đều mang nét cứng rắn, tất cả trang trí đều theo phong cách hiện đại đơn giản. Máy chậu hoa màu sắc tươi đẹp, vừa khéo làm căn phòng lạnh cứng có thêm mấy phần ấm áp.

Thẩm Văn Hân không rõ, vì sao cô phải bảo người đưa anh đến đây.

“Thích không?” Giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, Thẩm Văn Hân quay đầu, không ngoài dự liệu nhìn thấy Ôn Như Thị mỉm cười đứng ngoài cửa.

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng dùng trông mắt đen nhánh nhìn cô.

Hôm nay Ôn Như Thị ăn mặc rất xinh đẹp, phải nói, cô bình thường cũng rất đẹp, nhưng hôm nay càng thêm sáng rọi bắn ra bốn phía.

Váy dài ôm ngực màu trắng ngà, xẻ dọc xuống từ đầu gối, lộ ra một đôi chân đẹp thon dài, từ ngực tới vạt váy có mấy nếp gấp, hình cung lưu loát lộ ra cảm giác ưu nhã.

Thiết kế bó sát vô cùng nhuần nhuyễn làm lộ ra đường cong là lướt của cô, Ôn Như Thị cứ thế tùy ý đứng ở nơi đó cũng sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác nhìn thấy mỹ nhân ngư.

“Sao vậy?” Cô hơi nghiêng đầu, mở to mắt nhìn, chậm rãi tiến dần về phía Thẩm Văn Hân, vạt váy dài khẽ đung đưa theo động tác của cô, phảng phất như làn nờ nộ thành đóa hoa.

Thẩm Văn Hân cup hai tròng mắt xuống, Ôn Như Thị như vậy rất chói mắt, chói mắt đến khiến anh có loại cảm giác bị thất bại xa lạ.

“Sao lại chuẩn bị căn phòng này?” Người đàn ông có thể ở chung tầng 3 với cô, trừ anh ra, Thẩm Văn Hân không nghĩ ra còn có thể là ai.

Anh loáng thoáng có thể đoán ra dụng tâm của cô, nhưng là anh vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

“Bởi vì chúng ta muốn bắt đầu lại lần nữa mà.” Ôn Như Thị đến gần, khéo cười duyên đáng xoay mặt anh lại, làm Thẩm Văn Hân không thể không nhìn cô.

Cảm xúc ấm áp mềm mại trên mặt làm anh nghĩ đến cái hôn tạm biệt trên Trần kia.

Vành tai Thẩm Văn Hân hơi đỏ lên, anh giờ tay kéo tay cô ra.

Ôn Như Thị lơ đãng, nắm ngược lại bàn tay chưa kịp buông ra của anh, ánh mắt dịu dàng nghiêm túc: “Em đặc biệt chuẩn bị cho anh đấy, không biết anh có thích không?”

Mái tóc xoắn dài của cô được búi rối cao, hai bên có lọn tóc xoắn buông xuống.

Bởi vì giây phút này khóe mắt có ý cười nhân nhật, Ôn Như Thị có vẻ càng thêm dễ đánh động lòng người hơn xưa.

Đầu ngón tay Thẩm Văn Hân khẽ động, cuối cùng vẫn tránh ra, chỉ thấp giọng chậm rãi nói: “Ba mẹ sẽ không vui về khi cô làm vậy.”

Đối với một người đàn ông ở rể mà nói, làm vợ mang thai không phải là kỳ vọng của ba Ôn mẹ Ôn sao, bọn họ làm sao có thể dễ dàng cho anh chuyển ra khỏi phòng Ôn Như Thị như vậy?

Ôn Như Thị mỉm cười, thật ra người đàn ông này cũng không cần người khác khuyên giải, anh có đầy đủ tiềm lực phá tan tất cả gông xiềng trên người mình, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cô cũng không trả lời vấn đề của anh, cô đã dám làm như vậy, thì đã có giác ngộ bị ba mẹ nhắc tới, chỉ nắm lấy tay anh, kéo anh đi đến trước cửa phòng tắm, “Cho anh 5 phút, đi vào tắm rửa, em sẽ cho người mang lễ phục của anh tới, thay xong qua phòng em tìm em.”

Thẩm Văn Hân bị cô đẩy vào phòng tắm nhìn cửa kính mờ đóng lại sợ run, sau một lúc lâu mới bắt đầu chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người.

Trong quân đội luyện được tốc độ rất nhanh, không đến năm phút Thẩm Văn Hân đã mặc áo tắm bước ra. Trong phòng không một bóng người, trên chiếc giường lớn đã để một bộ tây trang chính thức được là ủi tốt.

Thẩm Văn Hân chưa từng mặc hàng hiệu gì, nhưng chỉ nhìn qua đường may cũng biết bộ âu phục này có giá trị không nhỏ. Quan trọng là anh chưa từng cho người đo qua số đo của mình, quần áo vừa mặc lên người, thể nhưng vừa khít.

Chẳng qua là ở chung mấy ngày, không phải thật dễ anh trong lòng, không thể nào làm được đến tình trạng này.

Ôn Như Thị...

Thẩm Văn Hân có chút mê mang, anh bỗng nhiên không biết nên dùng tâm tình như thế nào đi đối mặt với người thân là vợ anh kia.

Dưới tầng khách khứa cơ bản đã đến đông đủ, lúc này Ôn Như Thị cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cô ngồi yên trước bàn trang điểm, giống một cô dâu, chờ đợi người đàn ông định mệnh của mình đến gõ vang cửa phòng mình.

Thắm Văn Hân không để cô đợi lâu, khi anh có tiết tấu gõ vang cửa phòng, trên mặt Ôn Như Thị xuất hiện một nụ cười hoàn mỹ, đứng lên nói: “Mời vào.”

Cửa phòng đẩy ra, người đàn ông ngoài cửa dáng người cao ngất, mặt mày tuấn lãng, anh đón ánh sáng, ánh mắt nhìn cô chuyên chú thâm thúy.

Ôn Như Thị cầm lên chiếc khăn tay cùng màu đã sớm được chuẩn bị sẵn, gấp lại bỏ vào trong túi nhỏ trước áo của Thắm Văn Hân, chỉ lộ ra một đầu nhọn, vân vê, mỉm cười ngửa mặt nhìn anh: “Anh hôm nay nhìn qua rất giống một vương tử chân chính.”

Thắm Văn Hân hơi dừng, nhếch miệng chậm rãi gấp khúc cánh tay, đợi cô tiến lên vòng qua.

Hai người dắt tay từng bước bước xuống cầu thang xuống lầu, mắt nhìn đoàn người trong phòng khách, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, cũng yên tĩnh trên tầng vừa rồi như là hai thế giới khác nhau.

Thắm Văn Hân hơi nghiêng đầu, trán cô trơn bóng, thần thái điềm tĩnh, hai lọn tóc xoăn hai bên rú xuống bị màu vàng ảm của ngọn đèn nhuộm ra một tầng kim quang nhỏ vụn.

Vừa rồi anh không có nói, nhưng thật ra là bởi vì có cô, cho nên tối nay anh mới có thể là một vương tử.

Thắm Văn Hân quay sang, đối diện đến là hai người hoàn toàn không ngờ anh sẽ xuất hiện ở đây.

Không nhìn không ngờ rõ ràng trong mắt mẹ Ôn, Thắm Văn Hân trước một bước kính cẩn gật đầu: “Ba, mẹ, ngưng ngưng, con đã đến muộn.”

Ngay lúc đẩy ra cửa phòng cô, nhìn thấy Ôn Như Thị nhu nhu thuận thuận ngồi trong phòng chờ anh đến, Thắm Văn Hân liền thay đổi chủ ý.

Một ngày nào đó anh sẽ đường đường chính chính làm ba Ôn mẹ Ôn cao ngạo cúi đầu trước mặt mình, nói với anh, cô lớn nhà họ Ôn có thể gả vào nhà họ Thắm là phúc khí của cô.

Nhà họ Ôn, anh muốn.

Ôn Như Thị, anh cũng muốn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Thời gian nửa năm, nói ngắn không ngắn, nói dài cũng không dài.

Khi Thắm Văn Hân bước lên chuyến tàu hồi tỉnh, trong ba lô trên vai chỉ có mấy bộ quần áo mang theo lúc trước, còn có nhiều hơn hai mươi sáu phong thư.

Mỗi thứ hai anh đều thu được gói đồ Ôn Như Thị gửi đến cùng một phong thư.

Trong gói đồ có đủ các loại vật, có đôi khi là đồ ăn, có đôi khi là vật dụng hàng ngày.

Thậm chí ngay cả mẹ Lý kho móng heo, cô lên hưng trí cũng sẽ kí gửi cho anh một phần, cũng không để ý xem sau khi nhận được đồ có phải sớm đã hỏng rồi hay không.

Mấy thứ này bình thường cũng không cách nào chân chính giao đến trong tay anh, trong quân doanh không phải cái gì đều có thể tùy tiện mang vào, ngay cả thư từ đều phải trải qua thẩm tra.

Có điều, tiểu chiến sĩ phòng hậu cần vẫn sẽ đồng tình, mở bọc cho Thắm Văn Hân nhìn một cái, sau đó mới xử lí.

Có một đoạn thời gian, Thắm Văn Hân gần như vì thế mà trở thành trò cười của toàn bộ trại lính. Tất cả mọi người đều biết, anh có một cô vợ ngọc không đáng tin.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị không biết mệt kiên trì lặp lại hành động này mấy tháng, nhóm ngọc binh vừa thấy mặt đã chế nhạo anh kia rồi cục ào ào lộ ra ánh mắt hâm mộ không che giấu được.

Có thể có một cô gái vì anh triệt để thực hiện hành vi phá sản này, cũng là một bản lĩnh.

Mà Thẩm Văn Hân từ lúc mới bắt đầu đau đầu không kiên nhẫn, đến dần dần không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên, cho đến cuối cùng mỗi thứ hai sẽ không tự chủ được di chuyển về phía truyền tin.

Loại cảm giác chờ mong này, phảng phất như thời thời khắc khắc nhắc nhở anh, giống như có gì đó trong lòng anh đã chậm rãi lên men.

Thói quen thật đúng là thứ đáng sợ.

Cảnh vật ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi lại phía sau, Thẩm Văn Hân nghĩ tới lời nói Ôn Như Thị nói với anh trước khi bước đi.

Cầm theo một khoản tiền, đến công ty bên ngoài nhà họ Ôn phát triển.

Thẩm Văn Hân thu lại tầm mắt, nhìn phía trước cười nhẹ.

Đi những công ty khác phát triển cần gì phải cho anh một khoản tiền chứ, cô rõ ràng chính là muốn anh độc lập đi xây dựng sự nghiệp, lại ngại mặt mũi anh không muốn nói phả mà thôi.

Mặc kệ là khảo nghiệm vẫn là cạm bẫy, anh cũng không cách nào cự tuyệt hấp dẫn này. Xây dựng một phần sự nghiệp chân chính của chính mình, đó là phương hướng mà anh vẫn luôn theo đuổi.

Cô thật đúng là một cô gái thông minh, biết lợi dụng thời gian chậm rãi xâm chiếm nội tâm anh, cũng biết dùng quyền mưu tránh né nguy hiểm có khả năng sẽ xảy ra.

Có một người vợ xuất sắc như vậy, rốt cuộc là vận may của anh, hay là bất hạnh? Thẩm Văn Hân cũng không xác định.

Rất nhanh là có thể gặp lại, cũng không biết cô có thay đổi không.

Ôn Như Thị ngang ngược can rở, Ôn Như Thị dịu dàng thùy mị, Ôn Như Thị đáng yêu xinh đẹp... Một người làm sao có thể có nhiều gương mặt như vậy?

Anh khép mắt, ngón tay cái khẽ vuốt lên mép phong thư. Mặc dù đã rất lâu không gặp, nhưng mỗi một tuần có một phong thư nhà, lại làm anh cảm giác khoảng cách giữa mình và cô ngày càng gần.

Nếu lúc này trước mặt anh có một chiếc gương, có lẽ Thẩm Văn Hân sẽ biết, ánh mắt mình khi nhìn phong thư này có bao nhiêu nhu hòa.

Sắc trời dần tối, khi Thẩm Văn Hân rút cục đến điểm dừng, không trung đã lát phát mư phùn.

Sân ga người người nhốn nháo, lại không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Thẩm Văn Hân có chút thất vọng.

Mặc cho ai được một cô gái dịu dàng dễ hơn nửa năm, kết quả vào thời khắc quan trọng nhất lại bị cô cho leo cây, không thể tránh khỏi, luôn sẽ nhìn không được có chút mất mát.

Lữ khách đến trạm đã dần tán đi, trên sân ga trống rỗng trừ thím lao công quét dọn, cuối cùng cũng chỉ còn lại có mình anh.

“Nói cái gì mà nhất định sẽ đến...” Một tay vung ba lô lên vai, Thẩm Văn Hân cắn răng, nhấc chân bước đi, loại cảm giác chênh lệch này làm người ta thật khó chịu.

Mưa phùn tí tách, bị gió thổi qua, gần như đều bay lên không xâu thành chuỗi, ngược lại càng giống một tầng sương tối tăm mờ mịt bao phủ khắp thành phố.

Cho dù như thế, còn chưa đi ra ngã tư được mấy bước, mái tóc đen của Thẩm Văn Hân cũng đã bị mưa bụi làm ướt.

Xe taxi đỗ ven đường đã sớm bị người khác trước đón đi, anh cũng không để ý, ngẩng đầu ưỡn ngực sai bước đi như thường.

Chút mưa nhỏ này căn bản không tính là cái gì, trong quân đội huấn luyện gian khổ hơn thế này nhiều, cả người bị nước mưa gội thấu đều là chuyện bình thường.

Đi chưa được vài phút, phía sau bỗng truyền đến mấy tiếng còi xe.

Thẩm Văn Hân dừng bước quay đầu, chỉ thấy Ôn Như Thị lái một chiếc xe con chậm rãi dừng lại bên cạnh anh.

Cô ló đầu, cười đến không chịu để tâm như thường lệ: “Thực xin lỗi, công ty có việc trì hoãn, sao anh không đợi thêm chút nữa.”

Khóe môi anh vừa nổi lên độ cong đã bị lời nói không để bụng của cô đẩy về, Thẩm Văn Hân đặt mông ngồi vào ghế phía trước, dứt khoát còi áo xuống xoa xoa tóc, sau đó cùng ba lô ném tới ghế ngồi phía sau, thắt dây an toàn, mắt nhìn phía trước liếc cũng không liếc cô một cái: “Lái xe.”

“Giận rồi à?” Ôn Như Thị cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn anh, bỗng dựng gờ tay lên, nghiêng người ôm chặt lấy anh, còn mềm nhũn cọ xát trên cổ anh,

“Anh xem quần áo em cũng chưa đổi đã chạy đến, thêm cái ôm muộn này, anh hãy tha thứ cho em đi.”

Thắm Văn Hân nâng tay, vốn định đẩy cô ra, nhưng khi nhìn đến bộ quần áo công sở trên người cô, đáy lòng lại mềm nhũn, mặc cho cô dồn hết sức nặng nửa người áp lên ngực anh.

Ôn Như Thị có chút hài lòng nắm chặt hai tay, lần tự vĩ đại đã từng nói, hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải cứng rắn.

Cho dù là dạy dỗ Thắm Văn Hân, đồng thời cô cũng không thể quên nắm chặt tất cả cơ hội, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phải xoát mạnh hảo cảm.

“Em nhớ anh lắm,” Dán lên ngực anh, cô nhẹ giọng thủ thủ nói, “Anh thì sao? Anh có thường nhớ đến em không?” Cảm giác được cơ bắp lồng bàn tay cứng đờ, Ôn Như Thị hơi cong môi, không nói chuyện, thì phải là nhớ rồi.

Cô cũng không lên tiếng nữa, chỉ im lặng ôm anh, không gian xe nhỏ ngăn cách với thế giới mưa phùn u ám.

Cách quần áo phẳng phất cũng có thể cảm giác được hai luồng mềm mại đặt ở trước ngực, Thắm Văn Hân thở dài, anh giống như càng ngày càng khó chống cự ảm áp mà cô mang đến.

Qua một lúc lâu, cô vẫn cứ dính trên người anh không chút động đậy.

Hương thơm của phụ nữ quanh quần trên chóp mũi anh, anh nhin không được hơi động, dây thanh trầm thấp mất tiếng: “Đủ chưa, còn không dậy.”

Ôn Như Thị miễn cưỡng lắc đầu: “Không, rất mệt.”

Thắm Văn Hân ghen lời, người đi đường mấy ngày rõ ràng là anh, cô lại còn dám nói mệt, anh cắn răng: “Còn không dậy, em nhất định sẽ phải hối hận.”

“A.” Ôn Như Thị thờ ơ lên tiếng, hối hận? Cô còn thật không biết, có chuyện gì là có thể làm cô hối hận.

Rất nhanh cô liền biết hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Anh thế nhưng bắt lấy tay cô, trực tiếp ấn nó vào giữa hai chân mình!

Vật thể thô sấp động trong tay cô, Ôn Như Thị ghen hòng trên trời ngẩng đầu — đây là người đàng ông tùy tiện trêu chọc một chút cũng sẽ đỏ mặt nổi giận đấy sao?

Anh thật sự đối cô động tâm?!

Không đợi Ôn Như Thị đắc chí cảm khái xong, cô rốt cục thu được hồi báo đáng mừng, đôi môi hồng nhuận hơi hơi hé mở của cô đã bị miệng Thắm Văn Hân chặn lại.

Thấy người trong ngực ngẩn người, sau đó nhẹ nhàng đóng mắt lại, bắt đầu đáp lại nụ hôn của mình, đáy lòng Thắm Văn Hân rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Người phụ nữ làm người ta vừa yêu vừa hận này, nếu một khắc vừa rồi kia cô đột nhiên lại giống trước đây, cao ngạo nói mấy lời độc ác làm đau lòng người, anh có lẽ sẽ tức giận đến hận không thể bóp chết cô trong ngực.

Vừa nghĩ đến Ôn Như Thị cũng thích mình, hô hấp Thắm Văn Hân dần thêm sâu.

Cảm giác môi lưỡi quấn giao tốt đẹp đến không thể tin được, bàn tay anh cách bộ đồ công sở của cô, khẽ vuốt ve.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị hai má đỏ hồng, Thắm Văn Hân mới lưu luyến không rời nói khỏi đôi môi cô.

Đây là vợ anh, là người sẽ cùng anh đi hết cuộc đời. Anh cẩn thận vòng tay qua eo cô, lồng bàn tay mang theo vết chai nhẹ nhàng vuốt lên da thịt trơn mềm của cô.

Ôn Như Thị ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm đường cong rõ ràng của anh, “Tối nay, anh chuẩn bị ngủ ở căn phòng nào?” Cô chỉ muốn biết, Thắm Văn Hân hiện tại, có thể vì cô làm đến bước nào.

Nhận mệnh, hay là chưa?

Vấn đề này làm anh rất khó khăn, thật lâu sau, Thắm Văn Hân mới thấp giọng trả lời: “Thực xin lỗi, lại cho anh thêm chút thời gian.”

Anh không phải là không muốn cùng cô chung phòng, chính là, tiết tấu này quá nhanh, nhanh đến mức chưa đợi anh chuẩn bị xong tất cả đã mất không chế.

“Vậy thì thôi.” Ôn Như Thị chậm rãi đẩy anh ra, ngồi thẳng về vị trí, vừa đứng lộ ra chút ai oán, “Dù sao cũng chờ lâu vậy rồi, chờ lâu thêm mấy năm cũng chẳng sao.”

Nhìn cô rõ ràng khổ sở, vẫn còn phải làm bộ điềm nhiên như không có việc gì khởi động xa, trong lòng Thắm Văn Hân bách vị tạp trần. Thật chẳng lẽ

muốn ở rẻ mới có thể chứng minh mình để ý sao?

Anh chỉ hy vọng, một ngày kia, Ôn Như Thị cũng có thể lấy anh làm vinh dự, mà không phải vật phẩm phụ thuộc có cũng được không có cũng không sao. Anh chỉ hi vọng có thể làm những người đã từng xem nhẹ anh kia, cho rằng có thể tùy ý đùa nghịch vận mệnh anh thừa nhận, lúc trước đều là bọn họ mất chó đuôi mù.

Nếu, anh có thể lùi một bước, vĩnh viễn không động nhà họ Ôn, cô có phải sẽ nguyện ý chờ thêm chút nữa không?!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Trở lại nhà lớn nhà họ Ôn quen thuộc lại xa lạ, Thẩm Văn Hân có chút hoảng hốt.

Từ hôm nay trở đi, sau này thật sự sẽ cùng người nhà họ Ôn sống chung dưới một mái hiên, anh đứng ở ngưỡng cửa gara, im lặng ngược nhìn ngôi biệt thự ba tầng.

Ôn Như Thị cất xe xong, đang muốn nhấn nút tự động cuốn cửa thì nhìn thấy bóng anh đang đứng trước cửa.

Cô hơi dừng, làm bộ như không phát hiện cảm xúc phức tạp của anh lúc này, tiến lên kéo lấy tay Thẩm Văn Hân, tự nhiên kéo anh về phía cửa thông với phòng khách: “Nhanh chút nhanh chút, em sắp chết đói rồi.”

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi, đành phải theo lực lượng của cô vào nhà.

Đội anh về phòng tắm rửa, thay đổi bộ quần áo đi ra mới phát hiện có gì đó không đúng cho lắm.

Cả căn nhà to trống rỗng, không chỉ có ba Ôn mẹ Ôn, mà ngay cả một người hầu cũng không nhìn thấy.

Ôn Như Thị đang nằm sấp trên ghế sofa ở phòng khách, tội nghiệp nhìn anh.

“Mấy người mẹ Lý đâu?” Thẩm Văn Hân hơi có chút dự cảm không tốt.

“... Nghi hết rồi.” Ôn Như Thị vẫn dùng đôi mắt ướt sưng như mèo nhỏ đòi đồ ăn nhìn anh, lại bổ sung một câu, “Ba mẹ đi ra ngoài du lịch, trong nhà không có ai hết.”

Thẩm Văn Hân không nói gì, hai người nhìn nhau không nói một hồi lâu, anh mới sâu kín nói: “Không phải là em trông cậy vào để anh nấu cơm cho em đây chứ?”

Khóe miệng Ôn Như Thị hơi xệ xuống, ừy khuất trùng anh: “Em đói.”

“Gọi điện thoại cho mẹ Lý, hoặc là đi ra ngoài ăn, tự em chọn một đi.” Anh không tin lại khéo như vậy, một người cũng không ở lại.

Nếu anh chưa trở về, người được nuông chiều từ bé như Ôn Như Thị có thể chịu được việc ngày ngày ăn ở bên ngoài?

“Nhà mẹ Lý ở rất xa, chúng ta không thể đối xử với người già như vậy được.” Ôn Như Thị méo miệng, ừy khuất cúi đầu, muốn ăn một bữa cơm do ông xã nấu, sao lại khó khăn vậy đây?

“Em vừa mệt vừa đói, thật sự đi không nổi.” Cô khịt khịt mũi, thêm chút sức mạnh.

Thẩm Văn Hân im lặng, thật lâu sau mới nói: “Hình như anh đã quên không nói cho em biết, tuy rằng nhà nghèo, nhưng từ nhỏ đến lớn, ba mẹ chưa từng cho anh vào phòng bếp một lần nào.”

Khẩn thiết chờ đợi mong con thành rồng, thêm quan niệm trọng nam khinh nữ thâm căn cố đế, hai con trai bảo bối của nhà họ Thẩm, thật đúng là chưa từng phí tâm về bất cứ việc vặt nào trong nhà.

Ôn Như Thị bối rối, ông xã rần ròi đeo tạp dề vì tình yêu xào rau trong áo tưởng không có, điều này làm cô làm sao mà chịu nổi...

Chẳng lẽ thật phải cầm muối tự mình ra trộn sao? Cô không muốn đâu — ba Ôn hiện hoàn toàn là một ông chủ phũ tay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều đặt hết lên người cô. Bình thường còn tốt, nhưng là vì có thể dành ra thời gian nửa ngày cho anh, cô đã liên tục làm việc mấy ngày, thật sự đã rất mệt mỏi.

Ôn Như Thị lần này thật sự là khóc không ra nước mắt, sớm biết vậy đã không kêu mẹ Lý đi, qua cái gì mà thế giới của hai người, bồi dưỡng cảm tình? Bồi dưỡng cảm tình cũng phải ăn no mà!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn biểu cảm phong phú của Ôn Như Thị, Thẩm Văn Hân rút cục thờ dài, vén tay áo đi tới phòng bếp: “Buổi trưa ăn mì đi, hi vọng lần này sẽ không nấu nhão.”

Nghe vậy, Ôn Như Thị không để ý hình tượng tê liệt ngã vào sofa. Anh trai à, anh phải nấu bao lâu mới có thể làm được ra việc nấu nhão mì vậy!

Lại nán lại trên sofa thêm một lát, cô vênh tai nghe tiếng loảng xoảng truyền ra từ phòng bếp, cuối cùng vẫn là không yên lòng, dứt khoát đứng dậy đi về phía bên đó.

Vừa nhìn thấy một đồng bừa bột trên mặt bàn, Ôn Như Thị nhin không được khước miệng giật giật, có thể biến một bát mì nhà bình thường thành mặt trận mìn hán toàn tịch, anh cũng được coi là một nhân tài!

Dur quang khước mắt nhìn về phía người đang đứng dựa vào khung cửa, mặt Thẩm Văn Hân đỏ lên, xoay người liền muốn đẩy cô đi ra ngoài.

Ôn Như Thị vội vàng cùng lúc bắt được tay anh, dờ khóc dờ cười nói: “Em không cười anh đâu, chỉ đứng ở đây xem thôi.” Nếu không nhúng tay vào, như vậy bị kịch thu thập tàn cục sẽ rơi xuống trên người cô.

Cô tình nguyện nấu com, cũng không nguyện ý làm loại chuyện này đâu.

Thẩm Văn Hân cắn răng, chỉ xem là có thể giữ được mặt mũi sao? Loại chuyện mất mặt này, anh ước gì không ai biết hết.

Một tay nhẹ nhàng đẩy cô ra, Thẩm Văn Hân cao ngạo trước mặt Ôn Như Thị trực tiếp đóng cửa, còn không quên khóa trái. Muốn nhìn anh thất thố, không có cửa đâu!

Một câu ‘nếu không tốt, em cũng có thể giúp một tay’ còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị đuổi ra. Ôn Như Thị há miệng thờ dốc, không nói gì cào tường.

Sau này cô không bao giờ chơi lăng mạn gì nữa, đây không phải là muốn ép người đi vào tuyệt lộ sao!

Hơn một giờ sau, Thẩm Văn Hân rút cục bùng hai bát mì mới ra lò ra, anh dọn bát đĩa xong, đi ra phòng khách mới phát hiện Ôn Như Thị đã nằm ngủ trên ghế sofa.

Cô ngủ cũng không an ổn, chân mày cau lại, miệng nhỏ đỏ hồng còn hơi mím.

Thẩm Văn Hân chậm rãi ngồi xuống bên cạnh cô, giây lát, đưa tay sờ lên gương mặt cô. Dường như là cảm giác được trên mặt có vật lạ, Ôn Như Thị nghiêng mặt, nghiêng đầu tránh khỏi sự quấy rầy của anh, trong miệng còn lầu bầu hai tiếng.

Thẩm Văn Hân bật cười, rất muốn cúi đầu hôn cô, lại ngại mì trên bàn nếu không ăn nhanh sẽ bị nhão, chỉ phải khế đẩy bả vai cô, ôn nhu nói: “Dậy ăn com, đừng để bụng đói ngủ.”

Ôn Như Thị mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú kẻ sất, theo bản năng vòng tay qua cổ anh, mềm nhũn kêu một tiếng: “Ông xã.”

Phảng phất như có một tia chớp đánh trúng nội tâm anh, ngay cả cánh tay đang chống đỡ trên tay vịn của anh cũng căng cứng lại, đôi môi Thẩm Văn Hân nấp mấy một hồi lâu mới tìm lại được thanh âm của mình: “Ngon, mì nấu xong rồi.”

Ôn Như Thị tỉnh táo lại, đẩy lòng thâm than, liền hướng về thái độ ngày một tốt này của Thẩm Văn Hân, vì không đã kích tính tích cực của anh, cho dù có bụng cho cô một bát thuốc độc, cô cũng phải rung rung nuốt xuống.

Ôn Như Thị giữ vững tinh thần, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn, cầm đũa lên gấp một miếng mì sợi.

Khó khăn nuốt xuống, không nói lên được là vị gì, nhưng tuyệt đối không thể coi là vị bình thường. Ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn vào cô của Thẩm Văn Hân, trong con ngươi đen sâu thăm cát dầu chờ mong khó gặp.

Ôn Như Thị bỗng có chút cảm động, trong tư liệu về người đàn ông này, cho tới bây giờ chưa từng vì bất luận kẻ nào xuống bếp. Ban đầu cô cho là anh khinh thường, không nghĩ tới là anh căn bản là không biết làm.

Nhưng mặc dù vậy, cô cũng chỉ tùy tiện làm nũng Thẩm Văn Hân lại nguyện ý bại lộ khuyết điểm của mình trước mặt cô. Đây đối với một người cả đời thận trọng, ngày sau lại sát phạt quyết đoán mà nói, nhất định chính là một chuyện không có khả năng phát sinh.

Ôn Như Thị cúi đầu, lại ăn một miếng mì, hình như cũng không khó đón nhận đến như vậy.

Thấy cô không nói chuyện, chân mày Thẩm Văn Hân khế nhú.

Anh cũng biết đồ mình làm có bao nhiêu không lên được mặt bàn, nếu không phải không có lựa chọn khác, ngay cả chính anh cũng không muốn chạm vào.

“Không thích thì đừng miễn cưỡng, thu thập một chút chúng ta ra ngoài ăn.” Anh buông đũa xuống đang định đứng lên thì đã bị Ôn Như Thị nhẹ nhàng

nhúu lại.

“Tuy rằng hương vị không ra gì, nhưng em rất vui vẻ,” khoe miệng cô hơi cong, hai tròng mắt sáng ngời tinh thái, hoàn toàn không nhìn ra chút không tình nguyện nào.

Cầm lấy bàn tay to ấm áp của anh, Ôn Như Thị nói tất cả đều xuất phát từ nội tâm, “em rất vui vẻ, không phải bởi vì mùi vị của bát mì này, mà là anh nguyện ý vì em làm những chuyện mà anh không am hiểu.”

So sánh với cô rõ ràng biết nấu ăn ngon lại không đồng ý xuống bếp, dụng tâm của Thẩm Văn Hân đối một nửa kia, tình thuần hơn cô.

Cô còn có gì mà không hài lòng đây?

Cuộc sống tương lai còn rất dài, quá trình thế nào không quan trọng.

Quan trọng là, cô tin tưởng, chỉ cần Thẩm Văn Hân nguyện ý nỗ lực theo cô thì bọn họ nhất định sẽ ân ái ái ái, đến già đầu bạc.

Ngón tay Thẩm Văn Hân giật giật, cảm giác ấm áp trên mu bàn tay làm người ta luyến tiếc buông ra.

“Em đã không chịu đi, vậy thì giải quyết sạch sẽ nó đi, đừng ăn được một nửa lại nói hối hận.” Anh mỉm môi, nghiêm trang rút tay về, giọng nói cũng mềm mại đến không nói được thành lời.

Ôn Như Thị liếc xéo anh, người đàn ông này, rõ ràng là rất muốn cười, khoe miệng cũng sắp nhếch lên rồi còn cứng rắn giả bộ nghiêm túc, không khó chịu sẽ chết à?

Nhìn chiếc bát to trước mặt, cô vẫn là quả quyết đứng lên, xoay người đi tới phòng bếp: “Em nhớ mấy hôm trước mẹ Lý mới mua một lọ tương cay, em tìm xem, để ở chỗ nào nhỉ?”

Không có cô ở đây, bên môi Thẩm Văn Hân rốt cục lộ ra ý cười.

Anh cầm đũa lên ăn một miếng mì, mạnh dưng lại, sau đó buông xuống, đang hoang chờ cô cầm gia vị mới đến.

Cuối cùng hai người vẫn là ghé vào nhau, ồn ào cải tạo mì nước thành mì trộn tương.

Cuối cùng vẫn có thể nuốt xuống, sau khi ăn xong Ôn Như Thị tâm tình tốt ồm ồm công tác quét dọn phòng bếp.

Thẩm Văn Hân chỉ đứng bên cạnh bồn rửa rửa bát, nấu cơm không được, rửa bát anh vẫn rất là có năng lực. Rửa nước rửa bát một lần, rửa lại bằng nước sạch một lần, lại dùng khăn sạch sẽ lau nước đọng trên bát, quả thực là hoàn mỹ!

Phải loại bát đĩa bỏ vào trong tủ tiết trùng, Thẩm Văn Hân quay đầu nhìn bóng lưng bận rộn đầu vào đáy của Ôn Như Thị, bỗng nhiên khoan thai nói: “Anh đột nhiên nghĩ đến một việc, không biết em có hứng thú nghe không?”

“Nói nghe chút xem” Không khí rất tốt, Ôn Như Thị khoai trá thuận miệng đáp câu.

“Anh nhớ nửa năm trước có một người phụ nữ từng nói, cô ấy không phải là không biết nấu cơm, mà chỉ nấu cho người mình thích...”

Thẩm Văn Hân híp híp mắt, nhìn người phụ nữ như bị nhấn nút tạm dừng ở đối diện, nói tiếp: “Bằng không, anh đi mua con cá về, buổi tối em thử xem, thế nào?”

Ôn Như Thị nhìn trời, lời nói nửa năm trước còn nhớ rõ ràng như vậy, đàn ông mà, sao tâm nhãn anh có thể nhỏ vậy đây...!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Cho đến cuối cùng, Thẩm Văn Hân vẫn không thể ăn một bữa cơm do Ôn Như Thị làm. Bởi vì ở trên đường đi mua thức ăn, bọn họ gặp phải Tần Hiểu Lăng đã lâu không gặp.

Nếu chỉ có một mình cô ta thì cũng không có vấn đề gì lớn, vấn đề là, đi cùng cô ta còn có một người đàn ông nhà nhân lịch sự.

Lúc đó sắc mặt của Thẩm Văn Hân cũng có chút khó coi.

Gặp được người quen Tần Hiểu Lăng cũng rất xấu hổ, rút tay về, đang hoang đi đến trước mặt anh kêu một tiếng: “Anh hai.”

Thẩm Văn Hân hơi nhíu mày, ngại cho còn có người ngoài ở đây, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Hôm nay không cần đi học sao?”

“Hôm nay là cuối tuần không cần đến trường, cho nên mới cùng bạn ra ngoài chơi.” Khi nói đến chữ ‘bạn’, Tần Hiểu Lăng hơi chút chần chờ, luôn cảm thấy có loại cảm giác đứng ngồi không yên.

Mặc dù mình là thanh bạch kết bạn với người khác, nhưng không biết vì sao vừa nhìn thấy Thẩm Văn Hân cô vẫn sẽ như chuột thấy mèo, quy quy củ củ báo cáo với anh tình hình của mình dạo này.

Dù sao từ nhỏ đến lớn, hơn mười năm yêu say đắm, không phải nói quên là có thể quên ngay.

Thẩm Văn Hân liếc người đàn ông vẫn luôn đứng sau lưng cô một cái, như có ngụ ý nói: “Đã không cần đến trường, vậy thì về nhà sớm đi, bồi chú thím, mẹ em lớn tuổi rồi, có ai đó có thể thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc vẫn là tốt nhất.”

Mặt Tần Hiểu Lăng đỏ lên, cúi đầu vịn ngón tay không dám phản bác.

“Vị này là bạn trai của Hiểu Lăng phải không? Nhìn qua thật sự là tuấn tú lịch sự.” Không thể ý đến áp suất thấp trên người Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị trực tiếp dẫn đề tài câu chuyện đến trên thân người kia, nếu cô đoán không sai, anh ta hẳn là nam chính.”

Quả nhiên, người vừa rồi còn bị tận lực vắng vẻ đứng mực gặt đầu với bọn họ, có lẽ mỉm cười nói: “Hai người khỏe, tôi là Tống Ti Cật.”

Thẩm Văn Hân quay mặt trừng Ôn Như Thị một cái, hơi có chút ý chê cô nhiều chuyện.

Đáng tiếc Ôn Như Thị nào phải người mà một ánh mắt của anh là có thể dọa lùi, cô không chút để ý gửi lại anh một cái nháy mắt, cười tùm tùm cùng hai người hàn huyên.

Bữa tối là bốn người cùng nhau ăn, trừ Ôn Như Thị cùng Tống Ti Cật nói chuyện vui vẻ ra, hai người còn lại gần như đều không nói lời nào. Ngồi ở đối diện Thẩm Văn Hân toàn bộ quá trình đều sầm mặt lại, Tần Hiểu Lăng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, giống như một con chim chút bị bức hại, luôn mãi buồn đầu nuốt cơm.

Đợi khi tan cuộc trở lại nhà họ Ôn, Thẩm Văn Hân rốt cục nhịn không được, thay giày liền đi thẳng lên lầu, nhìn cũng không nhìn Ôn Như Thị theo ở phía sau.

Thật sự không biết anh lại phát điên cái gì, lại không thể ném Thẩm Văn Hân qua một bên mặc kệ, cô đành phải ngâm bình trà thơm, đặt vào khay bưng lên.

Vừa gõ cửa một cái lại phát hiện cửa phòng thật ra là khép hờ.

Ôn Như Thị buồn cười đẩy ra, chỉ thấy Thẩm Văn Hân đang dựa lưng vào đầu giường đọc sách, trên đất hai chiếc dép lê, bị đá mỗi bên một cái.

Chắc chắn, đây là có bao nhiêu tức đây?

Cô đóng cửa phòng, đặt khay trà lên trên bàn gần cửa sổ, sau đó đi đến trước giường Thẩm Văn Hân. Ngồi bên cạnh mép giường, khe khẽ đẩy đùi anh một cái: “Đây là sao vậy, ai lại làm anh mất hứng à?”

Thẩm Văn Hân giương mắt liếc cô một cái, không lên tiếng, cụp mắt tiếp tục xem trang sách trên tay.

“Không nói thì thôi.” Ôn Như Thị trợn mắt, dứt khoát cũng cời dép lê trèo lên giường, cọ đến bên cạnh Thẩm Văn Hân, kéo cánh tay anh ra tiến sát lại gần.

Cô thoải mái điều chỉnh tư thế, đập tay anh lên vai mình, ôm lấy thất lưng gầy của anh cảm than một tiếng, nhắm mắt lại nói: “Vẫn là ở nhà tốt nhất, mệt chết đi được, để em ngủ một giấc đã.”

Bị cô coi là gối ôm hình người Thẩm Văn Hân đen mặt, âm thầm nghiến răng.

Vốn gặp được Tần Hiểu Lăng không đi học cho giỏi, còn nhỏ đã không trông nom mẹ già ở nhà một mình, chạy đến học người ta yêu đương, tâm tình đã không phải rất tốt. Bà xã mình còn muốn ở bên trong trộn một chân, đáng vẻ cùng người ta mới gặp mà như đã quen từ lâu, rất quen chuyện trò vui vẻ.

Anh chỉ không rõ, tên mặt trắng kia có cái gì tốt, đáng giá người phụ nữ không lương tâm này giúp cậu ta hòa giải!

Một lát sau, Ôn Như Thị đang an an ổn ổn gối đầu trên vai anh bỗng nhiên mở miệng: “Văn Hân.”

“Có lời cứ nói.” Thẩm Văn Hân nhịn không được đáp lại một câu.

“Nên lật giấy rồi.” Ôn Như Thị nén cười, nhẹ giọng nhắc nhở. Từ lúc cô vào đến giờ, quyển sách trên tay anh chưa nhúc nhích một tí nào, còn giả vờ ở đó nghiêm túc cái gì đầu.

Vành tai Thẩm Văn Hân đỏ lên, thẹn quá hóa giận giờ tay đẩy cô ra: “Cần em nhiều chuyện chắc!”

Bị anh đẩy lăn Ôn Như Thị cũng không tức giận, ghé vào một đầu khác cười tủn, xong rồi mới nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông ném sách qua một bên, trêu chọc nói: “Hóa ra là trách em nhiều chuyện, sao vậy, em gái Tần kết giao bạn trai, anh mất hứng?”

“Chuyện em ấy kết giao bạn trai hay không đâu có liên quan gì đến anh!” Thẩm Văn Hân giận, không phải con nhà nghèo thì sẽ không hiểu những đồng tiền kia có bao nhiêu không dễ có, đó cũng là thím Tần một cuộc một cuộc đào ra từ đất, đều là tiền mồ hôi nước mắt!

“Anh chỉ lo lắng thay thím Tần, nhiều năm như vậy giúp em ấy dành giùm học phí không cần thận là sẽ thả trôi sông.” Chuyện tốt đều bị cô bẻ cong thành cái gì, trong đầu người phụ nữ này, cả ngày cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Hon nữa, đầu gì đó cũng là bạn trai của Tần Hiểu Lăng.” Thẩm Văn Hân thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ánh mắt của tên khốn kiếp đó rõ ràng cứ liếc về phía Ôn Như Thị.

Người phụ nữ này bình thường nhìn qua rất khôn khéo, sao vừa đến thời điểm mấu chốt lại vờ ngớ ngẩn đầu, “Tên kia vừa nhìn là biết chính là một tên hỗn đản chân trong chân ngoài, một em còn cùng cậu ta trò chuyện vui vẻ như vậy, một chút ý đề phòng người khác cũng không có!” Có vợ như vậy, anh hoài nghi sau này mình còn có thể giữ tinh tảo như thường ngày nữa không?

Thật khiến người phải quan tâm mà!

Ôn Như Thị chớp chớp mắt, hóa ra là chuyện này à, nói sớm là ghen tị không phải tốt hơn sao.

Hướng hồ Tống Ti Cật người ta nhưng là lãng tử quay đầu dưới quang huy của nữ chính, từ nay về sau trên mặt làm ăn có lẽ còn có không ít cùng xuất hiện, trước đó giữ quan hệ tốt thế nào cũng là không sai.

Có điều, có thể làm Thẩm Văn Hân ghen vì cô, coi như là niềm vui ngoài ý muốn đi.

Không thể tưởng được cọc gỗ này một khi thông suốt, không đợi cô kịp làm gì anh đã tự học. Hiện tại tốc độ tiến triển tình cảm của hai người quả thực là nhanh như bay.

Cô vui rạo rức cọ trở về, giờ ba ngón tay lên biểu thị trung tâm: “Em thề, sau này gặp lại Tống Ti Cật, không có sự đồng ý của anh, em tuyệt không để ý đến cậu ta, cũng không cho cậu ta sắc mặt tốt.

Cho dù là cậu ta chủ động chào hỏi em cũng sẽ như thấy một đồng shit, kiên quyết giữ vững làm như không thấy, có tai như điếc, quét dọn tất cả đầu trâu mặt ngựa có khả năng làm ảnh hưởng đến tâm tình của Thẩm Văn Hân!”

Thẩm Văn Hân vội vàng xoay mặt, khoe miệng nhếch lên kém chút thì bị cô phát hiện.

Anh banh mặt, làm bộ như đặt sách về lại ngăn kéo, lạnh nhạt trả lời: “Nói còn dễ nghe hơn hát, sau này nhìn biểu hiện của em rồi lại nói có nên tha thứ cho em hay không.”

Không nhận được phản ứng dự trù, Ôn Như Thị chưa từ bỏ ý định tiếp tục đến gần, xoay mặt anh qua, tỉ mỉ quan sát biểu cảm của Thẩm Văn Hân.

Anh cũng không né, dù bận vẫn ung dung, thoải mái cho cô nghiên cứu.

Thật lâu, Ôn Như Thị mới ảo não buông tha, người đàn ông này ngày càng ngày càng tốt, ngay cả hỏa nhãn kim tinh của cô cũng nhìn không ra có sơ hở gì.

Thẩm Văn Hân biểu cảm nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu hiệu mềm lòng nào.

Ôn Như Thị đảo mắt, giờ cánh tay ôm lấy cổ anh, bẹp một cái hôn lên môi anh, cười khanh khách nói: “Vậy bây giờ thì sao, có tha thứ cho em chưa?”

Ánh mắt Thẩm Văn Hân đột nhiên chuyển tối, giữ chặt cái gáy Ôn Như Thị thật sâu hôn xuống.

Cô chỉ cảm thấy một hồi trời đất đảo lộn, ngay sau đó đã bị thân hình cường tráng của anh mạnh mẽ đè ở trên giường mềm.

Sự thật chứng minh, mặc kệ bạn có nắm chắc như thế nào đi nữa, tin tưởng vững chắc nhân phẩm của đối phương, hoặc là năng lực khống chế đều không cần ý đồ ở trên giường gọi lên dục niệm của đàn ông.

Đó thuần túy là chơi đùa với lửa, một ngày nào đó sẽ mất khống chế.

Cho nên, khi Thẩm Văn Hân hôn đến một nửa, bước nhanh xuống giường chạy vọt vào nhà tắm, Ôn Như Thị quần áo không chỉnh tề, đôi môi sưng đỏ nằm ở trên giường, trong đầu tràn đầy keo dính tất cả đều là câu nói anh ném lại kia —

“Tura mai chúng ta ăn cá, em làm! Còn dám kiêu có em nhất định phải chết.”

Hóa ra đây mới là trọng điểm làm anh nhớ mãi không quên, cô thì hoàn toàn không nhớ...

Ôn Như Thị che mặt, lần này thua thiệt lớn, tiền công chiếm đóng sai phương hướng gì đó, thật sự là quá mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Tôi có một con lừa con, cho đến bây giờ vẫn không cười, có một ngày tôi tâm huyết dâng trào cười lừa đi chợ, tôi cầm trong tay roi da nhỏ trong lòng đang đắc ý...”

Vừa mới đẩy cửa phòng tổng giám đốc ra liền nghe thấy đại tiểu thư nhà họ Ôn tâm tình rất tốt ngồi trên ghế vừa lắc lư vừa hát, nữ trợ lý xinh đẹp khỏe miệng giật giật, trở tay đóng cửa lại, nghiêm mặt nói: “Tổng giám đốc, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Đương nhiên,” Ôn Như Thị mỉm cười, rút lấy một tập văn kiện bên tay, ném đến trên bàn làm việc rộng rãi, hất cằm, “Nhìn đi, nên xử lý thế nào cô biết rồi đấy.”

Nữ trợ lý Lâm Đạt cầm văn kiện lên mở ra xem, nhìn đến mấy hàng chữ to ở trang đầu tiên: Báo cáo về tập đoàn sản xuất hàng tiêu dụng hàng ngày Nhạc Hâm do sử dụng nguyên liệu gây ô nhiễm môi trường, dự tính tổn thất sắp tạo thành đối người tiêu thụ.

Người đại diện pháp lý cho công ty: Thẩm Văn Hân.

Thần tiên đánh nhau, người phạm gặp nạn. Lâm Đạt thật sự hoài nghi, hai người này rốt cuộc có phải vợ chồng chân chính hay không.

Bằng không sao gia đình khác đều là cùng nhau tiến lùi, vừa đến trên người bọn họ liền biến thành công kích lẫn nhau, đánh túi bụi?

Trong hai năm gần đây, tập đoàn tài chính nhà họ Ôn dưới dự lãnh đạo của Ôn Như Thị, đối công ty của chồng tạo dựng lên tiến hành không dưới mười lần công kích, mỗi lần đều huyền não oanh oanh liệt liệt.

Đối con gái ‘lâm bậy’, thân là tổng giám đốc ba Ôn hoàn toàn là mở một con mắt nhắm một con mắt, không chỉ không hề can thiệp, còn trực tiếp mang theo mẹ Ôn đi du lịch vòng quanh thế giới.

Nói cho oai là, bỏ sung tuần trăng mật.

Hiện nay nhân sĩ giới buôn bán thậm chí còn mở ván cược, muốn nhìn xem Thẩm Văn Hân đến cùng có thể chống đỡ bà xã tuyệt tình được bao lâu.

Mỗi một người đều đang đợi xem chuyện cười của anh, nhưng lần nào, khi tất cả mọi người đều cho rằng lần này Thẩm Văn Hân không chịu nổi, anh lại như kì tích đứng lên, thậm chí thực lực còn lớn hơn lúc trước.

“Lần này hãy cho thêm chút kích thích nữa đi, an bày một phóng viên đáng tin, trà trộn vào nhà máy chụp lấy ít thông tin thực tế.” Ôn Như Thị nâng cằm, ánh mắt sáng chói nhìn trợ thủ đắc lực đã đi theo cô hai năm rưỡi.

“Không được!” Thái dương Lâm Đạt giật mạnh, cắn răng cự tuyệt, nếu lại giống người được phái đi lần trước, bị đánh đưa vào viện nằm hai tháng, vậy sau này không còn cấp dưới nào dám làm việc cho cô nữa.

Người ta đều là công dân tốt giữ khuôn phép, tức không phải xã hội đen kiếm ăn trên lưỡi đao ngoài xã hội, cũng không phải đám quân nhân giải ngũ mà Thẩm Văn Hân nhận vào công ty kia!

“Trải qua sự kiện này trước, bảo an của tập đoàn Nhạc Hâm đã tăng lên gấp đôi, chúng ta không thể lại làm như vậy nữa.”

Lâm Đạt nhìn chằm chằm Ôn Như Thị, giống như nếu cô còn khư khư cố chấp như vậy nữa, cô sẽ lập tức gọi điện cho ba Ôn cáo trạng vậy.

Ôn Như Thị chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, khỏe miệng cong lên tựa như một thiên sứ phổ độ chúng sinh: “Không sao, lần này chúng ta có thể không cần dùng người nhà, có tiền có thể bắt quý xay cối, tôi ra giá, cô tìm người.” — Nếu cô không mở miệng.

Lâm Đạt hừ thoát bước ra ngoài cửa, nếu sớm biết Ôn tiểu thư là người chuyên gây chuyện thị phi như vậy, lúc trước cho dù có đánh chết cô cô cũng không đồng ý đi phụ tá thiếu đông gia (cô chủ).

Bây giờ đã quá muộn, Lâm Đạt gần như có thể tưởng tượng được, hình ảnh Thẩm tiên sinh lần nữa bị chọc giận nổi giận lôi đình giết đến cửa.

Đó thật rất làm người ta không rét mà run...

Ba ngày sau, khi Ôn Như Thị bận hết một ngày, buổi tối về đến nhà, vừa bật điện lên liền nhìn thấy Thẩm Văn Hân ngồi trên ghế salon.

Màn hình TV tràn đầy là bông tuyết, anh vẫn mặc nó mở ra như vậy, không tắt đi.

Ôn Như Thị rung mình, nhẹ tay nhẹ chân muốn chạy lên tầng trón, vừa đụng đến tay vịn cầu thang thì nghe thấy một tiếng quát lớn: “Ôn Như Thị, em qua đây cho anh!”

Cô dừng lại, thở dài một cái, ù rử cúi đầu giữ vững tinh thần đi đến bên cạnh salon, đang định ngồi xuống thì Thẩm Văn Hân lên tiếng: “Ngồi xuống đối diện đi, đừng động chút tiểu tâm tư không ai nhận ra kia của em!”

Ôn Như Thị bĩu môi, không phải là sợ định lực của anh không đủ sao, ngồi xa thì ngồi xa, có gì đặc biệt hơn người!

Cô ngoan ngoãn ngồi vào đối diện, chuẩn bị nghênh đón màn oanh tạc của người đàn ông của mình.

Thẩm Văn Hân day day trán, thu hồi tất cả tức giận tích lũy cả đêm, “Em rốt cục là muốn làm gì? Nói cho anh biết, phải như thế nào em mới có thể dừng loại hành vi nhảm chán này lại?”

Anh cũng không hiểu, rõ ràng hai người đã đạt đến nhận thức chung, trừ chưa đi đến bước cuối cùng, bọn họ mấy năm nay có khác vợ chồng chân chính chút nào.

Thẩm Văn Hân tự hỏi, cho đến bây giờ anh cũng không làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với Ôn Như Thị, có lỗi với nhà họ Ôn.

Nhưng là đột nhiên có một ngày cô lại bắt đầu nhảm vào công ty của anh xuống tay. Có đến mấy lần, sự nghiệp một tay anh sáng lập lên, thiếu chút nữa cứ vậy hủy hoại trong chốc lát.

Anh không hiểu, thật không hiểu. Về nhà cô vẫn là cô vợ thích dán anh như trước, nhưng về công việc lại một lần xuống tay nhấn tâm hơn một lần.

Mặc kệ anh đã nói bao lần, cô vẫn làm theo ý mình.

Nhìn Ôn Như Thị ngồi đối diện không nói lời nào, Thẩm Văn Hân bỗng nhiên thấy mệt mỏi, anh cụp hai tròng mắt xuống, lông mi dài dài che đi cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt, “Lần này em hi vọng anh xử lý người em phải tới như thế nào, cắt đứt hai ngón tay, anh là để anh ta vĩnh viễn cũng không về được nhà?”

Ôn Như Thị tinh thần chấn động, nhanh chóng nói: “Anh đã đồng ý với em, không làm chuyện trái pháp luật.”

Cũng bởi vì biết Thẩm Văn Hân sẽ không xuống tay giết chết người mà mình phải tới, cô mới có thể để Lâm Đạt phái người đi. Cô biết Thẩm Văn Hân chiều mộ được rất nhiều chiến hữu, cũng biết anh có cầu kết vớ người trong hắc đạo, nhưng cô vẫn luôn tin tưởng, Thẩm Văn Hân sẽ không lại đi trên con đường không lối về kia.

Có một số việc, chỉ cần dính tay thì không phải anh muốn tẩy trắng là có thể tẩy trắng, cô đứng lên, kiềm chế tâm tình, bình tĩnh nhìn anh, “Có lừa gạt gì thì hướng về em, đừng kéo người khác xuống nước.”

Thẩm Văn Hân giận quá thành cười, hướng về phía cô? Không thể đánh, không thể đánh, bảo anh hướng về phía cô kiểu gì?

Anh bỗng đứng dậy, “Rất tốt, ở trong cảm nhận của em, ngay cả một cấp dưới không quen biết đều quan trọng hơn so với anh.” Anh mím chặt môi, bình tĩnh nhìn Ôn Như Thị.

Thẩm Văn Hân rất muốn tự nói với mình, không cần quan tâm đến sự khiêu khích của cô, nhưng trong đầu lại luôn nhin không được một lần lại một lần nhớ lại, lời mà cô nói khi ở thôn họ Thẩm vào hai năm rưỡi trước.

Khi đó Ôn Như Thị cũng không chút nhượng bộ đứng trước mặt anh như vậy, trong mắt Thẩm Văn Hân dần tràn ra thất vọng không chút che giấu.

Anh nhượng bộ, đáng tiếc, nhượng bộ của anh cũng không nhận được thiệt tình đối đãi.

“Đây là một lần cuối cùng, nếu lại bị anh bắt được, anh sẽ không lại hạ thủ lưu tình.” Thẩm Văn Hân dứt khoát quay đầu, phòng của anh ở tầng ba, vẫn là căn phòng đơn giản đó, nhưng là, anh sẽ không vẫn mãi ở phòng đó.

Nhìn anh đầu cũng không quay lại rời đi, khóe miệng Ôn Như Thị lộ ra một nụ cười chua xót, không phải cô muốn đối chọi gay gắt như vậy, nhưng nếu cô không tìm chút phiền toái cho Thẩm Văn Hân, xí nghiệp Tổng thị sẽ bị anh đánh sụp.

Cô không biết tại sao Thẩm Văn Hân phải luôn cần Tống Ti Cật không tha, chỉ biết là, nếu cô không ra tay chèn ép anh, nửa đời sau của Tân Hiểu Lăng sẽ phải đi theo nhà họ Tống cùng nhau ăn trâu nuốt cái.

Đề vai nam nữ chính vui vui về về sinh hoạt cùng nhau cũng là trách nhiệm mà thân là người chấp hành phải đạt thành.

Cô không có lựa chọn, chỉ có thể vào lúc nhà họ Tống tiến hành phản công âm thầm giúp đỡ anh.

Đây đều là những chuyện cô không thể nói cho Thẩm Văn Hân biết.

Ôn Như Thị không có cách nào nói với anh, mình là vì nhà họ Tống, cũng không cách nào giải thích, tại sao mình nhất định phải kiên trì giúp nhà họ

Tổng

Anh là một người đàn ông nhạy cảm, rất dễ dàng có thể phát hiện ra sơ hở trong lời nói của cô.

Dùng vô số lời nói dối đi làm tròn một lời nói dối khác, không phải điều mà Ôn Như Thị hi vọng, cho nên cô chỉ có thể im lặng.

Ôn Như Thị suy sụp ngồi về lại trên ghế, Thẩm Văn Hân trưởng thành quá nhanh, có lẽ không mấy năm nữa, cô liền không còn lực lượng đi áp chế người đàn ông này.

Anh có thiên phú kinh người, mà ánh mắt nhìn xa trông rộng này không phải nhiều hơn mấy chục năm kinh nghiệm là có thể bù đắp được hoàn toàn. Trừ khi bây giờ cô triệt để đánh anh không có đường trở mình.

Nhưng là, cô sao có thể làm như vậy chứ?

Anh là chồng cô, là người đàn ông mà đời này Ôn Như Thị nhận định!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

“Đưa lễ phục được làm xong từ tuần trước đến công ty cho Văn Hân,” Ôn Như Thị day day mi tâm, trang điểm tinh tế che đi mệt mỏi trên mặt cô, “Còn có thiệp mời dự hội, cũng mang qua luôn đi.”

Lâm Đạt nhận lấy thiệp mời màu đỏ viền kim tuyến, lo lắng nhìn Ôn Như Thị, chuyện Thẩm Văn Hân chuyển ra khỏi nhà họ Ôn đã không còn là bí mật.

Vừa rời khỏi nhà họ Ôn Thẩm Văn Hân đã làm ra không ít động tác lớn, tựa hồ là đang chứng minh cho người đời nhìn, bất luận là phản kích đến từ nhà họ Tống hay là nhà họ Ôn, anh đều không chút sợ hãi!

“Tập đoàn Nhạc Hâm hiện đã thu mua không ít cổ phần phân tán bên ngoài thị trường của công ty, nếu như chúng ta lại tiếp tục mặc kệ như vậy, công ty rất có khả năng sẽ nghênh đón thành viên hội đồng quản trị mới...” Lâm Đạt hơi dừng, không nói tiếp nữa, cô tin tưởng Ôn Như Thị biết rõ hậu quả hơn bất cứ ai.

Thẩm Văn Hân mang theo lửa giận sẽ tạo thành chấn động đánh sâu thế nào vào sản nghiệp nhà họ Ôn, anh chắc sẽ không vì trả thù mà không tiếc hủy hoại cơ nghiệp hai đời người sáng lập lên chỉ trong chốc lát đấy chứ? — Cô không dám tưởng tượng.

“Theo anh ấy đi, chi là giận dỗi thôi mà,” chẳng qua là vì khí bây giờ có hơi lớn hơn trước kia một chút, Ôn Như Thị hơi cong khóe miệng, cô làm anh đau lòng, nhận trừng phạt của anh cũng là nên, may mắn, cô còn chịu nổi, “Nếu anh ấy muốn vào thì cho anh ấy vào, chỉ cần vào bằng bản lĩnh của mình, tin tưởng những cổ đông cũ sẽ không thể nói cái gì.”

“Tổng giám đốc...” Lâm Đạt muốn nói lại thôi, đối một người dù tốt hơn nữa, người ta không biết thì làm sao có thể cảm kích.

Tất cả mọi người cho rằng Ôn Như Thị không muốn để một người ở rể tiếp quản quyền to của nhà họ Ôn, mới sẽ đuổi anh ra ngoài, mặc anh tự mình dốc sức làm.

Hiện thời người đàn ông này cánh chim đã cứng cáp, hai năm dài chèn ép không triệt để đánh sụp anh, ngược lại khiến Thẩm Văn Hân thừa dịp cơ hội làm chủ hội đồng quản trị.

Việc này đã thành kết cục đã định, sẽ phải chịu chất vấn chỉ có một mình Ôn Như Thị.

Những người khác sẽ không chỉ trích Thẩm Văn Hân lòng lang dạ sói, cắn ngược lại chủ nhân, mà sẽ chỉ châm biếm đại tiểu thư nhà họ Ôn có mắt không trông, nhiều lần bức một người tiền đồ vô lượng tạo phản.

Chỉ có Lâm Đạt thân là trợ lý bên người biết, mỗi khi chèn ép Thẩm Văn Hân đến đáy cốc, Ôn Như Thị hao tổn tâm cơ thế nào bí mật chuyển đơn đặt hàng rõ ràng vốn thuộc về Ôn thị cho tập đoàn Nhạc Hâm.

Cũng chỉ có cô mới có thể thấy, mỗi khi công ty của Thẩm Văn Hân chết đi sống lại, trong mắt Ôn Như Thị sẽ tỏa ra ánh sáng mỹ lệ thế nào.

Nếu như không trải qua nhiều tội lụy như vậy, không có Ôn Như Thị hộ giá hộ tống, Thẩm Văn Hân làm sao có thể trong vòng hai năm ngắn ngủi ngang nhiên nổi lên như vậy?!

Trong lòng Lâm Đạt rất là khó chịu, dựa vào cái gì anh ta có thể hưởng thụ thắng lợi một cách đương nhiên như vậy, mà cô chủ của cô lại phải gánh lấy tất cả xấu danh, còn phải mỉm cười xã giao với những tên ngu ngốc còn mông muội trong trống đổ?

Lâm Đạt ngẩng đầu đứng trước bàn làm việc rộng rãi, nắm chặt thiệp mời, lưng thẳng tắp như một đầu sĩ kiêu ngạo, “Hai năm qua chúng ta lén mang ưu việt đến cho công ty Nhạc Hâm, tôi đều giữ lại hết tất cả chứng cứ, chỉ cần đặt những thứ đó đến trước mặt Thẩm tiên sinh, tin tưởng anh ta nhất định sẽ biết mình ngu ngốc đến cỡ nào.”

Cô hơi dừng, liếc Ôn Như Thị một cái, “Đến lúc đó, anh ta nhất định sẽ hối hận về hành vi bây giờ, gấp gấp cầu cô để anh ta chuyển về.” Người có tình thì nên thành thân thuộc, khiến đao đao thấy máu như vậy, cũng quá không hài hòa.

Ôn Như Thị bật cười, khẽ lắc đầu một cái: “Tôi sẽ cho anh ấy biết việc này, nhưng không phải bây giờ.” Lòng tự trọng của Thẩm Văn Hân mạnh thế nào, cô rõ ràng hơn Lâm Đạt rất nhiều.

Nếu vào lúc này nói cho anh biết tình hình thực tế, Thẩm Văn Hân quả thật sẽ vì áy náy mà nhận sai với cô, nhưng đây cũng không phải kết quả mà cô muốn. Một người đàn ông tại lĩnh vực mình tự hào nhất bị vợ lừa dối trong lòng bàn tay, bất luận điểm xuất phát của cô là gì, cũng sẽ tạo thành đả kích cực lớn đối với tự tin của anh.

Anh là một hùng ưng sắp giương cánh bay cao, giờ phút này cần chính là dũng khí trước nay chưa từng có, mà không phải là một sơ hở trí mạng.

Cho nên lần này, Ôn Như Thị thất bại, hơn nữa còn phải thua thật xinh đẹp.

“Chỉ là mấy lời đồn nhảm còn chưa lọt được vào trong mắt tôi, việc giữa tôi và Thẩm Văn Hân cô không cần quan tâm đâu, yến hội buổi tối cô đi theo tôi, trang điểm cho mình tinh thần chút, đừng làm tôi mất mặt là được rồi.” Ôn Như Thị phát phát tay, ý bảo cô ra ngoài đi.

Lâm Đạt không nói gì bừa bãi xoay người rời đi, cần trang điểm tinh thần chút không phải là chính cô sao, cũng không nhìn xem sắc mặt mình tái nhợt đến ngay cả trang điểm cũng không che giấu được.

Thẳng đến khi văn phòng to như ấy chỉ còn lại một mình mình, Ôn Như Thị mới chậm rãi đứng dậy, hai năm qua tình trạng thân thể cô càng ngày càng kém, có lẽ là do tâm lý bị hao tổn quá mức. Cô nghĩ, qua khoảng thời gian này, cô thật sự cũng nên thả cho mình một kỳ nghỉ dài hạn.

Cùng người đàn ông của mình đầu tư đầu tư, thực không phải chuyện cho người làm mà.

Cô nhắm mắt lại, đợi cơn choáng váng kia hoàn toàn đi qua mới thu thập đồ đạc đi thẳng về nhà.

Yến hội buổi tối rất quan trọng, gia trưởng đương nhiệm của nhà họ Tống cũng sẽ tham dự, nếu như có thể cùng anh ta đạt thành hiệp nghị, con đường tương lai của Thẩm Văn Hân sẽ một đường bằng phẳng.

Cô có thể làm cho anh, cũng chỉ có như vậy.

Đợi đến khi Thẩm Văn Hân đứng vững gót chân trong tập đoàn tài chính Ôn thị, cô nên xong việc thối lui, một lần nữa đi văn hồi cuộc hôn nhân có danh không thực. Hi vọng xem trên nỗi khổ tâm của cô, đến lúc đó cơn giận của Thẩm Văn Hân sẽ không quá lớn.

Khi tài xế Tiểu Triệu đưa Ôn Như Thị đến hội trường, quay đầu chuẩn bị gọi cô thì cô đang tựa lưng vào ghế ngồi ngủ rất say.

Lái xe trung thành và tận tâm nhìn đồng hồ, quyết định mười phút nữa sẽ gọi cô tỉnh lại.

Cách đó không xa một chiếc Audi khiêm tốn chạy đến, xuống xe đứng là Thẩm Văn Hân tây trang trắng thơm, anh tùy ý vứt chìa khóa cho người trông xe, liếc mắt liền nhìn thấy chiếc xe quen thuộc dừng ở bên cạnh.

Anh theo bản năng đi về phía trước hai bước, sau đó đột nhiên dừng lại, sau một hồi lâu, vẫn là quay đầu đi thẳng vào đại sảnh.

Lúc Ôn Như Thị tỉnh lại bên trong xe không có ai, xuyên thấu qua cửa sổ màu tối, có thể nhìn thấy bóng lưng đứng cạnh nhau của Tiểu Triệu cùng đã đến nơi Lâm Đạt.

Cô vuốt lại mái tóc không chút tán loạn, lấy gương ra bỏ lại trang, mở cửa xe, xin lỗi nói với nữ sĩ trang phục lộng lẩy: “Hôm nay cô thật xinh đẹp, hi vọng tôi không để cô đợi quá lâu.”

Lâm Đạt ngửa mặt lên trời gửi một ánh mắt xem thường hoàn toàn không phù hợp với bề ngoài của mình lúc này, mắt nhìn thẳng người đi sóng vai với mình: “Tôi đề nghị chính cô nên nghỉ ngơi mấy ngày đi, bằng không nên đi làm kiểm tra toàn thân, cứ theo đà này, nếu thật sự tự khiến mình mệt đến suy sụp, tôi cũng khó giao đãi với tổng giám đốc.”

Ôn Như Thị cười không đáp, mấy năm ở chung đã sớm làm cô nhìn rõ tính nết của cánh tay đắc lực này, cô chỉ là nói năng chua ngoa nhưng trong lòng lại như đậu hũ.

Có điều, đi kiểm tra một chút cũng tốt.

Ôn Như Thị động lòng, cô không lo lắng sức khỏe của mình, mặc kệ kết quả thế nào, Ôn Như Thị đều sẽ sống đến tám mươi tuổi. Nếu như có thể thừa cơ hội này, có thể để mẹ Lý nuôi cô lớn lên cùng đi kiểm tra thân thể, sớm chút phòng ngừa, có lẽ có thể tránh cho bà ngày sau mất sớm.

“Hai ngày nữa cô an bài chút, tôi mang mẹ Lý đi làm kiểm tra toàn thân.” Bỏ lại những lời này, Ôn Như Thị dẫn đầu bước vào đại sảnh đèn đuốc sáng

trung, đi về phía chủ nhà họ Tống đang đứng cạnh cửa sổ, nụ cười trên mặt càng thêm minh diệu.

Ba của Tống Ti Cật là một người thông minh, nói chuyện với người thông minh đúng là bớt việc, không qua bao lâu, bọn họ liền quyết định chiến lược chung sống hòa bình.

Ba Tống lấy từ trong mâm của bồi bàn đi ngang qua hai chén sâm panh, đưa một ly trong đó đến trong tay Ôn Như Thị, hài lòng mỉm cười nói: “Thẩm tiên sinh có một người vợ như cô, là phúc khí của cậu ta.”

Đổi ám hiệu của ông ta, Ôn Như Thị không trả lời thẳng, chỉ nhàn nhạt cười uống một hớp rượu trong ly: “Có thể ở dưới cánh tay của tiền bối làm ra phản kích có hiệu quả, có người chồng như vậy, tôi cảm thấy tự hào về anh ấy.” Muốn ly gián tình cảm của vợ chồng bọn họ, ông ta còn chưa đủ tư cách.

Nếu không phải bởi vì con trai ông ta là nam chính, Ôn Như Thị mới lờ phản ứng lại lão già một bụng đầy ý xấu này.

Lão già lòng dạ thâm sâu cũng không để ý, chỉ cần có thể làm nhà họ Tống tiếp tục phát triển vững vàng, không cần hai mặt đều là địch, mục đích chuyến đi này của ông ta đã được coi là đạt thành.

Hai nhà Ôn Thẩm có thể triệt để trở mặt thì tốt, nếu không thể, ông ta cũng không bắt buộc.

Ôn Như Thị đặt ly xuống, vừa khéo nhìn đến Thẩm Văn Hân đang quay mặt cùng một vị nữ sĩ trẻ tuổi bàn luận gì đó. Bộ tây trang màu xám bạc mặc trên người anh, càng hiện ra vẻ phong thần tuấn lãng.

Không hổ là cô dùng số tiền lớn, đặc biệt may cho anh.

Ôn Như Thị nhướn mày, khoe môi lộ ra ý cười nhu hòa, xoay người nói với ba Tống: “Xin lỗi không tiếp được.” Rồi đi về phía anh.

Mới đi đến một nửa, Ôn Như Thị đã bị Tống Ti Cật đang kéo Tần Hiểu Lăng cản lại, trên gương mặt hào hoa phong nhã của anh ta mang theo thành khẩn mà con cháu nhà buôn bán được tí mĩ luyện thành: “Ôn tiểu thư, lần trước ra tay giúp đỡ tôi còn chưa kịp nói với cô một tiếng ‘cảm ơn’. Nếu có cơ hội, tôi muốn mời cô đêm mai có thể cùng nhau dùng bữa cơm rau dưa không, Hiểu Lăng cũng sẽ có mặt, hi vọng cô có thể nhận thành ý của chúng tôi.”

Ôn Như Thị quét mắt nhìn anh ta một cái, nghiêng người lướt qua hai người: “Không rảnh.”

“Chị Như Thị!” Tần Hiểu Lăng giữ chặt tay cô, điềm đạm nhìn cô, “Ti Cật là thật lòng muốn cảm ơn chị, nếu như không có sự giúp đỡ của chị, anh Văn Hân...”

Ôn Như Thị hất tay cô ta ra, ngắt lời Tần Hiểu Lăng, cô không thích người khác nói xấu Thẩm Văn Hân trước mặt mình, đặc biệt là hai người này: “Tôi đã nói rồi, tôi không rảnh. Nếu cô còn nghe chưa hiểu lời của tôi, vậy tôi sẽ trực tiếp nói rõ.

Giúp nhà họ Tống chẳng qua chỉ là một hành động vô tình, tôi không cần các người nói lời cảm ơn, cũng không muốn nhìn thấy các người xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Nếu không phải các người hờ một tí là chạy đến làm chướng mắt, Thẩm Văn Hân cũng sẽ không níu chặt nhà họ Tống không tha. Dùng đầu óc chút đi được không? Nên tránh hiềm nghi thì vẫn phải tránh.”

Mặc kệ việc này là lỗi của ai, Ôn Như Thị tin tưởng vững chắc, vấn đề tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người Thẩm Văn Hân, tốt nhất hai người trước mặt này cứ tương thân tương ái cắt được xa chừng nào thì hay chừng nấy.

Ba người đứng trong trung tâm đám người, người khác nhìn sang, hoàn toàn không cảm giác được lãnh ý tỏa ra từ người Ôn Như Thị, chỉ có thể nhìn thấy giả tượng bọn họ đang trò chuyện với nhau rất vui.

Ngay cả Thẩm Văn Hân luôn dùng khoe mắt quan sát đến bên kia cũng tưởng vậy.

Anh nổi trận lôi đình một hơi uống cạn ly rượu trong tay, xoay người không chút do dự rời khỏi đại sảnh, cũng không thèm để ý nữ sĩ bên cạnh đám đông đưa tình nhìn mình vừa nói ra lời khó nói ra đến thế nào.

Đợi đến lúc Ôn Như Thị thoát khỏi được Tần Hiểu Lăng cùng Tống Ti Cật, quay đầu lại nhìn, giữa sân đã không còn bóng dáng anh.

Thái dương Ôn Như Thị giật giật, loại ngày đi sau đuôi theo mộng Thẩm Văn Hân như này chừng nào mới hết đây...!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tổng bộ tập đoàn tài chính Ôn thị, Thẩm Văn Hân về mặt lạnh lùng, ngồi ngay ở giữa nhóm thành viên hội đồng quản trị trên năm mươi tuổi có vẻ đặc biệt gây chú ý.

Trong phòng họp rộng lớn gần như không còn chỗ ngồi, trừ vị trí Tổng giám đốc.

Hôm nay là ngày tốt Thẩm Văn Hân đường đường chính chính tiến vào ban hội đồng quản trị của tập đoàn tài chính Ôn thị. Mặc kệ những lão già kia có nguyện ý chấp nhận hay không, anh vẫn nhận được kết quả anh muốn.

Giờ phút này, Thẩm Văn Hân rất muốn biết, khi Ôn Như Thị bước vào căn phòng này, nhìn thấy anh, trên mặt sẽ là biểu cảm thế nào.

Nhưng thẳng đến thời gian dự tính mở hội nghị đã qua nửa tiếng, Ôn Như Thị vốn nên ngồi ở ghế trên từ sớm lại không từng xuất hiện.

Bên trong phòng lớn như vậy bắt đầu có tiếng thì thầm vang lên, mấy thành viên lâu năm không nhận được sai sử thư ký đi văn phòng tổng giám đốc giục vị nữ thế gia không hiểu chuyện kia.

Chỉ có Thẩm Văn Hân là im lặng ngồi yên một chỗ không hề động, cũng không nhúc nhích. Chỉ cần Ôn Như Thị còn có chút cái nhìn về đại cục thì sẽ không tự do thoải mái ném một đám cựu thần quan trọng ở trong này, một câu nói cũng không có.

Nhưng lần này Thẩm Văn Hân đã đoán sai, Ôn Như Thị thật là dám ném toàn bộ đồng sự trong công ty ở đây hóng gió, chỉ phái Lâm Đạt chủ trì hội nghị thay cô.

Đội phụ tá riêng của Ôn Như Thị tuyên đọc quyết định xong, ánh mắt của toàn trường đều dồn về phía thành viên mới tấn chức kia.

Không có ai sẽ hoài nghi, đây là ra oai phủ đầu mà tiểu thư nhà họ Ôn nhằm vào Thẩm Văn Hân.

“Két—” Một tiếng kết chổi tai do chân ghế ma sát mặt đất vang lên, Thẩm Văn Hân bỗng nhiên đứng dậy, đầu cũng không quay lại rời khỏi phòng.

Thư ký mặt mày dửng dnh của anh vội vàng thu thập đồ đạc đuổi sát theo sau, khi ra đến cửa còn thương hại quay đầu nhìn một đám lão già đang trợn mắt há hốc mồm một cái.

Ông chủ nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thẩm Văn Hân sắc mặt xanh mét đã quên thư ký còn đang chạy đuổi theo sau mình, lúc anh ta còn chưa kịp đụng đến cửa xe đã đập mạnh cần ga, một đường như bão táp phóng thẳng về nhà lớn nhà họ Ôn.

Ôn Như Thị cứ chán ghét anh chạm vào sản nghiệp nhà họ Ôn đến vậy à?!

Trong lòng anh có tức giận cùng phần nộ không nói ra được, mười ngón tay cầm vô lăng trắng bệch.

Kim đồng hồ đã chỉ đến 180km/h, Thẩm Văn Hân vẫn cứ cảm thấy chưa đủ nhanh.

Một chiếc lại một chiếc ô tô bị anh vung đến phía sau, vô số tiếng còi cùng tiếng mắng từ phía sau truyền đến, anh vẫn mắt nhìn phía trước, có tai như điếc.

Nhà họ Ôn từ mấy người làm, cũng chỉ có mẹ Lý ở nhà.

Đối việc Thẩm Văn Hân đột nhiên trở về, quản gia già trung thành biểu hiện ra vui sướng khi việc thành, thẳng đến khi anh từ đầu đến đuôi đều không đáp một lời, lúc này bà mới phát hiện không thích hợp, vội vàng gọi điện thoại cho tiểu thư nhà mình.

Chuông điện thoại vang lên một lần lại một lần, nhưng Ôn Như Thị thùy chung không nhận.

Thẩm Văn Hân ngồi trong phòng cô, đợi từ chiều đến đêm khuya, lại từ khuya đến rạng sáng... Ôn Như Thị cũng không trở lại nhà.

Điện thoại không nhận, bưu kiện không trả về, công ty, nhà họ Ôn, hội sở, tất cả những nơi có thể cô sẽ đi toàn bộ đều không tìm được bóng dáng Ôn Như Thị.

Trừ giao cho Lâm Đạt giao nghiệp vụ công ty cho đồng sự mới nhậm chức là Thẩm Văn Hân toàn quyền xử lý ra, cô gái này như bốc hơi khỏi nhân gian, đột nhiên biến mất.

Từ lúc mới bắt đầu phần nộ, đến khủng hoảng, cuối cùng thành không biết làm sao, Thẩm Văn Hân như là đã đi qua luyện ngục ba ngày.

Tất cả thám tử của tập đoàn Nhạc Hâm đều được phái ra, hắc bạch lưỡng đạo đều được chào hỏi, chỉ cần nghe ngóng được tung tích của cô, Thẩm Văn Hân lấy danh dự đảm bảo, nguyện ý trả tiền thưởng cao cho tin tức này.

Mọi người trên đường nói Thẩm Văn Hân điên rồi, người nhà họ Ôn đối anh vốn không tốt, nếu đối lại người con rể này là y, sớm ước gì cả nhà họ Ôn

chết sạch, một mình độc chiếm Ôn thị, làm sao có thể ngu ngốc như vậy, bắt kẻ đại giới khắp nơi tìm người.

Thẩm Văn Hân đúng là điên rồi.

Ban ngày thì điên cuồng làm việc, buổi tối lại điên cuồng lái xe chạy dọc theo từng đoạn đường một trong thành phố, buồn ngủ thì nằm ngủ trên xe.

Buổi sáng trực tiếp trở lại công ty, ở trong phòng nghỉ tư nhân tắm rửa, đổi một bộ quần áo sạch xong lại tiếp tục lặp lại hành trình hôm trước.

Không phải anh không biết mình làm như vậy có bao nhiêu buồn cười, nhưng anh không dám dừng lại. Chỉ cần dừng lại, Thẩm Văn Hân phảng phất như có thể nhìn thấy nụ cười rực rỡ trên miệng Ôn Như Thị dần nhạt đi.

Cho đến bây giờ cô vẫn luôn là một người lo lắng chu đáo, từ khi kết hôn đến nay, Ôn Như Thị chưa từng có một lần giống như bây giờ, cái gì cũng không quan không giao đãi mà rời khỏi.

Mà ngay cả anh chuyển ra khỏi nhà họ Ôn lâu như vậy, cô vẫn cứ ngày ngày mưa gió không thay đổi trước khi ngủ gọi điện thoại cho anh. Mặc dù phần lớn thời gian đều là một mình cô làm bầm làu bàu.

Thẩm Văn Hân rất hối hận, hóa ra Ôn Như Thị trong lòng anh đã chiếm cứ địa vị trọng yếu như vậy, nhưng anh vẫn ngốc đến nỗi đẩy cô ngày càng xa...

Trong thành phố một cục rối loạn, đối với tất cả chuyện này, Ôn Như Thị ở xa ngoài ngàn dặm hoàn toàn không biết gì cả.

Bầu trời xanh biếc vạn dặm không mây, nước biển trong suốt thấy đáy đầy một nhánh hoa trắng tinh lên bờ cát, tiếng sóng dạt dào liên tiếp như một khúc hát ru cổ xưa không đổi.

Ôn Như Thị cứ vậy ngủ say sưa trên ghế bên bờ biển, chiếc dù che nắng to thay cô chặn lại ánh nắng mặt trời lóa mắt, sợi tóc tán loạn nhẹ bay theo gió biển nhẹ nhàng mát mẻ.

Một quyển sách theo tay cô rơi xuống trên bờ cát, nghiêng nghiêng ngã vào cát biển mềm mịn.

Nhân viên hộ lý bùng một ly đồ uống đến gần, đặt chiếc khay trong tay xuống bàn trà tròn nhỏ bằng gỗ bên cạnh, nhặt quyển sách rơi xuống lên phủi phủi, xong rồi mới nhẹ giọng gọi cô: “Ôn tiểu thư, nên trở về rồi, sau bốn giờ gió biển rất lạnh, thân thể của cô sẽ không chịu nổi.”

Ôn Như Thị chậm rãi mở mắt ra, sững sờ một hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Cô thế nhưng quên mất, mình bây giờ không phải đang trong ngôi nhà quen thuộc. Nơi này cũng không có lực đực khiến người mệt nhọc quá độ, cũng không có Tần Hiểu Lăng cùng Tông Ti Cật đáng ghét, không có ba Ôn mẹ Ôn, cũng không có Thẩm Văn Hân.

Cô trôi qua cuộc sống mình đã từng thích nhất.

Mặt hướng biển lớn, xuân về hoa nở.

Không có internet, không có điện thoại, ngăn cách.

Đáng tiếc, không có người đàn ông mà yêu cô sâu đậm ở bên cạnh. Thế sự quả nhiên luôn không như ý muốn.

Sau bốn giờ gió biển rất lạnh? Ôn Như Thị hơi hơi ngoéo khóe miệng một cái, cô còn chưa suy yếu như vậy.

Cô nhẹ giật giật ngón tay, thấp giọng nói: “Đề tôi ở đây thêm một lát nữa đi, tôi thích chỗ này.”

“Tôi đã chỉ có thể ở thêm nửa giờ nữa.” Nhân viên hộ lý làm hết phận sự nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Thuận theo gập đầu rời đi, “Muộn chút tôi sẽ đến đón cô.”

Ôn Như Thị không trả lời, chỉ nhìn mặt biển nhìn như ôn hòa ở cách đó không xa, dưới bề ngoài rộng lớn của nó, không biết cất giấu bao nhiêu sóng ngầm mãnh liệt.

Cũng không biết Lâm Đạt ngoài miệng không tha người có chống cự được áp lực đến từ Thẩm Văn Hân hay không, người đàn ông kia hẳn là sắp tức chết rồi nhỉ!

Gặp phải một cô vợ như vậy, Ôn Như Thị cũng có chút khổ sở thay anh.

Cô mở to mắt nhìn, hơi nước biển mát trong mắt.

Cô rất nhớ Thẩm Văn Hân, rất nhớ rất nhớ, nhưng lúc này Ôn Như Thị chỉ có thể trốn ở nơi không ai tìm được này, chờ đợi thẩm lí và phán quyết sau cùng.

Nếu không thể đạt tới kết cục cô mong muốn, cô nhất định sẽ khiến số sáu vì vậy trả giá trầm trọng. Mặc kệ anh ta là dưới tình huống nào mới gieo nguyên rủa ác độc như vậy lên người Thẩm Văn Hân.

Phàm là anh yêu, cuối cùng sẽ mất đi, phàm là anh sở cầu, cuối cùng sẽ hủy diệt, cầu mà không được, có bất hạnh, kiếp sau anh sinh, không hết không dừng....

Đây là ‘đoạt tình’.

Tồn tại trực tiếp sẽ không xuất hiện trên người mục tiêu nhiệm vụ, nhưng lại có thể phụ trợ.

Mà cái này đối với mọi người trên thế giới sinh ra tỷ lệ ‘tiên đoán’ rất lớn, chỉ có một phần vạn có thể sẽ ứng nghiệm trên người thi hành.

Cực kỳ không may, Ôn Như Thị chính là tên xui xẻo một phần vạn kia.

Muốn dùng nguyên rùa này nhất định phải dùng đặc quyền một lần, chỉ có hoàn thành nhiệm vụ của mười thế giới mới được một danh ngạch đặc quyền.

Đoạt tình đồng dạng có thể dùng đặc quyền hóa giải, nhưng là, Ôn Như Thị không có.

Từ khoảnh khắc nhiệm vụ mục tiêu của nhiệm vụ đầu tiên tử vong, cô đã dùng cơ hội có thể chiếm được đặc quyền dùng hết trên một cái trang bị mà ai cũng sẽ không đi mua.

Bất kể là thông qua mười nhiệm vụ, hay là một trăm nhiệm vụ, cô vĩnh viễn cũng sẽ không thể lại lấy được bất kỳ đặc quyền nào.

Có lẽ duy nhất đáng được an ủi chính là, chỉ có cô gái được Thẩm Văn Hân yêu sâu đậm mới sẽ ngày ngày dần suy kiệt dưới sự vô vọng của thuốc và chăm sóc.

Người đàn ông mà cô yêu, cũng yêu cô sâu sắc, cho dù là sau khi cô làm ra nhiều việc đã thương người như vậy.

Thật tốt.

Ôn Như Thị nhẹ híp mắt, nhàn nhạt cười nhìn bầu trời xanh như ngọc.

Bên ngoài mảnh đất trống hai mét, ánh sáng bỗng bắt đầu vận vẹo. Không qua mấy giây, hai ảo ảnh chỉ có cô có thể nhìn thấy xuất hiện trước mặt Ôn Như Thị.

Trợ lý quen thuộc cung kính hướng cô cúi người chào, sau đó lui về phía sau thẩm phán, chờ đợi y làm theo phép mở ra một trang giấy, tuyên đọc kết quả mà cao tầng hợp đưa ra.

“Người chấp hành số sáu dưới tình huống bị nam phụ mục tiêu tàn nhẫn hành hạ đến chết, mới cảm phần dùng nguyên rùa. Mặc dù về tình có thể tha thứ, nhưng xét thấy anh đối người chấp hành nhiệm vụ cấp cao tạo thành cục diện không thể挽回, công ty quyết định, miễn trừ tất cả công trạng trước đó, đánh về số một trăm bắt đầu lại từ đầu.”

Ôn Như Thị không nhìn được phát phát tay, cắt đứt người thẩm phán đang thao thao không dừng: “Ông chỉ cần cho tôi biết, công ty tính bù lại tổn thất ở thế giới này cho tôi thế nào.”

Người kia cũng không muốn ngộ nghịch, biết nghe lời thu hồi bản án, cung kính hướng cô gật đầu: “Hai lựa chọn, một là trực tiếp phán định nhiệm vụ của cô hoàn thành, tùy thời đều có thể trở lại thế giới hiện thực. Một lựa chọn khác là tạm thời ở lại, cho cô một tuần thời gian để từ biệt.

Về phần thế giới này, chúng tôi sẽ lấy lý do không thể cứu vớt để tiêu hủy. Mặc kệ cô lựa chọn thế nào, sau khi trở về cô đều sẽ nhận được một đặc quyền được chia từ số 6.”

Đặc quyền đến tay chỉ có thể bắt đầu sử dụng từ thế giới tiếp theo, điểm này, cho dù cao tầng công ty cũng vô pháp thay đổi.

Đôi môi Ôn Như Thị hơi giật giật, vẻ mặt phức tạp nói khẽ: “Nói cách khác, các người hoàn toàn buông tha cho Thẩm Văn Hân, đúng không?”

Người thẩm phán ngẩn người, khó xử đáp: “Một thế giới chỉ có thể có ba thời điểm tiến vào, cho dù là công ty đồng ý không nhìn trình tự, lại phải người tiếp theo đi qua cũng sẽ khiến thế giới này hỏng mất. Mỗi một người chấp hành đều là tài phú trân quý, chúng ta không thể không nhìn sự sống chết của bọn họ.”

Ôn Như Thị chậm rãi đứng dậy, váy dài bohemian uốn lượn trên đất, trong thân thể mảnh khảnh phảng phất như chứa năng lượng vô tận.

Cô từng bước ngạo nghễ đến gần ảo ảnh người thẩm phán, lần váy sa mỏng đón gió phấp phới tung bay.

“Kéo dài tuổi thọ của tôi thêm 5 năm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

Cho dù bọn họ thỏa hiệp, thời gian tương lai của cô sẽ có hơn phân nửa là vượt qua trong giấc ngủ, cuộc sống như thế, có sống lại cũng có ý nghĩa gì? Người thẩm phán ngạc nhiên vừa định mở miệng đã bị lời nói như đinh chặt sắt của cô cắt đứt.

“Tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ vớ nhơ nào dính trên chiến công của tôi, càng sẽ không đồng ý cho các người mưu đồ đóng cửa thế giới tôi đã trải qua!”

Ôn Như Thị hát cao cầm ánh mắt lạnh thấu xương.

“Tôi là người chấp hành cao cấp nhất, chưa từng thất bại một lần!” Ánh mặt trời chiếu lên thân thể cô, giống như hiện đầy vinh quang kiêu ngạo.

“Nếu các người không muốn mất đi, không muốn để tôi chôn theo thế giới này, tốt nhất là đáp ứng điều kiện của tôi!”

Cho dù chết, cô cũng muốn chết trong lòng Thẩm Văn Hân!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ôn Như Thị giống như nằm một giấc mơ rất dài.

Trong mơ cô vẫn là một cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng, vừa mới bước vào công ty đã đã tâm bưng bưng ý đồ nhúng chàm vòng nguyệt quế chói mắt trên đỉnh kia.

Ôn Như Thị phiêu đảng trong mơ, im lặng nhìn chăm chú vào linh hồn người trẻ tuổi kia. Tựa như một người ngoài cuộc, nhìn cô tiếp cận nhân vật mục tiêu thế nào, chậm rãi quen thuộc lẫn nhau thế nào, đã động nội tâm anh ta thế nào.

Nhìn bọn họ hiểu nhau miễn nhau, nhìn bọn họ cùng nhau dắt tay đi qua năm tháng dầu dàng dang dăng...

Nhìn đã từng chính mình, nằm bên cạnh xác chết của người yêu khóc thảm thiết, từng tiếng từng tiếng, trống rỗng tận xương.

Ôn Như Thị hơi có chút xót xa.

Cô có thể nhớ lại dung mạo người đàn ông kia, nhớ lại mỗi một việc bọn họ đã từng trải qua, thậm chí là mỗi câu đối thoại, nhưng là, đã không còn yêu đau (yêu thương + đau đớn) đan xen ghi lòng tạc dạ như khi đó nữa.

Cô phảng phất còn có thể nhìn đến bản thân lần đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ trở lại thực tế, sụp đổ lạc giọng hò hét đối căn phòng trống rỗng, cầu xin có thể tiêu trừ loại cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đó.

Cuối cùng, cô rốt cục được như nguyện.

Ôn Như Thị từ trong giấc mơ thật dài tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên chính là Thẩm Văn Hân đang ngủ mê bên cạnh tay cô.

Ánh mặt trời bên bờ biển sau giữa trưa nóng rực, anh cứ vậy ngồi trên bờ cát nóng bỏng sát bên ghế nằm của cô, tây trang trắng nếp tùy ý ném ở một bên.

Đầu tóc rối bù gối bên eo cô cũng không biết đã bao lâu chưa cẩn thận xử lý qua, mây rậm của anh cau chặt, ngủ cũng không an ổn.

Ôn Như Thị nhẹ nhàng nâng tay, cẩn thận sờ râu đen lún phún trên cằm anh.

Vừa đụng đến, Thẩm Văn Hân liền tỉnh.

Anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Ôn Như Thị, tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ kinh ngạc nhìn cô.

Ôn Như Thị hơi hơi nở nụ cười, lòng bàn tay hơi lạnh phủ lên mặt anh, mềm mại nói: “Anh đến rồi.”

Anh đến rồi. Không phải câu hỏi, tựa như là đang tự thuật một sự thật.

Khi em nhớ đến anh, anh đến rồi, không rời không bỏ, chỉ ở bên cạnh em, như vậy thật tốt.

Cổ họng Thẩm Văn Hân nghẹn ngào, há miệng giọng có chút khàn khàn: “Nếu em không thích anh chạm vào Ôn thị, ngày mai anh sẽ chuyển hết cổ phần công ty sang tên em.”

Anh không tranh giành nữa, không tranh giành gì hết, nếu tất cả những thứ đó phải dùng Ôn Như Thị để đổi, anh tình nguyện buông tay.

Nếu đây là cô mong muốn.

“Đừng đột nhiên biến mất...” Anh mím chặt môi, gắt gao nhìn chăm chăm Ôn Như Thị, trong mắt che kín tơ máu màu đỏ.

Nếu đã thỏa hiệp như vậy mà cô vẫn bỏ mặc không để ý tới, Thẩm Văn Hân thề, anh nhất định sẽ hung hãn trả thù cô, trả thù mọi người!

Không có bất kỳ nhăn lại, bất kỳ dấu hiệu nào, Ôn Như Thị cứ vậy bỗng dưng biến mất. Ngay lúc anh cho là mình đã nắm trong tay, cô lại không chút lưu luyến buông tay rồi đi.

Loại cảm giác đau đến không thể hô hấp đó, Thẩm Văn Hân không bao giờ muốn ném thử lần thứ hai.

Nếu người đau nhất định là anh, anh nhất định sẽ kéo theo hết tất cả mọi người xuống nước, để bọn họ cũng thể hội tất cả đau khổ anh phải chịu một lần!

Có quá nhiều vì sao, anh lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể dùng loại tàn nhẫn phô trương thanh thế này để cầu xin, ngay cả chính anh cũng cảm thấy tư thái như vậy quá mức đáng buồn.

“Anh có thể dựa vào thực lực của chính mình tiến vào hội đồng quản trị, em rất vui, đó là anh nên được.” Ôn Như Thị nhẹ vỗ về hai gò má tiêu tụy của anh, khóe miệng cong lên, nụ cười vẫn ấm áp như xưa.

Dừng lại, cô chuyển lời, cô xinh đẹp trừng mắt nhìn anh: “Có điều em tuyệt không hối hận lần này trốn nhà rồi đi đâu, anh xem, nếu em không chạy mất, sao anh có thể quên tranh hơn thua, vượt qua núi dài sông rộng đến đây tìm em chứ.”

Thẩm Văn Hân ghen lò, hận hận nhìn chằm chằm cô, cắn chặt răng hàm: “... Chỉ vì nguyên nhân này?”

Tay đặt bên cạnh cô bắt đầu phát run, Thẩm Văn Hân chỉ cảm thấy từng đợt văng đầu. Anh không ngờ Ôn Như Thị lại có thể phát triển mỹ đức ‘tùy hứng’ đến triệt để như này.

Anh cho rằng cô gái này coi trọng Tống Ti Cật, anh cho rằng cô hận anh chèn ép nhà họ Tống nên mới ra tay đối phó anh. Anh thậm chí còn cho rằng nếu không nhanh chóng tìm cô nói xin lỗi, chính mình sẽ nhận được một tờ ly hôn.

Buồn cười biết bao, cuối cùng lại là lý do như vậy.

Thẩm Văn Hân thật không biết, mình bây giờ rốt cuộc là nên thở phào một hơi trước, hay là nên phát hỏa trước.

“A,” Ôn Như Thị cười, giờ hai tay xoa tóc anh loạn hơn, “Anh nên đi cắt tóc rồi, như bây giờ nhìn không đẹp trai chút nào.”

Thẩm Văn Hân nghiêng đầu, hất tay cô ra, cười lạnh trả lời: “Anh không dựa vào mặt ăn com, nếu em thích có thể đi tìm người đẹp trai hơn.”

Ôn Như Thị khéo cười duyên đáng bật ngồi dậy, vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn một cái lên khóe môi anh: “Nhưng trong lòng em chỉ có một mình anh, người khác không ai thuận mắt hết, vậy phải làm sao giờ?”

Thẩm Văn Hân bóp bóp nắm tay, dần dần cứng đờ nói ra, giật giật, tạm dừng trong không trung thật lâu, cuối cùng vẫn chậm rãi đặt lên lưng cô, thấp giọng nhỏ đến không thể nghe thấy nói: “Vậy hãy luôn ở lại bên cạnh anh, đừng đi đâu hết.”

Đừng chú ý đến Tống Ti Cật, đừng mỉm cười với người đàn ông khác, đừng rời đi.

Anh không muốn gây gổ, cũng không muốn lại tiếp tục chiến tranh lạnh, nếu như vậy có thể vĩnh viễn cùng cô bên nhau, anh nhận thua.

“Được.” Ôn Như Thị siết chặt hai tay, cầm tựa lên bả vai bên chắc của anh, ánh mắt nhìn về phía sóng biển xa xa, độ cong nhu hòa bên môi có chút chua xót, “Em sẽ ở bên cạnh anh, cùng anh... Không đi đâu hết.”

Dưới trời xanh biển xanh, hai người yên lặng ôm nhau, tốt đẹp tựa một bức tranh.

Qua thật lâu, Ôn Như Thị chậm rãi mở miệng: “Em nghĩ, chúng ta nên trở về rồi.”

Thẩm Văn Hân buông cô ra, đang định đứng dậy, vành tai bỗng đỏ ửng, ngồi trở lại tại chỗ sau một lúc lâu mới phụng phịu, thần nhiên nói: “Tê chân.”

Ôn Như Thị bật cười, rời khỏi ghế nằm tự nhiên ngồi xổm xuống bóp chân cho anh: “Bây giờ thế nào, đỡ hơn chưa?”

Cúi đầu nhìn mặt bên chuyên chú của cô, sợi tóc tán loạn hai bên khẽ động theo động tác cô, trong lòng Thẩm Văn Hân xẹt qua một tia ấm áp, khóe môi hơi hơi nhếch lên, sau đó mỉm môi một cái: “Không đỡ gì cả.”

Ôn Như Thị hơi dừng, liếc xéo anh một cái, dờ khóc dờ cười tiếp tục động tác trên tay.

Ngồi trên bờ cát nóng ran, chiếc quần có giá trị không nhỏ dính đầy cát, Thẩm Văn Hân chuyên chú nhìn cô gái trước mắt, trong con ngươi đen sâu thẳm, tất cả lệ khí đều hóa thành nhu tình như nước.

Như vậy là đủ rồi. Thẩm Văn Hân nâng tay, nhẹ vén sợi tóc tán loạn bên má cô ra sau tai.

Ôn Như Thị nghiêng đầu, nhẹ thuận cọ cọ đầu mình lên tay anh, nhợt nhạt cười nói: “Trở về em nấu com cho anh.”

Nụ cười trên mặt Thẩm Văn Hân cứng đờ, nhìn núm đồng tiền của cô muốn nói lại thôi.

Không khí như vậy quá mức tốt đẹp, anh gần như không nhẫn tâm cự tuyệt nổi, nhưng bữa cơm hai năm trước kia, hương vị nặng đến nỗi gần như khiến người ta cả đời khó quên.

Trù nghệ của Ôn Như Thị, hư vô mờ mịt tựa mỹ thực trong truyền thuyết.

Ôn Như Thị cười thầm, không cần nhìn anh cô cũng biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Cô cũng không nói thẳng ra, chỉ đứng dậy kéo tay anh, để anh có thể thuận theo lực đạo của mình đứng lên.

Nếu không phải năm đó anh cứ đuổi theo gian dối, cô cũng sẽ trong đôi gia vị thành phần lượng gấp ba lần.

Từ đó về sau, Thẩm Văn Hân không lại bức cô xuống bếp nữa.

Nhưng là bây giờ, Ôn Như Thị thăm nghĩ cùng anh, cùng chiều anh, dung túng tất cả tính xấu của anh. Để Thẩm Văn Hân hiểu rõ, mặc kệ thời gian của cô còn bao lâu, vợ anh yêu nhất, chỉ có mình anh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

“Không được nhúc nhích.” Ôn Như Thị dè lại Thẩm Văn Hân, trong tay là một con dao cạo râu sáng lấp lánh. Cô đã sớm muốn làm như vậy, nhưng anh tới bây giờ cũng không chịu để cô hưởng thụ loại lạc thú gần với vẽ mi này.

Đối về mặt hưng trí bùng bùng của Ôn Như Thị, cặp mày rậm của Thẩm Văn Hân đều sắp dính chặt lấy nhau, anh nỗ lực khống chế để đầu mình không ngã ra sau: “Thật ra em có thể thử dùng dao cạo râu bằng điện, cái đó khá an toàn.”

“Câm miệng.” Ôn Như Thị không chút khách khí bôi kem cạo râu lên cằm anh, khoe môi cong lên nụ cười tà ác, “Anh không biết, đàn ông lúc này là tình cảm nhất à?”

Khoe miệng Thẩm Văn Hân giật giật, anh ghét nhất là người cầm dao múa may trước mặt mình, nếu những người khác dám làm như thế đã sớm bị anh đánh cho tàn phế.

Nhưng anh không dám động cô gái trước mắt, nếu không nghe lời, phỏng chừng một đám của anh đâm xuống, chính mình có lẽ không sai biệt lắm có thể đòi một cô vợ khác.

Thẩm Văn Hân gất gao tựa vào vách tường lạnh như băng trong phòng tắm, thấy chết không sờn nhắm mắt lại: “Muốn cao thì cạo nhanh lên, đừng lè mà lè mề nữa.”

Nhìn Thẩm Văn Hân toàn thân sắp cứng đờ, Ôn Như Thị kềm chút cười phun ra tiếng, cô không lại đùa anh, dính sát lên người anh bắt đầu tỉ mỉ cạo từ mặt bên cạo xuống.

Trong phòng rửa mặt nhỏ nhỏ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở chậm rãi của hai người, còn có tiếng sần sật phát ra từ dao cạo râu. Không có tầm mắt quấy nhiễu, giác quan của Thẩm Văn Hân trái lại càng thêm rõ ràng.

Động tác trên mặt vô cùng mềm nhẹ, giống như là sợ cô không cẩn thận sẽ làm anh bị thương.

Hơi thở ấm áp phun lên cằm anh, hơi ngứa, Thẩm Văn Hân gần như có thể tưởng tượng được dáng vẻ cô nhón mũi chân dè dặt đặt dao.

Nét môi kiên nghị của anh càng ngày càng nhu hòa, thân hình mềm mại dán trước ngực làm anh muốn ấn cô tiến vào trong cơ thể chính mình.

Thẩm Văn Hân nhin không được nâng tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ thót tha của cô.

Ôn Như Thị hơi dừng, sáng giọng nói: “Đừng lộn xộn, gương mặt tuấn tú như vậy mà bị phá tướng thì tiếc lắm.”

Thẩm Văn Hân khẽ cười, lồng ngực hơi chấn động, giọng có chút khàn khàn, lại mang theo mỉa mai hoặc không nói ra được thành lời: “Trừ khuôn mặt này ra, chẳng lẽ không còn gì khác cho em muốn à?”

“Có chứ.” Ôn Như Thị mặc anh ôm mình, vòng eo mềm mại cong cong về phía sau, nhắc tay nâng cằm anh lên, bắt đầu cạo nửa phần râu bên dưới, “Em còn muốn một đứa nhỏ thuộc về hai chúng ta, đẹp trai lại thông minh giống anh, còn phải hiếu thuận lo cho gia đình như anh nữa.”

Khoe miệng Ôn Như Thị cong lên một nụ cười mềm mại, nhìn lông mi dài nhẹ chớp động của Thẩm Văn Hân, đáy mắt lại có ưu sầu sâu sắc: “Con sẽ kế thừa sự nghiệp của anh, trở thành kiêu ngạo của anh, cùng anh đến già.”

Thay thế cô, thương anh kính anh, cả đời.

Ngón tay đặt trên eo cô giật giật, Thẩm Văn Hân chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là nụ cười như mùa xuân tươi đẹp của Ôn Như Thị, bờ môi anh mấp máy, ít giây sau chậm rãi nói tiếng: “Được.”

Cho dù đứa bé đó sẽ họ Ôn, cho dù nhà họ Thẩm có lẽ sẽ âm ỉ một hồi, anh cũng nguyện ý thỏa hiệp.

Anh yêu cô, Thẩm Văn Hân chưa từng hiểu rõ điều đó như lúc này.

Anh yêu cô gái này, cô là người vợ anh nhận định, sau này cũng sẽ thành mẹ của con anh, tính mạng cô sẽ chặt chẽ dính liền với anh.

Thẩm Văn Hân thậm chí bắt đầu chờ mong, không biết huyết mạch kết hợp giữa cô và anh, sinh mệnh nhỏ trong tương lai kia sẽ có bộ dáng gì.

Anh cúi đầu, cúi người hôn lên đôi môi trơn bóng của Ôn Như Thị.

Đứa con của hai người bọn họ, sẽ là bảo bối đáng yêu nhất, hạnh phúc nhất trên đời này.

Dao cạo râu sáng loáng rơi xuống nền gạch sáng soi rõ bóng người vang lên một tiếng ‘keng’ nhỏ, Thẩm Văn Hân gắt gao siết chặt lấy, giữ chặt lấy thân hình mềm mại trong ngực, cạy môi cô ra công thành chiếm đất.

Động tác của anh có chút gấp gáp, lực đạo trong tay làm Ôn Như Thị thấy hơi đau, nhưng cô không nói gì hết, chỉ giơ tay vòng qua cổ anh, không chút giữ lại mỉm cười nỗ lực đón ý nói hòa.

Bàn tay to chạy trong áo ngủ tơ lụa của cô bắt đầu không thỏa mãn với gãi không đúng chỗ ngứa như vậy, Thẩm Văn Hân khom người ôm Ôn Như Thị lên, đá vàng cửa phòng tắm sai bước to bước vào phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường rộng lớn, mái tóc đen mềm mại của Ôn Như Thị tản đầy trên gối, Thẩm Văn Hân nghiêng người phủ lên, giọng nói hơi mất tiếng mang theo chút khắc chế cuối cùng: “Em không hối hận chứ?”

Ôn Như Thị nhợt nhạt cười, hai tròng mắt như nước sáng ngời thông thấu: “Thẩm Văn Hân, em đã nói với anh, em yêu anh chưa?”

Thẩm Văn Hân ngẩn ra, nửa ngày môi mỏng mới phun ra được hai chữ: “... Chưa từng.”

Cô từng nói thích, nói nhớ, gọi anh là ông xã, cũng từng gọi anh là cục cưng, nhưng, cô lại chưa từng nói cô yêu anh.

Lúc cô bảo vệ Tống Ti Cật, lúc công ty rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhất anh cũng từng hoài nghi, tất cả những rung động lòng người từng có kia, có lẽ chỉ là cô nhất thời cao hứng vui đùa mà thôi.

“Em yêu anh, rất yêu rất yêu.” Ôn Như Thị mỉm cười xán lạn, cô nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, sống mũi thẳng tắp cùng bờ môi cương nghị, như là muốn khắc sâu mặt anh vào lòng mình, “Cho nên, em làm sao có thể hối hận cơ chứ, em yêu anh mà, Thẩm Văn Hân, chỉ có anh, không có ai khác.

Anh nhất định phải nhớ kỹ, mãi mãi cũng đừng quên.”

Trái tim Thẩm Văn Hân rung động, từng đợt từng đợt ầm ập phảng phất bao trùm lấy trái tim đang treo cao, để nó nhẹ nhàng bình ổn hạ xuống mặt đất.

Mắt anh hơi ướt, đôi môi khép hờ một hồi lâu, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài: “... Như Thị.”

Cô nhếch cao khóe môi, kéo cổ anh xuống, nghiêng người chặn lại lời anh chưa nói hết.

Như vậy là được rồi, không cần nói thêm gì hết.

Từng món quần áo từ mép giường rơi xuống sàn gỗ màu ám, Ôn Như Thị cả người trần trụi, da thịt trắng như tuyết, phảng phất như tan vào trong ga giường trắng nõn.

Thẩm Văn Hân gần như dùng loại tâm tình hành hương ôm cô vào trong lòng.

Nơi bàn tay chạm đến, chỉ thấy xúc cảm nơi đó ôn nhuận như nước mùa xuân, thân thể cô mềm mại đến không thể tin được, tóc dài đen như vậy mực uốn lượn phảng phất như từng sợi từng sợi tơ tình, lưu luyến quấn quanh trái tim.

Trải qua thời gian dài ần ỉn tiếc nuối, cũng bị cảnh tượng ầm ập kiêu diễm như vậy lấp đầy.

Trên trán hơi có mồ hôi chảy ra, Thẩm Văn Hân tận lực thả chậm động tác, kiên nhẫn dọc theo đường cong lá lướt đó, cẩn thận hôn lên từng tác da thịt bóng loáng của cô.

Thẳng đến khi Ôn Như Thị hai má đỏ hồng, ánh mắt mê ly, ánh mắt nhìn anh tràn đầy hơi nước trong suốt anh mới hạ người chậm rãi tiến vào trong cơ thể cô.

Trong phòng một đôi người yêu liều chết triền miên, gió biển nhẹ nhàng phất qua cửa sổ trắng màu ngà voi, sa mỏng nhẹ lay động theo gió bay lên lại rơi xuống.

Nắng chiều như lửa, chiếu vào trong phòng ngủ đầy ý xuân, chiếu rọi lên khóe mắt Ôn Như Thị, thấm đỏ một giọt nước mắt im lặng rơi xuống.

Cho đến khi bóng đêm buông xuống càng thâm, Thẩm Văn Hân mới bị đói khát đánh thức.

Anh hơi nghiêng đầu, Ôn Như Thị vô cùng mệt mỏi đang an tĩnh cuộn mình trong vòng tay anh, lông mi dài cong cong khéo léo khép lại, điềm tĩnh như một thiên sứ.

Anh nâng tay kia lên, ngón cái mơn trớn theo vết chai lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve má phải non mềm của cô.

Thật lâu sau, Thẩm Văn Hân nghiêng người in một nụ hôn cực ôn nhu lên trán cô, xong rồi mới dè dặt rút cánh tay mình ra, vén lên một góc chăn mỏng đứng dậy mặc quần áo rồi đi.

Không qua bao lâu, khi Thẩm Văn Hân quay lại phòng ngủ, Ôn Như Thị vẫn đang trong cơn ngủ say.

Anh rón rén đặt chiếc khay trong tay lên chiếc tủ ở đầu giường, ngồi bên mép giường nhéo nhéo chớp mũi cô, khẽ cười gọi cô: “Con heo lười nhỏ, rời giường ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp.”

Chiếc chăn trắng tinh mơ hồ che giấu cả vai mượt mà của cô, Ôn Như Thị lẳng lặng nhắm hai mắt, giống một mỹ nhân ngủ rơi vào cánh trong mơ.

“Đây chính là bữa tối anh làm đấy, chỉ có em mới có vinh hạnh được hưởng thụ sự phục vụ của anh thôi.” Thẩm Văn Hân mím khóe môi trêu cô.

Vợ chồng hai người, luôn phải có một người có thể dưới tình huống không có người hầu cam đoan bọn họ không bị chết đói, Ôn Như Thị không được, vậy chỉ có anh tự mình làm.

Vì bữa cơm này, anh đã ngâm luyện thật lâu mới có thể làm được hơi ra hình dáng.

Thẩm Văn Hân sờ sờ chiếc cầm cạo sạch sẽ, giọng điệu ôn nhu như vậy quả nhiên không hợp với anh, lông mi anh khẽ chớp, nâng tay vờ vờ cái móng cong lên của cô, “Nếu em còn ngủ nữa anh sẽ ăn sạch đấy, không phần em chút nào đâu.”

Bên trong tĩnh lặng không tiếng động.

Ôn Như Thị nằm chính giữa giường lớn không một chút đáp lại, ngay cả đôi lông mi dài kia của cô cũng không rung lay một cái, trầm tĩnh an tường tựa một pho tượng tuyệt đẹp.

“... Như Thị?” Nụ cười trên mặt Thẩm Văn Hân dần biến mất, trong lòng xẹt qua loại dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“Như Thị.” Thẩm Văn Hân cúi người, ôm lấy bà xã đang ngủ mê man, nhẹ lay lay, “Ôn Như Thị, tỉnh lại đi!”

Trái tim như bị ai đó mạnh mẽ bóp chặt, Thẩm Văn Hân hoảng hốt thấp giọng gọi cô, thậm chí anh còn không phát giác giọng nói mình hơi phát run.

Lúc anh đang định nâng người cô lên, Ôn Như Thị mềm nhũn tựa vào trong ngực Thẩm Văn Hân bỗng nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Ngủ ngon, bị em dọa rồi hả?” Ôn Như Thị ngửa mặt, một đôi con ngươi như thu thủy ý cười rạng rỡ, nhìn người đàn ông đang cứng đờ nói: “Em chọc anh thôi, sao anh không phát hiện ra vậy?”

Tĩnh thần Thẩm Văn Hân buông lỏng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể siết chặt hai tay, gắt gao giam cầm cô vào trong lòng mình.

Anh thật sự bị hù dọa, Thẩm Văn Hân vui mặt vào càn cổ cô, ngay cả muốn trừng phạt cô vì đã nghĩ ra trò đùa dai này cũng quên không còn một mảnh.

Không biết rằng giờ phút này Ôn Như Thị cũng thờ phào một hơi, kém chút đã bị anh phát hiện, may mà chính mình kịp thời tỉnh lại.

“Sau này đừng nên làm vậy nữa, anh sẽ lo lắng.” Giọng trầm thấp của Thẩm Văn Hân từ trên bờ vai cô truyền đến.

“... Thực xin lỗi.” Ôn Như Thị chậm rãi nâng tay, khẽ vuốt lên tóc anh, ngực dính sát gần như có thể cảm nhận được trái tim được nhảy lên kịch liệt của anh.

Trừ ba chữ đó ra, cô không cách nào đưa ra hứa hẹn nào khác.

Thời gian có thể tĩnh táo đối mặt anh sẽ chỉ càng ngày càng ít, Thẩm Văn Hân sớm hay muộn cũng sẽ biết, anh thông minh sâu sắc như vậy, cô chỉ có thể hi vọng để anh cách sự thật tàn khốc này xa hơn chút.

Còn có rất nhiều việc cô còn chưa làm được cho anh, cô căn bản không được tính là một người vợ hợp cách.

“Em đói.” Ôn Như Thị ôm lại anh, nhàn nhạt cười: “Đại tiệc người nào đó tự tay nấu cho em, không biết có thể giúp hai chúng ta ăn no không đây?”

Thẩm Văn Hân thờ dài, khẽ cắn lên cổ cô một cái cho hả giận, buông cô ra ngồi thẳng người, tức giận liếc cô một cái: “Bị lạnh rồi, anh mang ra ngoài hâm lại.”

Mỉm cười tiễn anh rồi đi xong Ôn Như Thị rót cục trà tĩnh lại, vỗ vỗ gương mặt cười đến sắp cương cứng của mình, để đồ ửng trên mặt nhìn qua tự nhiên hơn chút, xong rồi mới xuống giường thay quần áo rửa mặt.

Đặt khay đựng thức ăn trong tay xuống, Thẩm Văn Hân đứng bên tủ đựng bát, trông mắt chăm chú nhìn đồ ăn đã lạnh một hồi lâu, im lặng lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

“Đi tra xem trong khoảng thời gian tôi chuyển ra khỏi nhà họ Ôn đến tiến vào hội đồng quản trị, Ôn Như Thị đã làm gì cho tôi, mỗi một việc đều điều tra kỹ chút.” Thẩm Văn Hân hơi dừng, giây sau lại thêm một câu, “Đặc biệt phương diện có liên quan đến sức khỏe thân thể.”

Cúp điện thoại, Thẩm Văn Hân cất điện thoại, như không có chuyện gì xảy ra mở lò vi sóng, bắt đầu hâm nóng.

Ôn Như Thị nhất định là có chuyện gì đang giấu anh, không sao, nếu cô không chịu nói, anh cũng có thể tự mình đi thăm dò.

Trong phòng tắm, Ôn Như Thị cẩn thận cẩn thận trang điểm nhạt cho mình, soi gương quan sát nửa ngày không phát hiện có bất kỳ sơ hở nào, thế này mới hài lòng đi ra.

“Những món này đều là anh làm á?” Cô chạy đến bên bàn ngủ ngủ, từ tận đáy lòng tán thưởng, “Quá lợi hại, sắc hương có đủ, cũng không biết vị thế nào.”

Thẩm Văn Hân cười nhẹ, đưa cho cô một đôi đũa: “Đều là bị em ép ra, nếu ăn không ngon cũng không cho phép em ghét bỏ đâu đấy.”

Ánh mắt lướt qua gương mặt được trang điểm tinh xảo của cô, anh cup mắt, không hiện ra bất cứ cái gì, chỉ chuyên tâm đem com vào bát cho cô.

Cấp dưới trả lời rất nhanh, sáng sớm ngày hôm sau, một phần báo cáo tỉ mỉ được gửi đến hòm thư của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị còn đang ngủ, Thẩm Văn Hân không đi chuẩn bị bữa sáng mà là một mình ngồi trong phòng khách, mở máy tính xách tay ra, màn hình hiện lên ánh sáng lạnh, bên trên rõ ràng là mấy hàng chữ màu đen.

Ôn Như Thị cùng mẹ Lý đi làm kiểm tra sức khỏe toàn thân một lần, mấy ngày sau liền bắt đầu thu hẹp lại nghiệp vụ của Ôn thị, nhượng lại mấy đơn hàng lớn cho tập đoàn Tổng thị cùng công ty Nhạc Hâm.

Vì sao cô phải làm như vậy? Đầu ngón tay Thẩm Văn Hân vô ý thức nhẹ gõ lên bàn. Anh nghĩ, làm chồng của Ôn Như Thị, anh có quyền lợi biết kết quả kiểm tra sức khỏe thế nào.

Từ lần đầu tiên ở thôn họ Thẩm thành công dùng mặt mộc khiến anh xong, khi ở nhà cô sẽ không lại trang điểm. Thẩm Văn Hân ngồi bên giường cô, im lặng nhìn khuôn mặt khi ngủ của Ôn Như Thị.

Cô gầy, màu da cũng không hồng nhuận như trước kia, Thẩm Văn Hân cẩn thận vuốt ve hai gò má bóng loáng của cô. Là bắt đầu từ khi nào, cô ở nơi anh không nhìn thấy chậm rãi tiêu tụy, anh thế nhưng không có chút phát giác.

Lông mi nồng đậm trong tay giật giật, Ôn Như Thị chậm rãi mở mắt ra liền nhìn thấy ánh mắt Thẩm Văn Hân phức tạp nhìn mình, cô tròn mắt nhìn, giọng lười nhác: “Sao vậy?”

Khỏe miệng Thẩm Văn Hân hơi cong lên một độ cong, ôn nhu nói: “Công chuyện của công ty nhiều quá, anh phải quay lại thành phố xử lý chút.”

Ôn Như Thị ngẩn người, cô không muốn cùng anh tách ra, thời gian còn lại không nhiều lắm, cô hi vọng mỗi thời mỗi khắc đều có thể làm bạn bên cạnh anh. Giọng Ôn Như Thị trở nên có chút khô ráp: “Khi nào thì đi?”

“Đi ngay giờ đây.” Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng hất tóc rơi trên mái cô ra, thấy cô âm thầm cup xuống hai tròng mắt chui vào trong chăn, tựa một con mèo nhỏ bị úy khuất.

“Anh sẽ cố gắng sớm trở lại, nếu vận khí tốt, có lẽ còn có thể cùng em dùng bữa sáng ngày mai.” Anh cuối cùng luyến tiếc làm cô buồn, chỉ có thể hứa hẹn.

Nếu vận khí tốt, xế chiều hôm nay là anh có thể tra ra chân tướng sự thật. Anh sẽ không để chuyện tương lai vượt qua phạm vi không chế, đặc biệt,

chuyện này còn liên quan đến Ôn Như Thị.

Nhưng là sáng ngày hôm sau Thẩm Văn Hân lại thất hứa.

Thẩm Văn Hân ở nhà trọ tạm thời, phong cách trang hoàng giống ý đức gian phòng ở Ôn trạch, cùng là ba màu xanh trắng đen, cùng là vật dụng trang trí đơn giản, thậm chí ngay cả vị trí chậu hoa cũng được đặt y như phương vị mà Ôn Như Thị bố trí.

Nhưng bây giờ mấy thứ đó đều không ở tại chỗ, tất cả vật phẩm có thể đập đều bị Thẩm Văn Hân đập nát bươm.

Anh cứ vậy nắm chặt tờ giấy mỏng trong tay, ngồi sững sờ trong một đồng hoang tàn. Miếng vết thương bị mảnh vỡ cắt thương trong lòng bàn tay chảy máu, theo tờ giấy bị bóp nhăn, một giọt một giọt rơi xuống đất.

Cái gì gọi là suy kiệt không rõ nguyên nhân? Cái gì gọi là chứng bệnh không biết? Cái gì gọi là khoa học kỹ thuật hiện có đều không thể trị liệu?

Anh chưa bao giờ tin, trên thế giới này còn có ca bệnh không tra được nguyên nhân! Trong nước không trị được có thể ra nước ngoài, anh sẽ mời cho cô bác sĩ giỏi nhất, dùng thuốc tốt nhất, thiết bị chữa bệnh tân tiến nhất!

Ôn Như Thị nhất định sẽ không có chuyện gì, cô còn chưa sinh cho anh một đứa con, còn chưa cùng anh sống hết quãng đời còn lại, làm sao có thể cứ vậy mà chết đi? Cô là một cô gái kiêu ngạo như vậy, số phận đó không phải là cô nên tiếp nhận.

Thẩm Văn Hân loạng choạng bỏ dậy, lung tung vơ lấy một chiếc khăn qua loa cột miệng vết thương lại, sau đó xoay người moi điện thoại di động ra khỏi đồng hoang tàn trên mặt đất.

“Bán hết toàn bộ bất động sản của công ty Nhạc Hâm đi, có thể chia ra thành nhiều phần, trừ cổ phần ở công ty Ôn thị, cái khác đều nhanh chóng đổi thành tiền mặt chuyển vào tài khoản tư nhân của tôi.

Đừng nên hỏi tại sao, cậu chỉ việc chấp hành là được rồi!

Thẩm Văn Hân cắt điện thoại, hít một hơi thật sâu, thẳng đến khi trên mặt lộ ra nụ cười miễn cưỡng mới nhả xuống dây số quen thuộc kia.

Điện thoại vang thật lâu mới được kết nối, khi giọng nói từ một nơi rất xa của Ôn Như Thị vang lên, nước mắt Thẩm Văn Hân kém chút trào ra khoeo mắt.

“Chuyến bay sáng sớm tạm thời hủy bỏ.” Nghe cô ở đầu kia điện thoại mềm mại làm nũng, Thẩm Văn Hân cắn chặt răng hàm, kiệt lực không chế âm điệu mình không bị run, “Đổi thành buổi trưa, trước bữa cơm chiều anh nhất định có thể đến nơi.”

Tình yêu là cái gì, Thẩm Văn Hân không biết. Trước khi gặp được Ôn Như Thị, anh chưa bao giờ nghĩ qua, sẽ có chữ tình như vậy rơi xuống trên người anh.

Cho đến bây giờ, Thẩm Văn Hân vẫn cứ không rõ, thế nào mới xem như chính xác yêu một người.

Anh chỉ biết ở trước mặt Ôn Như Thị mình luôn rất dễ bị chọc giận, cũng gần như rất dễ bị cô le que nói mấy câu đùa vui vẻ. Bình tĩnh cùng quyết đoán của anh, chỉ tồn tại trên người ngoài Ôn Như Thị.

Anh muốn có được cô, sâu hơn cả tiền tài cùng quyền lực. Anh thậm chí khát vọng cô gái này chỉ hoàn toàn thuộc về mình, ai dám can đảm mơ ước người vật thuộc sở hữu của anh đều sẽ phải thừa nhận công kích mãnh liệt từ anh.

Nhưng bây giờ, Ôn Như Thị lại một lần nữa dạy anh một điều.

Nếu người yêu của anh đều có thể nhịn ốm đau hành hạ, toàn tâm toàn ý bày mặt tốt đẹp nhất của mình ra cho anh, anh lại có lý do gì không làm được?

“Ngao ngẩn đợi anh trở lại.” Thẩm Văn Hân êm ái nói, như là đang nói nhỏ bên tai cô.

Cho dù trong lòng đang chảy máu, anh cũng có thể mỉm cười đứng trước mặt cô, nếu đây là điều cô mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Khi Thẩm Văn Hân bụi bặm mệt mỏi về đến biệt thự bên bờ biển, đẩy cửa nhà ra nhìn thấy đầu tiên chính là ngọn đèn màu cam ấm áp cùng Ôn Như Thị đeo một cái tạp dề hoạt hình bện bện nấu cơm.

“Anh về rồi à, mau đi tắm rửa nghỉ ngơi chút đi, sắp được cơm rồi!” Ôn Như Thị kiễng chân hôn một cái lên khóe môi anh, nhận lấy áo khoác trong tay Thẩm Văn Hân.

Đứng ở cửa nhìn cô gái nhỏ như một con bướm xuyên qua vườn hoa, vui vẻ đi cất đồ rồi lại quay lại phòng bếp, Thẩm Văn Hân không động, cũng không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt phức tạp đuổi theo bóng dáng cô.

Ôn Như Thị không nhận được đáp lại nghi ngờ quay đầu, nghiêng đầu cười với anh: “Nhìn em đến choáng luôn rồi à?”

“Ừ.” Khóe miệng Thẩm Văn Hân hơi cong lên một độ cong nhu hòa tựa tình nhân ôn nhu nhất thế gian, “... Nhìn thế nào cũng thấy không đủ.”

Ôn Như Thị dở khóc dở cười dứt khoát đóng cửa lại, sao cô không biết người đàn ông này thế nhưng cũng có một mặt biết nói lời ngon tiếng ngọt như vậy đây, hình như cô dạy dỗ còn rất thành công.

Cửa gỗ khắc hoa điệu thấp xa hoa ngăn cản tầm mắt anh, ý cười bên miệng Thẩm Văn Hân dần biến thành đau thương.

Tính mạng cô đã tiến vào thời gian đếm ngược, cuộc sống như thế còn có thể có bao lâu nữa, có lẽ chỉ có ông trời mới biết.

Bữa tối phong phú chưa từng có, nhiều món ngon bày đầy khắp bàn, Thẩm Văn Hân cúi đầu cẩn thận thưởng thức từng miếng một. Vào miệng là mỹ vị có thể so với tay nghề của đầu bếp nổi tiếng, nhưng trong miệng anh lại tràn đầy chua xót.

“Sao lại không nói chuyện vậy, em nấu không ngon sao?” Ôn Như Thị mắt to sáng trong suốt mong đợi nhìn anh, lần đầu tiên chân chính phơi bày tay nghề của mình, theo lý thuyết Thẩm Văn Hân phải nên rất kinh ngạc mới đúng. Không ngon, anh cũng nên châm chọc chút để bù lại bất mãn nợ anh một bữa cơm hôm nay mới trả mới đúng.

“Ngon lắm, chỉ là hôm nay anh hơi mệt.” Thẩm Văn Hân không dám ngược mắt, chỉ cần vừa nghĩ tới lúc trước cô kiêu ngạo nghênh đón ánh mắt anh, tươi cười duyên dáng nói cô chỉ nấu cơm cho người mình yêu, nước anh anh liền không nhận được muốn rơi xuống.

Tay Thẩm Văn Hân khẽ động, chiếc thìa múc canh được một nửa rơi xuống quần, anh háng giọng, như không có chuyện gì xảy ra đứng lên: “Anh đi đổi bộ quần áo, em ăn trước đi, anh xong ngay thôi.”

Ôn Như Thị hoang mang nhìn bóng lưng anh rời đi, cúi đầu gấp một miếng thức ăn trên bàn đưa vào trong miệng, hương vị rất tốt mà.

Đóng cửa phòng, Thẩm Văn Hân cúi thấp đầu tựa lưng vào cửa, vết nước canh ẩm ướt trên đùi kia rõ ràng như vậy, nhưng anh lại không có nổi một chút sức nào để đi xử lý.

Anh nghĩ, có lẽ anh đã thật sự đánh giá cao chính mình, chỉ cùng ăn một bữa cơm thôi đã khiến quân lính phòng ngự anh mất cả ngày mới dựng lên được tan rã. Tiếp tục như vậy nữa, bây giờ anh không có chút niềm tin nào rằng mình có thể mỉm cười diễn xong vở kịch này trước mặt Ôn Như Thị.

Khi Thẩm Văn Hân rửa mặt thay quần áo sạch sẽ quay trở lại phòng ăn, Ôn Như Thị đã gục đầu lên bàn buồn ngủ.

Thấy cô rõ ràng là rất buồn ngủ lại vẫn cố chống không chịu chìm vào giấc ngủ, Thẩm Văn Hân chỉ cảm thấy lòng đầy xót xa. Anh cúi người dè dặt ôm lấy Ôn Như Thị, cô rất nhẹ, nhẹ tựa một chiếc lông chim sắp biến mất.

“Ông xã?” Ôn Như Thị miễn cưỡng mở to mắt.

Anh khẽ hôn lên trán cô, chậm rãi đi về phía phòng ngủ: “Em ngủ đi, anh sẽ luôn cùng em.”

Cô nghe vậy, am tâm nhẹ bám lấy vạt áo trước ngực anh, hai gò má cọ cọ lên lồng ngực anh: “Chờ em tỉnh, em có đồ muốn đưa cho anh.”

“Được.” Thẩm Văn Hân thấp giọng đáp, sợ quấy rầy mộng đẹp của cô.

Đêm đã khuya, trong phòng chỉ để lại chiếc đèn ngủ, Ôn Như Thị nằm trên giường đệm êm ái ngủ say.

Đồ ăn sớm đã lạnh ngắt, Thẩm Văn Hân cứ như vậy một mình ngồi trước bàn ăn trống rỗng, chậm rãi từng chút một ăn hết thức ăn cô tỉ mỉ chuẩn bị, mãi đến khi nghẹn ngào.

Sáng ngày hôm sau, lúc Ôn Như Thị tỉnh lại ánh mắt trời đã chiếu khắp, cô theo thói quen xoay người lại liền gặp Thẩm Văn Hân đang nghiêng người tay chống đầu nằm bên cạnh cô, ánh mắt không chớp nhìn cô chăm chăm.

Ôn Như Thị mỉm cười, nâng tay xoa gò má hình dáng rõ ràng của anh: “Buổi sáng tốt lành.”

Thẩm Văn Hân cong khóe môi, quay mặt hôn một cái lên lòng bàn tay cô: “Buổi sáng tốt lành, công chúa của anh.”

Ôn Như Thị bị chọc cười đến không ngừng, nhẹ đẩy lồng ngực anh một cái: “Anh không phải là bề bộn nhiều việc sao, sao còn chưa đi làm việc nữa?”

Thẩm Văn Hân thuận theo lực đạo của cô ngã xuống giường, giả làm vẻ mặt đau khổ nhìn trần nhà, buồn bã nói: “Công việc bận hơn đi chẳng nữa, nào có quan trọng bằng em.”

Ôn Như Thị bật cười, anh trở nên bám người như vậy từ khi nào vậy, trước kia đều là cô đuổi theo sau mông anh, thật đúng là phong thủy luân chuyển, tên vua khổ chịu này thế nhưng cũng có hôm này.

Cô lần người qua, dính sát lên ngực anh mím môi người: “Tiếc quá, nếu anh muốn được thanh nhân như em thì không được đâu, trong tủ đầu giường có một phần văn kiện đưa anh, anh lấy xem chút đi.”

Thẩm Văn Hân nghiêng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của cô, giờ tay kéo ngăn kéo ở đầu giường ra, bên trong có một tập hồ sơ màu xanh.

Tựa vào trong khuỷu tay anh, Ôn Như Thị nhìn anh nhủ mảy lạt xem nội dung, tựa hồ cũng không có kinh hỉ gì ở bên trong, cô có chút thấp thỏm kéo tay anh: “Anh không thấy vui sao?”

Chẳng lẽ bởi vì điều lệ quyết định quá hà khắc à? Nói đến cùng, nếu mấy năm nữa cô không còn, lấy tốc độ phát triển trước mắt của anh mà nói, hoàn toàn có năng lực thầu tóm nhà họ Ôn. Anh thật sự không cần ngay lúc này khoác lên cổ mình một tảng lại một tảng gông xiềng.

Thẩm Văn Hân thở dài, về mặt phức tạp trả lời: “...Vui về.”

Đây là một phần giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, tất cả thủ tục đều đã đầy đủ, chỉ cần anh kí tên mình lên là từ hôm nay trở đi quyền khống chế tập đoàn Ôn Thị sẽ thuộc về sở hữu của anh, 5 năm sau nếu không có gì ngoài ý muốn, Ôn thị sẽ chính thức được chia dưới tên anh.

Điều kiện duy nhất chính là lấy trình độ cuộc sống hiện có làm tiêu chuẩn, cả đời phụng dưỡng ba Ôn mẹ Ôn.

Thẩm Văn Hân vuốt vuốt mái tóc suôn mượt của Ôn Như Thị, lấy bút kí tên mình lên trên.

Vui về? Vào lúc anh còn chưa kịp trả lại cổ phần công ty Ôn thị lại cho cô, vào lúc anh chia nhỏ công ty của mình ra bán đi ý muốn cứu cô lại nhận được một phần quả như vậy.

Thẩm Văn Hân không biết mình nên mỉm cười thế nào mới có thể trái lương tâm nói ra hai chữ ‘vui về’ kia.

Chẳng sợ đây là thứ anh vẫn luôn muốn có được.

Những vật ngoài thân này, giờ phút này so sánh với mạng sống của Ôn Như Thị lại nhỏ đến không đáng kể.

Chỉ cần vừa nghĩ đến cô gái anh yêu ôm loại tâm tình thế nào an bày đường lui cho ba mẹ mình, Thẩm Văn Hân liền đau lòng đến không cảm nổi bút ký tên.

Chữ ký như rồng bay phượng múa trên tờ giấy trắng tinh gần như không nhìn ra chút run rẩy nào. Thẩm Văn Hân gấp tập hồ sơ lại, quay đầu một lần nữa ôm ái cường điệu với Ôn Như Thị đang tựa vào trong ngực mình: “Anh rất vui về, thật đấy.”

Anh hẳn là nên vui về, nếu nhất định phải tìm trong văn kiện này có cái gì làm anh vui về, ít nhất, cô còn tin tưởng anh sau này sẽ không trở mặt.

Sang lại tập đoàn Ôn thị, Thẩm Văn Hân lại lần nữa rơi vào trong công việc bận rộn, nhưng mặc dù là như vậy anh cũng chỉ mỗi tuần rút ra một ngày trở về thành phố xử lý nghiệp vụ phải giáp mặt giải quyết, sau đó sẽ ngồi trên chuyến bay cuối ngày trở lại bên cạnh Ôn Như Thị.

Ôn Như Thị thời gian ngủ càng ngày càng dài, Thẩm Văn Hân mỗi ngày sau khi xử lý công việc xong sẽ nằm bên cạnh cô, im lặng ôm cô, chờ Ôn Như Thị tỉnh lại.

Ôn Như Thị rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cô đã thói quen mỗi ngày mở mắt ra, cảnh tượng nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tuấn tú mỉm cười của anh.

Cô sẽ làm nũng trong lòng anh, mãi đến khi anh đầu hàng dỗ cô rời giường, có đôi khi cũng sẽ cố ý che nửa thân trần, trêu chọc ham muốn vốn không kiên định của anh.

Nhưng mặc kệ cô phong tình vạn chủng đốt lửa trên người Thẩm Văn Hân thế nào, anh cũng sẽ không tiến hành chuyện chăn gối đến bước cuối cùng.

Lại một lần nữa nhìn bóng dáng cường tráng chạy trời chết của Thẩm Văn Hân, Ôn Như Thị bắt đầu khắc sâu kiểm điểm lại điểm mị lực của mình mà không phải là bởi vì thể lực không đủ mà lui bước.

Thẩm Văn Hân trốn vào trong phòng tắm chật vật nhìn chính mình trong gương, trong mắt ẩn chứa lửa dục sâu thẳm, anh dùng sức chà xát mặt mình, mở van nước lạnh, xối ướt mình từ đầu đến chân.

Thật vất vả mới liên lạc được bác sĩ sắp xếp được lịch, vì không để Ôn Như Thị phát hiện, Thẩm Văn Hân đã tốn không ít công sức mới miễn cưỡng thuyết phục được chuyên gia nổi tiếng trong giới này, làm bộ như đến khám chữa như thường lệ.

Không thể vào lúc này thất bại trong gang tấc được, nếu như có thể anh thậm chí còn hi vọng kiểm tra toàn diện, tiến hành trong lúc Ôn Như Thị đang ngủ mê.

Để cô cười vui cho là mình thành công cho là mình đã gạt được anh về bệnh tình của mình, cô gái nhỏ lén vui về sau lưng anh, sao anh có thể lơ lửng làm cô lộ ra vẻ mặt buồn bã, cô chịu khổ đã đủ nhiều, không cần phải chịu thêm chuyện này nữa.

Chỉ cần Ôn Như Thị có thể tốt, con sau này sẽ lại có, nhưng không thể là lúc này, thân thể của cô không chịu nổi.

Thắm Văn Hân lắc lắc mái tóc đen ướt sũng của mình, mặc áo choàng tắm đứng trước gương, mãi đến khi nét mặt hoàn toàn khôi phục bình tĩnh mới bước chân ra cửa.

Có người nói, người khi xui xẻo, uống nước cũng giắt răng.

Giờ phút này Thắm Văn Hân khắc sâu hiểu rõ, cái gì gọi là ghét của nào trời trao của ấy.

Hai ngày trước khi bác sĩ chuyên gia được mời đến nhà, Thắm Văn Hân đang ngồi trước máy vi tính làm việc, Ôn Như Thị bỗng nhiên vui vẻ chạy vào, quơ quơ que thử trong tay ôm chầm lấy anh.

“Cục cưng, chúng ta rốt cục có bảo bào rồi!” Que thử thai ở trước mặt, hai vạch màu đỏ khiến mắt anh đau nhói.

Thắm Văn Hân bối rối.

Nhìn Ôn Như Thị phấn khởi khê hát bắt đầu gọi điện cho ba Ôn, đáy lòng Thắm Văn Hân chỉ còn lại cảm giác vô lực

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

“Bất kể vợ anh là mắc bệnh gì, anh đều phải hiểu rõ, bây giờ cô ấy hoàn toàn không có năng lực để dựng dục một sinh mệnh mới.

Đứa bé kia không thể giữ lại, trừ khi cậu muốn để cô ấy rời khỏi nhân thế trước thời gian!” Lời nói nghiêm khắc của bác sĩ đức cao vọng trọng còn văng vẳng bên tai.

Thắm Văn Hân rất rõ, trái ngược với một thân sinh cốt nhục chưa bao giờ gặp mặt, anh chỉ muốn Ôn Như Thị bình an sống sót, anh không cần máu mủ gì hết, cũng càng không cố chấp một cái họ.

Nhưng là, Ôn Như Thị để ý.

Mỗi khi anh muốn mở miệng bảo cô xóa sạch sinh mệnh nhỏ kia, vừa nhìn thấy Ôn Như Thị vẻ mặt vui mừng ngồi trên ghế sofa chọn chọn lựa lựa quần áo đồ trang sức cho trẻ sơ sinh bày đầy bàn, thậm chí còn dán lên mặt thử xem nó có dễ chịu như trong giới thiệu hay không.

Thắm Văn Hân liền không cách nào nói ra một chữ ‘không’.

Cô sẽ liên miên không dứt nói bên tai anh, dạy anh rằng chất liệu gì là mềm mại nhất, dạng sữa bột nào không thể uống, kiểu giáo dục nào có trợ giúp đối sự phát triển của con, kiểu trường học nào năng lực giảng dạy của giáo viên là tốt nhất.

Cô cũng sẽ ghé vào bên người anh, nhẹ giọng nói cho anh biết, mơ ước lớn nhất của cô là có một bé con thuộc về hai người bọn họ.

Con sẽ có một đôi mắt to sáng ngời thông suốt như cô, còn có sống mũi cao như anh, thông minh như anh, am hiểu lòng người như cô.

Cô nói xong liền mỉm cười tựa vào trong lồng ngực anh ngủ thật say, những lúc đó, trái tim Thắm Văn Hân như bị dao cứa.

Mỗi một câu của cô đối anh mà nói đều là dày vò.

Thắm Văn Hân không biết phải làm thế nào mới tốt, mới có thể đánh mất ý niệm nhất định phải sinh đứa bé này ra của cô, sự tình phẳng phất đã rơi vào thế bí. Mỗi một ngày trôi qua, tính mạng của Ôn Như Thị liền nguy hiểm hơn vài phần, tâm tình anh cũng ngày càng trở nên nóng.

Thậm chí ngay cả Ôn Như Thị cũng cảm giác được bất an anh không cách nào khống chế được.

Đêm nay, khi Ôn Như Thị vừa tỉnh dậy từ trong giấc mơ, đưa tay mò sang bên phần giường lạnh như băng bên cạnh, cô sững sờ một lúc lâu mới hoàn toàn tỉnh táo lại, đây là chuyện chưa từng phát sinh trong mấy tháng gần đây.

Từ sau khi bọn họ hòa hảo, mặc kệ muộn thế nào Thắm Văn Hân đều sẽ ở bên giường làm bạn với cô, cho dù công việc chưa làm xong anh cũng sẽ mang vào phòng xử lý, để khi Ôn Như Thị mở mắt là có thể nhìn đến thân ảnh anh.

Cô vốn chần lén, chân không đi ra ngoài.

Trong phòng khác rộng rãi không một tia sáng, Thẩm Văn Hân đứng cạnh cửa sổ, điều thuốc trong tay lúc sáng lúc tối, ánh trăng âm ỉm chiếu lên mặt bên của anh, nhìn không rõ có biểu cảm gì.

Ôn Như Thị yên lặng đứng ở cửa phòng, nhìn anh hút xong một điếu, sau đó lại châm một điếu khác.

Anh đã biết.

Ôn Như Thị tin tưởng, bằng không Thẩm Văn Hân sẽ không lên cô, trốn ở đây làm khó mình. Có tiền đề này, vậy mọi nghi vấn đều có thể thông suốt.

Thẩm Văn Hân đã sớm biết, thậm chí còn sớm hơn cả trong suy nghĩ của cô.

Khóe miệng cô hơi hơi cong, lại không cách nào cong lên một nụ cười hoàn mỹ.

Đây không phải kết quả Ôn Như Thị mong muốn, cô vốn hy vọng dùng thời gian còn sót lại làm anh có thể vui vẻ hưởng thụ một đoạn cuộc sống gia đình hạnh phúc, mà không phải như bây giờ, cô trái lại thành người được anh bảo vệ.

Nợ tình khó trả, cô nợ Thẩm Văn Hân, có lẽ cả đời này cũng trả không xong.

Ôn Như Thị im lặng đi qua, đưa tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng thon gầy của anh.

Thẩm Văn Hân sững sốt, vội vàng dập điếu thuốc trong tay, xoay người ôm cô vào lòng, sờ sờ vấy ngủ mông manh trên người cô, nhẹ trách nói: “Sao không mặc thêm áo vào, ban đêm lạnh, anh cùng em vào phòng.”

Ôn Như Thị ôm anh, chôn mặt vào trong vòm ngực thấm hơi lạnh của anh, quật cường không chịu di động.

Thẩm Văn Hân bắt đầu đi thờ dài, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, lát sau mới thấp giọng giải thích, “Anh chỉ là trên công việc có chuyện phiền lòng thôi, em đừng lo lắng.”

Anh không nói như vậy còn tốt, vừa nói vậy Ôn Như Thị trái lại càng thêm khổ sở, cô có tài đức gì, có thể được Thẩm Văn Hân bảo vệ như vậy.

“... Thật xin lỗi.” Ôn Như Thị mím mím môi.

Bàn tay to đang vuốt tóc cô dừng lại, Thẩm Văn Hân là người nhạy cảm cỡ nào, sao có thể không đoán được vì sao cô lại đột nhiên nói vậy.

Anh đau thương cười nhẹ, cảnh thái bình tô son trát phấn như vậy quá mức giả dối, nỗi dối cuối cùng vẫn sẽ bị chọc thủng.

Lúc này anh thật sự hi vọng Ôn Như Thị chỉ là một tiểu thư nhà giàu không rành sự đời, không cần thông minh đến khiến người thương tiếc như vậy.

“Em không hề có lỗi với anh, là anh vô năng, không thể bảo vệ hai mẹ con em.” Thẩm Văn Hân siết chặt hai tay, bên môi chỉ có nụ cười khổ, muốn anh tự tay cướp đi hi vọng của cô, anh cũng đau lòng không hề kém Ôn Như Thị dù chỉ một chút.

“Anh đã sắp xếp xong xuôi, ngày mai dẫn em đi gặp bác sĩ.” Thẩm Văn Hân khó khăn nói xong, mặc kệ anh có nguyện ý hay không cũng không còn lựa chọn nào khác, “Chờ em trị liệu hết bệnh, muốn mấy đứa con đều theo em.”

Cổ họng Ôn Như Thị nghẹn ngào, nếu cô không biết kết cục sau cùng, có lẽ sẽ đáp ứng anh nhận trị liệu. Nhưng không có ai biết rõ hơn cô, bất luận Thẩm Văn Hân mời ai, bất luận anh đưa ra bao nhiêu nỗ lực, tính mạng cô đều sẽ từng chút trôi qua không thể cứu lại.

Cô không thể mất đi đứa bé này, đó là cơ hội duy nhất cô có thể để lại cốt nhục cho anh.

Chẳng sợ cô sẽ vì vậy mà đánh đổi mạng sống.

“Như Thị.” Không nhận được cô đáp lại, trong giọng nói của Thẩm Văn Hân mang theo chút khẩn cầu, “Đồng ý với anh, chúng ta không cần đứa bé này, được không?”

Một chuỗi nước mắt nóng bỏng theo khóe mắt cô chảy xuống, Ôn Như Thị ôm chặt anh, cắn răng không nói một tiếng.

Bắt đầu từ rất lâu trước đây Thẩm Văn Hân đã biết, mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần Ôn Như Thị cố chấp, đến cuối cùng, người phải nhượng bộ sẽ luôn là anh.

Nhưng lần này đây, anh đã không thể nhượng bộ được nữa.

Cùng Ôn Như Thị trở về phòng, nhìn cô nhắm mắt lại ngủ say, Thẩm Văn Hân mệt mỏi nằm bên cạnh cô.

Ngón tay xẹt qua khóe mắt cô, lông mi dày còn chút ướt át.

Thật là một cô gái, cho rằng chôn trong lòng anh im lặng rơi nước mắt thì anh sẽ không biết cô từng khóc hay sao.

Thẩm Văn Hân im lặng nhìn chăm chăm về mặt cô khi ngủ. Trời vừa sáng anh sẽ mang Ôn Như Thị đi bệnh viện, chỉ mong khi đó cô vẫn chưa tỉnh lại.

như vậy cô sẽ không thảm khóc như tối nay.

Nếu cô muốn hận anh, vậy hận đi, chỉ cần cô còn sống, trừng phạt anh thế nào cũng được.

Thẩm Văn Hân hạ quyết tâm không qua bao lâu liền ngủ quên. Nếu anh sớm biết, ngày hôm sau tỉnh lại Ôn Như Thị đã không còn ở đây, cho dù để anh thức thông mấy đêm anh cũng tuyệt đối không dám nhắm mắt lần nữa.

Chứng minh thư cùng hộ chiếu trong ngăn tủ đều bị mang đi, cô thậm chí còn không mang theo một bộ quần áo để thay đổi, chỉ để lại một phong thư trên mặt bàn.

Thẩm Văn Hân vò thư thành một cục, không cần nhìn anh cũng biết Ôn Như Thị sẽ viết những gì.

Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng hận cô như vậy! Thẩm Văn Hân đứng trong phòng khách trống rỗng cười đến điên cuồng, chẳng lẽ mạng sống cô không đáng tiền đến vậy sao?! Vì một đứa bé còn chưa thành hình mà dễ dàng buông tha.

Ở trong cảm nhận của cô, anh đến cùng được coi là cái gì?!

Phong thư chưa mở bị anh xé thành mảnh nhỏ, Thẩm Văn Hân lạc giọng cười, mãi đến khi cười ra nước mắt.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, chiếu lên người anh, anh lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo.

Mặt trời lên rồi lại lặn, Thẩm Văn Hân chỉ ngồi yên trên ghế sofa, tiếng chuông điện thoại một lần lại một lần vang lên anh đều không nhận. Ôn Như Thị không còn, anh còn liên hệ bác sĩ làm gì.

Cô đã đồng ý sẽ không bao giờ đi không từ giả như lần trước, cô đồng ý rồi mà!

Đồ lừa đảo...

Bóng đêm càng sâu, Thẩm Văn Hân tầm mắt mờ mịt chậm rãi chuyển hướng về phía di động đặt ở trên bàn, anh có thể lại đi tìm cô, chỉ cần anh nghĩ, luôn sẽ tìm lại được cô.

Nhưng là, sau khi tìm được rồi thì sao? Thẩm Văn Hân không biết, chẳng lẽ muốn áp giải cô đi phá thai sao? Nếu cô đồng ý thì đã không có chạy trốn.

Ôn Như Thị chắc chắn không hi vọng anh tìm được cô.

Vì một đứa bé, cô ngay cả anh cũng không cần... Thẩm Văn Hân nâng tay che mắt, khẽ run.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Ánh trắng sáng rọi, chiếu thẳng vào căn phòng trống rỗng, gió đêm lướt qua giấy vụn trên mặt đất, ánh lên bóng dáng Thẩm Văn Hân đang ngồi yên, tô thêm tịch liêu cho cảnh tượng này.

Tiếng chuông điện thoại chói tai lại lần nữa vang lên, ánh sáng lạnh màu trắng soi rọi lòng người, phảng phất như biết anh không muốn nghe, tiếng điện thoại lại một lần một lần cố chấp vang lên.

Thẩm Văn Hân phiền muộn không thôi cảm điện thoại lên đang định tắt máy lại nhìn thấy cái tên vốn không nên xuất hiện trên màn hình.

Anh không dám tin nhấn nhận rồi đặt đến bên tai.

“... Văn Hân, thật xin lỗi.” Giọng nói quen thuộc từ trong loa truyền đến.

Đôi môi Thẩm Văn Hân mấp máy một hồi lâu, lại không nói ra được câu nào, tất cả hận ý đều biến mất gần như không còn trong một câu nói của cô.

“Như Thị, về đi.” Hào kết anh chuyển động, trong mắt tràn đầy chua xót đau đớn, “Về đi, xin em.”

Anh không bao giờ buộc cô nữa, chỉ cần cô đồng ý trở lại bên cạnh anh.

“Như Thị, đừng đi, trở về...” Thẩm Văn Hân lặp đi lặp lại câu nói không mạch lạc, nếu cầu xin có thể làm cô mềm lòng, anh cũng có thể buông tha cho cao ngạo tự tôn của mình.

Bên kia Ôn Như Thị khóc không thành tiếng: “Ông xã, em ở sân bay.” Cô lau nước mắt, ủy khuất tiếp tục khóc.

Tình yêu sẽ biến người mềm yếu trở nên kiên cường, cũng sẽ biến người kiên cường trở nên yếu đuối.

Cô cho là mình có thể một mình sinh con, cô sẽ kiêu ngạo thắng lợi mang kết tinh yêu của bọn họ trở về.

Nhưng khi tiếng thông báo đăng kí thường lệ vang lên, Ôn Như Thị lại sợ. Cô sợ cô sẽ cứ như vậy cô đơn chết trên bàn phẫu thuật, cô sợ lần này cô đi đến chết cũng không thể gặp lại anh một lần.

Rõ ràng đều đã qua cửa kiểm tra, Ôn Như Thị lại không cách nào bước về phía cửa đăng kí nữa bước.

Thẳng đến khi người ở phòng đợi máy bay đều đi hết, cô vẫn không nhịn không được bấm số điện thoại của Thẩm Văn Hân.

“Khắp nơi đều đóng cửa, em vừa lạnh vừa đói lại mệt.” Tựa như là tìm được người lớn có thể dựa vào, Ôn Như Thị ngồi trong phòng đợi máy bay, khóc bừa bãi.

“Đừng khóc, ngoan ngoãn ở đó chờ anh, anh lập tức đi đón em,” Thẩm Văn Hân nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe cùng ví tiền liền phi ra ngoài, “Chúng ta đi ăn ngon, em thích ăn gì chúng ta sẽ ăn cái đó, ăn xong rồi về nhà ngủ.”

“Đừng khóc, Như Thị.”

Thẩm Văn Hân một đường phóng như bay không nhớ rõ chính mình vượt qua bao cái đèn đỏ, khi chưa thật sự nhìn thấy cô, trái tim treo cao của anh không cách nào rơi xuống.

Khi Ôn Như Thị quần áo mỏng manh nhào vào lòng anh, đau thương tựa một đứa bé đi lạc, Thẩm Văn Hân xót xa nghĩ, cô hình như là khác tính trong cuộc đời anh.

Muốn sống thì sống đi, cùng lắm thì anh lại đi tìm bác sĩ phụ khoa, anh chấp nhận hết.

Ôm lấy Ôn Như Thị đang khóc thút thít lên xe, Thẩm Văn Hân trước tiên mở máy sưởi lên, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô xoa bóp: “Em cũng không phải không biết nhiệt độ bên bờ biển ngày đêm chênh lệch nhiều, vì sao không lấy thêm áo khoác?”

Ôn Như Thị bĩu môi, bây giờ mới cảm thấy mất mặt: “Sợ bị anh phát hiện, đi vội quá nên quên mất...”

Động tác tay của Thẩm Văn Hân dừng lại, vừa bực mình vừa buồn cười, càng nhiều hơn là khổ sở. Sao có thể nói hoàn toàn không để ý hành vi của cô? Anh cũng có cảm giác, anh không có trái tim làm bằng kim cương không có cảm giác, anh cũng sẽ bị thương.

Khóe miệng anh gật gật, lại cười không nổi: “Đã đi rồi tại sao còn gọi điện cho anh?” Cái kiểu quăng hết tất cả được ăn cả ngã về không này quả thực khiến trái tim anh lạnh giá, đặc biệt, vào thời điểm anh chính là thứ bị quăng đó.

Ôn Như Thị gật mình, buột miệng hỏi: “Anh không nhìn thấy thư em để lại cho anh à?”

Thẩm Văn Hân trừng mắt: “Anh xé rồi.” Nhìn cô viết cô yêu đứa bé kia thế nào, yêu đến không cần cả anh hay sao? Không, anh không muốn nhìn.

“Sao anh ngốc vậy chứ!” Ôn Như Thị khịt khịt mũi, lại muốn khóc.

Đây chính là cô suy nghĩ thật lâu mới viết được, đời này cô chưa từng viết qua bức thư nào buồn nôn lại tình chân ý thiết như vậy đâu, anh thế nhưng nhìn cũng không nhìn một cái đã xé mất, “Cũng không phải là không trở lại, trong đó em đã nói ngày ngày đều sẽ gọi điện nhắn tin cho anh mà... Sớm biết vậy đã không viết thư tình cho anh rồi.”

“Thư tình?” Thẩm Văn Hân kinh ngạc tròn mắt nhìn cô, không phải thư từ biệt à?

Ôn Như Thị tròn mắt nhìn anh, bĩu môi nói: “Xé rồi thì thôi, phí bao nhiêu tâm sức của em”

Thẩm Văn Hân ảo não quay đầu liền cho xe chạy: “Chúng ta về nhà đi!” Chỉ mong giấy vụn bị ném trên sàn phòng khách chưa bị gió thổi đi.

“Anh đã nói là mua đồ ngon cho em trước mùa!” Ôn Như Thị giận, cô cũng sắp chết đói rồi.

“Đóng gói mang về.” Thẩm Văn Hân quả quyết đề nghị, bàn chân đạp chân ga phóng đi.

Cuối cùng Thẩm Văn Hân có tập hợp đủ mảnh nhỏ của bức thư tình kia hay không Ôn Như Thị không biết.

Dù sao cô ngồi trên ghế, tâm tình rất tốt ăn bát mỳ nĩ vị, vẻ mặt vui vẻ nhìn anh cầm chổi ti mi quét hết phòng khách một lần.

Cô dám khẳng định, đời này Thẩm Văn Hân cũng chưa từng quét dọn sạch sẽ như vậy.

Ăn xong bữa khuya, Ôn Như Thị hài lòng trèo lên chiếc giường êm ái, cao giọng hướng phòng khách hô một tiếng: “Trong thư em còn viết cảm thụ lần đầu tiên ngủ chung với anh khi ở trên núi đây, chắc chắn, tiếc là anh không thấy.”

Tiếng động ngoài cửa dừng lại, sau đó chính là một loạt tiếng động dọn bàn.

Ôn Như Thị có chút hã hê chui vào trong chăn, cọ cọ gối đầu, nhếch miệng cười rồi nhắm mắt lại. Xứng đáng! Cho anh nhìn cũng không nhìn đã dám xé thư cô viết.

Sắc trời hơi sáng, người phụ nữ bên trong ngủ an ổn, người đàn ông ngoài cửa vẫn uốn thẳng sống lưng ngồi trước bàn ăn, vẻ mặt nghiêm túc gắp từng mảnh nhỏ, sau đó dính lên mấy tờ A4 mới tinh.

Lần đầu tiên viết thư tình, Ôn Như Thị viết hẳn ba trang. Thẩm Văn Hân hài lòng cảm tờ thư chấp vả cẩn thận quan sát, quyết tâm sau này nhất định phải thường xuyên cõ vũ cô làm nhiều việc có ích đến cả thân lẫn tâm như này.

Dù sao, loại ‘thư nhà’ có thể truyền cho con cháu như này, nếu vừa lục ra, nhìn qua thấy rách nát như vậy, quả thật không quá lên được mặt bàn.

Anh cũng không thể sau này về già rồi nói với con mình, ba cậu lúc trước bởi vì hận mẹ cậu bỏ rơi chính mình, cho nên trong con tức giận đã biến bức thư tình đầu tiên mẹ cậu viết cho ba cậu thành bộ dáng này đúng không.

Rất tổn hại đến hình tượng.

Thẩm Văn Hân dè dặt gấp thư lại cất vào trong một hộp nhỏ, sau đó bỏ vào tủ đầu giường.

Ôn Như Thị mặt mày cong cong, ngay cả trong mơ cũng đang cười. Anh cúi đầu nhẹ nâng cánh tay lộ ra ngoài của cô đặt lại trong chăn, dịch dịch góc chăn, xoay người ra ngoài.

Muốn hai mẹ con cô bình an, anh còn rất nhiều việc cần phải làm, không thể thiếu được chuyên gia dinh dưỡng, chuyên gia chăm sóc sức khỏe, nhân viên hộ lý, còn có một bác sĩ khoa sản chuyên nghiệp có thể ứng đối với các loại tình huống bất ngờ.

Thẩm Văn Hân lấy ra điện thoại di động, như có điều suy nghĩ nghĩ, có lẽ vị chuyên gia kia có thể đề cử người được chọn thích hợp.

Trải qua hai lần Ôn Như Thị bỏ nhà đi thất bại, tảng lụa mỏng chắn ở giữa kia đã hoàn toàn bị chọc thủng, nhưng quan hệ của hai người trái lại càng thêm dung hợp đến kỳ dị.

Ít nhất, trước mặt nhau bọn sẽ không lại giấu diếm cảm thụ chân thật của mình với người còn lại, cũng không cần tránh né về bệnh tình của cô như trước đây.

Dường như là biết rõ mẹ mình vất vả, bảo bối nhỏ đặc biệt tri kỉ im lặng đợi, không tìm phiền toái gì đến cho Ôn Như Thị.

Mấy tháng đầu cô thậm chí ngay cả nôn nghén cũng không có, cũng không có gì không khỏe, nhưng theo bụng cô càng lúc càng lớn, tẻ đoán dùng thân thể suy nhược dưng dục sinh mệnh mới càng ngày càng rõ ràng.

Ôn Như Thị lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng gầy đi, mặc kệ cô mỗi ngày ép mình ăn bao nhiêu thứ, ăn đến ghê tởm cũng không cần được đứa bé này từng chút từng chút vét hết chất dinh dưỡng trong cô.

Thẩm Văn Hân không thể không đồng ý để người ta truyền dịch hàng ngày cho cô để bổ sung dinh dưỡng mà cô bị hấp thụ đi.

Mỗi khi cô nhìn thấy Thẩm Văn Hân nhăn mày, Ôn Như Thị sẽ giơ mu bàn tay phủ đầy vết lỗ kim đến trước mặt anh, tự hào cười xưng là ‘huân chương vinh dự’.

Sau đó anh sẽ hôn lên mu bàn tay mang theo vị thuốc của cô, nói chờ đứa bé ra ngoài rồi anh muốn dẫn cô đi ăn bữa tiệc lớn, còn muốn mang cô đi xem phong cảnh đẹp nhất, cũng không thiếu được muốn thu thập tiền nhóc thú kia.

Ôn Như Thị sẽ luôn cười híp mắt nghe anh nói, liên tục gật đầu.

Cô biết Thẩm Văn Hân đau lòng, giống như Thẩm Văn Hân cũng hiểu rõ sự kiên trì của cô vậy.

Sáu tháng sau Ôn Như Thị đã không có cách nào xuống giường đi lại, tra tấn cô không chỉ là hai chân sưng vù cùng đau đớn khi bị rút gân cả đêm, còn có khung xương càng lúc càng yếu ớt.

Mái tóc dài đẹp tuyệt trần của cô đã sớm cắt, hai gò má vốn mướt mà cũng lõm xuống. Ôn Như Thị đã rất lâu rồi không soi gương, người phụ nữ xa lạ trong gương, xấu đến ngay cả chính cô cũng thấy chướng mắt.

Bắt đầu từ khi có một lần cô vô tâm tự giễu, chờ sau khi cô mất đi, Thẩm Văn Hân có thể tìm một cô vợ khác xinh đẹp hơn, để đền bù tổn thất mấy tháng này, còn anh lại lặng lẽ ôm cô rơi nước mắt, Ôn Như Thị cũng không dám lại tùy tiện nói giỡn kiểu này nữa.

Xế chiều mỗi ngày Thẩm Văn Hân sẽ ôm cô bụng to ra bờ cát phơi nắng, nghe nói như vậy có thể bổ sung canxi.

Mỗi khi cô ngủ quên trong tiếng đọc sách trầm thấp của anh, sau khi tỉnh lại luôn có thể nhìn đến ánh mắt đau thương của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị không xác định được mình có thể sống sót qua nỗi kiếp nạn này không. Ai làm mẹ rồi đều nói, khoảnh khắc sinh con ra như là đã chết qua một lần. Cô không biết lần chết này của mình còn có thể sống lại như các cô ấy hay không.

Nhưng là chưa đợi đến ngày sinh dự tính, Ôn Như Thị bị gãy xương, không phải bị ngã, thậm chí còn không xuống giường, mà chỉ là xoay người một cái, khung xương yếu ớt của cô đã gãy mất một cái.

Đứa nhỏ mới được bảy tháng, Ôn Như Thị đã bị đẩy lên bàn mổ.

Cô đau đến trên trán hiện đầy mồ hôi to chừng hạt đậu, ý chí nói cho cô biết cô phải thanh tỉnh, tầm mắt lại từ từ trở nên mơ hồ.

Khi Ôn Như Thị bay ra khỏi thân thể mình, lơ lửng trong không trung trong phòng mổ, cô nhìn thấy bác sĩ đội lệnh gây mê đang tiêm thuốc vào mạch máu cô.

Bác sĩ khoa sản hàng tuần đều sẽ đến xem trong tay cầm dao giải phẫu sáng loáng, rạch một đường thẳng lên bụng dưới của cô, máu đỏ xinh đẹp lập tức phun ra.

Người đàn ông trên người mặc quần áo vô khuẩn kia, không ngừng nói gì đó bên tai cô, khuôn mặt đẹp trai tái nhợt, còn thể lương hơn cả thân thể đang nằm trên bàn giải phẫu kia.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Ôn Như Thị có chút sốt ruột, chẳng lẽ cái thân thể kia đã suy yếu đến bắt đầu bài xích sự tồn tại của cô rồi sao?

Cô bay lòng vòng quanh Thẩm Văn Hãn và bàn mổ, ý muốn tìm được biện pháp về lại trong cơ thể. Cô còn chưa sinh con, làm sao có thể cứ vậy mà rời đi được?

Một lần lại một lần xuyên qua người, cô tuyệt vọng nhìn đường cong càng lúc càng bằng phẳng trên bản điện tim, càng lúc càng bằng phẳng, thẳng đến khi phát ra tiếng cảnh cáo bít bít.

Thẩm Văn Hãn không thèm quan tâm đến đứa bé đã lộ ra tóc máu dưới thân cô, chỉ hốt hoảng nắm chặt tay cô, lớn tiếng kêu tên Ôn Như Thị.

“Em ở đây.” Ôn Như Thị bắt lực nhìn anh đỏ hốc mắt, không biết làm sao, “Em ở đây này, Văn Hãn.”

Bỗng nhiên, một tiếng khóc trẻ con nhỏ như tiếng mèo kêu vang lên, cô y tá ôm đứa bé đã được quần cần thận đến trước mặt Thẩm Văn Hãn: “Thẩm tiên sinh, là một bé trai.”

“Bé trai?” Thẩm Văn Hãn mờ mịt quay đầu, tầm mắt dừng trên người đứa bé sơ sinh, giống như là nhìn thấy cọng rom cứu mạng, vội vàng ôm đứa bé qua đưa đến trước mặt Ôn Như Thị, run rẩy gọi cô, “Như Thị em tỉnh lại đi, xem xem con của chúng ta, không phải em hi vọng nhất là được nhìn thấy con ra đời hay sao?”

“Ôn Như Thị, em mở mắt ra xem đi...” Đứa bé trong ngực phẳng phất nặng ngàn cân, Thẩm Văn Hãn gần như là không ôm nổi bé, “Như Thị, em nhìn con đi.”

Trái tim Ôn Như Thị cũng muốn nát, bàn tay phủ lên mặt anh căn bản là không cảm giác được độ ấm dưới làn da của Thẩm Văn Hãn.

Cô không phải là nên chết ở đây, thời gian 5 năm còn chưa đến, cô không phải là nên chết, công ty đã đồng ý với cô thì sẽ không đổi ý, khẳng định có chỗ nào không đúng!

“Chuẩn bị kích điện!” Bác sĩ mổ chính quyết đoán nghiêng đầu lớn tiếng nói với trợ thủ, “Chú ý cầm máu!”

Trong phòng giải phẫu khung cảnh bận rộn, Thẩm Văn Hãn ôm con lùi ra bên ngoài đám người, căng thẳng gắt gao nhìn chăm chăm người yêu đang nằm chính giữa.

Đúng lúc này, không khí trước mặt Ôn Như Thị vẩn vèo, trợ lý quen thuộc cung kính đứng ở đối diện cô, mỉm cười duỗi tay về phía cô: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, ngài có thể rời đi.”

“Cái gì?” Ôn Như Thị sững sờ nhìn bàn tay chìa ra của anh ta, theo bản năng lui về phía sau một bước, “Tôi không rõ, sao cậu lại ở đây?”

Mỗi một người chấp hành đều có một khám quyết có một không hai, trừ khi là chết ngoài ý muốn, không có thông qua khám quyết triệu hồi là trợ lý đến tiếp ứng sẽ không xuất hiện ở thế giới nhiệm vụ.

Ôn Như Thị trên bàn mổ còn chưa chết, cô cũng không thông tri cậu ta đến, nhưng là, ảo ảnh của cậu ta lại thật sự đứng ở trước mặt cô.

Trợ lý tròn mắt nhìn, mặc dù không hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Cho dù bây giờ ngài rời đi, chỉ cần có đứa bé ngài để lại kia, Thẩm Văn Hân cũng sẽ không rơi vào trạng thái hắc hóa.”

Mà Tần Hiểu Lăng cùng Tống Ti Cật đã kết hôn vào tháng trước, trong khoảng thời gian ngắn Thẩm Văn Hân sẽ không có tâm tình gì đi gây sự với bọn họ.

Đội nổi đau tang vợ đi qua, tin tưởng sự nghiệp của vai nam nữ chính đã phát triển không tệ, đến lúc đó, Thẩm Văn Hân còn phải bận chăm con.”

Theo tầm mắt cậu ta, Ôn Như Thị nhìn về phía người đàn ông cô độc ôm đứa bé đứng ở phía sau mọi người kia.

Trong con người đen sâu thẳm của anh hiện lên ánh nước, cổ chấp bình tĩnh nhìn thân thể trên bàn mổ, đáy mắt tràn đầy thống khổ cùng tuyệt vọng, sâu đến mức cho dù cách đám người Ôn Như Thị cũng có thể cảm nhận được.

Trợ lý vẫn đang nói liên miên không dứt bên tai cô: “Xét thấy cô hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ trước thời gian, công ty quyết định cho cô một lệ riêng, không cần phải tiếp tục ở lại đây chịu khổ, cho nên mới phái tôi đến tiếp ứng.”

“Chịu khổ sao?” Ôn Như Thị cúi người thờ dài, cười khê: “Mấy người làm sao biết được tôi đến cùng có khổ hay không.” Giáp chi mật đường, ắt chi tỳ sương*.

(*) Giáp chi mật đường, ắt chi tỳ sương: Với giáp thì nó là mật đường, với ắt nó lại như thạch tín. Ý nói cùng một thứ nhưng hai người lại có hai suy nghĩ khác nhau, không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác.

Trang Tử không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá.

Cô chỉ muốn làm bạn bên cạnh Thẩm Văn Hân, muốn nhìn con mình lớn lên, cho dù là lấy thân thể tàn tạ cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Chỉ cần vừa rời khỏi nơi này, cô sẽ quên mất Thẩm Văn Hân. Bọn họ làm sao có thể hiểu rõ loại cảm tình xen lẫn áy náy này chứ?

Cô muốn dùng hết tất cả khả năng của mình để thương anh, làm anh hạnh phúc, cho dù nhiều một phút, nhiều một giây cô cũng nguyện ý.

Chỉ có như vậy mới không coi là cô phụ tình ý sâu đậm của Thẩm Văn Hân.

Ôn Như Thị khẽ gật đầu một cái, “Cậu đi đi, không có tội triệu hồi, đừng nên lại xuất hiện ở thế giới này.”

“Nhưng mà...” Môi trợ lý mấp máy, cuối cùng không có làm trái mệnh lệnh của cô, nhiều tia ánh sáng nhạt phát ra từ người anh ta, giấy lát biến mất không còn tăm hơi.

Trong giây phút anh ta biến mất kia, Ôn Như Thị cảm giác có một lực hút, trước mắt đột nhiên tối sầm, lúc cô khôi phục tri giác, câu đầu tiên nói ra chính là.

“Thuốc tê—”

Mẹ nó, đau chết cô rồi!

Đời này lần đầu tiên Ôn Như Thị muốn dựng thẳng ngón tay giữa với bác sĩ. Cô muốn là gây mê toàn thân, không phải gây mê bộ phận! Mẹ kiếp, bắt nạt nhà cô không có tiền hả?

“Như Thị!” Thẩm Văn Hân vốn đã sắp tuyệt vọng như nghe thấy âm thanh của trời, vội vàng nhào đến bên cạnh cô, giơ đứa nhỏ đến trước mặt cô, “Như Thị, còn của chúng ta là một bé trai.” Giọng anh run run, phảng phất như là sợ muộn thêm chút nữa cô sẽ lại không thấy.

Ôn Như Thị nỗ lực nghiêng đầu nhìn một cái, một đứa trẻ sơ sinh người đồ rục nhẵn nhúm, tóc thừa thốt, hoàn toàn giống một cái bông khi.

Cô bĩu môi, phun ra hai chữ: “Thật xấu...” Sau đó ngất xỉu.

Trường hợp của Ôn Như Thị thành kỳ tích giới y học, không có một chuyên gia nào có thể giải thích được, vì sao một phụ nữ có thai suy nhược đến mức độ khỏe mạnh chỉ có thể đạt đến một nửa của người bình thường lại có thể kiên trì đến khi sinh con ra, hơn nữa thể nhưng lại sống lại sau khi tim đã ngừng đập vài phút.

Cuối cùng bọn họ quy tất cả về thành nguyên nhân do sức mạnh ý chí của cô siêu cường, đối với chuyện này, Ôn Như Thị hoàn toàn là cười nhạt.

Cô ném tờ báo trong tay xuống, há miệng ăn một miếng cháo tiết heo được đút đến tận miệng, cười ngọt ngào với người đàn ông trước mặt: “Rõ ràng là bởi vì tình yêu với anh, em mới có thể tỉnh lại mà.”

“Ừ.” Thẩm Văn Hân khê cười, dịu dàng lau vết cháo đọng bên khóe miệng cô, “Đó là vinh hạnh của anh.”

“Đương nhiên rồi, bây giờ em nhưng là công thần đấy.” Ôn Như Thị không chút khách khí nhận lấy lời khen của anh, được một tác lại tiến thêm một thước kéo tay áo anh, “Không cần, em muốn đi ra ngoài phơi nắng.”

Thẩm Văn Hân không chút động đậy, lại múc một muỗng cháo đưa đến bên môi cô, dịu dàng dỗ dành nói: “Ăn thêm chút nữa, ăn hết bát này anh sẽ ôm em đi ra ngoài.” Lúc cô sinh con mất máu quá nhiều, bị thương nguyên khí, không bỏ nhiều sao được.

Ôn Như Thị bất đắc dĩ há mồm, bây giờ anh rõ ràng là ăn chắc cô, biết cô không nở thấy anh khổ sở mới dám không chút kiêng kỵ như vậy, buộc cô ở cữ tròn mấy tháng ròng.

Có nhà ai ở cữ hơn nửa năm chứ? Cô căn bản là ở nhà ấp trứng mà!

Ngày ngày ăn đồng thuốc bổ này, canh bổ kia, mặt mũi Thẩm Văn Hân có lớn hơn nữa thì Ôn Như Thị cũng sắp không thể nhìn nổi nữa.

Cô u oán nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Hay là lần sau anh cho thêm ít chà bông vào cháo đi...”

“Được.” Độ cong bên khóe miệng Thẩm Văn Hân càng thêm mê người, chỉ cần cô có thể bình an còn sống, đừng nói là bỏ chà bông, cho dù bỏ cả một con gà vào anh cũng vui ý.

Ăn cháo xong, Ôn Như Thị được Thẩm Văn Hân ôm đến trên ghế nằm trên mặt cỏ ở sân sau, tuy rằng thân thể của cô đã khá hơn nhiều so với lúc mang thai, nhưng là vẫn kém người thường rất xa.

Cho dù là vậy, Ôn Như Thị đã rất thỏa mãn, ít nhất xương cốt cô sẽ không động một tí là gãy.

Ánh sáng chớm hè chiếu lên người ấm áp dễ chịu, Ôn Như Thị vân vê chăn mỏng đắp trên đùi mình, ôm lấy ngón tay út của Thẩm Văn Hân làm nũng: “Bảo người ôm cả Bé mập ra đây phơi nắng đi, cả ngày nay em chưa nhìn thấy con rồi.”

Bé mập hiện đã không còn xấu như hồi mới sinh ra, bộ dạng trắng trẻo mập mạp tròn vo, hay ăn thích động, cho dù ngồi một mình một chỗ cũng có thể một mình y y a a nửa ngày.

Thẩm Văn Hân cầm ngược lại tay cô, quay đầu phân phó người hầu ở bên cạnh: “Mang Mộ Hân đến đây, cho nó ngồi trên thảm cỏ chơi một lát.

Bé mập tên gọi Ôn Mộ Hân, vẫn là Ôn Như Thị đặt.

Từ sau khi sửa tên con thành tên này, Thẩm Văn Hân vẫn gọi con như vậy, sợ người khác không biết ý nghĩa của tên là Ôn Như Thị yêu Thẩm Văn Hân.

Không quá bao lâu bảo mẫu đã ôm đứa bé đến, trải một tấm thảm dùng khi đi dã ngoại lên mặt cỏ, sau đó đặt cậu bé vào giữa để cậu tự do hoạt động.

Ôn Như Thị cười híp mắt nhìn con bò qua bò lại trên thảm, còn có hơn ba năm, cô còn có thể trải qua thời gian tốt đẹp như vậy thêm ba năm nữa, đã là kiếm lời.

Ôn Như Thị hơi nghiêng đầu, không ngoài ý liệu thấy được ánh mắt cưng chiều của Thẩm Văn Hân, cô mềm mại cười nói: “Chờ Bé mập được hai tuổi sẽ giao con cho ba mẹ, sau đó chúng ta đi ra ngoài du lịch, chỉ hai người chúng ta, có được không?”

Thẩm Văn Hân hơi chần chờ, anh không biết đến lúc đó thân thể Ôn Như Thị có phù hợp đi xa không.

Tuy rằng đã điều dưỡng một quãng thời gian dài như vậy, nhưng vẫn không thể khôi phục lại trạng thái trước khi mang thai, mời rất nhiều chuyên gia y học đến kiểm tra cũng vẫn không tra ra được nguyên nhân dẫn đến thân thể cô suy nhược.

Nếu như có thể, Thẩm Văn Hân thậm chí hi vọng cô cứ mãi ở nhà như vậy, không đi đâu hết.

“Ông xa,” Ôn Như Thị kéo tay anh nhẹ lắc lắc, “Anh đồng ý đi mà, em cam đoan sẽ nghe lời anh, không chạy loạn, cũng không ăn loạn gì đó.”

Lần trước chính là cô lên Thẩm Văn Hân vụng trộm bảo người làm món cá kho cay, kết quả no dực vọng của miệng, vào lúc ban đêm vừa bị tiêu chảy lại thêm ói, còn phát sốt, làm hại anh vội vàng bỏ xuống một đơn hàng lớn, suốt đêm bay về nhà.

Từ lần đó bắt đầu, Thẩm Văn Hân liền nghiêm cẩn giám sát thực đơn của cô, không bao giờ cho phép người hầu lên chuẩn bị đồ ăn vặt cho cô.

“Thật đấy, anh tin em đi.” Ôn Như Thị giơ ba ngón tay lên, mong đợi nhìn anh, thề son sắt nói.

“Nếu đến khi đó,” Thẩm Văn Hân thờ dài, nhẹ vuốt mái tóc rối cục mọc dài đến vai của cô, giọng điệu châm chọc nói, “Tình huống thân thể em cho phép, anh sẽ mang em đi ra ngoài du lịch.”

Trải qua một cửa sống chết chấn động lòng người, chỉ cần là cô mong muốn, anh liền vĩnh viễn cũng không cách nào nói ra hai chữ ‘cực tuyệt’!.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ba năm rốt cuộc dài đến thế nào?

Nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có lẽ vừa mới đủ để Ôn Như Thị đưa con vào nhà trẻ, sau đó liền cùng Thẩm Văn Hân đi khắp trời nam đất bắc một vòng.

Thật ra nói một cách nghiêm chỉnh, cô căn bản không được tính là đi theo anh, mà phải nói là Thẩm Văn Hân công cô khi khắp thế giới.

Bọn họ cùng nhau vượt qua thung lũng tách giãn Lớn* của Đông Phi, cùng nhau băng qua thảo nguyên mênh mông, xem qua quần thể linh dương đen, báo đốm tư thái duyên dáng, đàn voi khổng lồ, kèn kèn xoay lượn trên không trung, còn có dân bản xứ Marseilles nhiệt tình.

(*) Thung lũng tách giãn Lớn: Thung lũng tách giãn lớn tiếng Anh là Great Rift Valley là tên được nhà thám hiểm Anh John Walter Gregory đặt vào cuối thế kỷ 19 cho một địa hình dạng máng kéo dài liên tục khoảng 6.000 km² từ phía bắc Syria, tây nam châu Á đến trung tâm Mozambique, đông Phi. Ngày nay, thuật ngữ này thường được sử dụng để chỉ thung lũng của Đông Phi, là một ranh giới mảng tách giãn kéo dài từ núi ba Afar về phía nam băng qua đông Phi, và là một quá trình chia tách mảng châu Phi thành hai mảng mới. Các nhà địa chất học gọi các mảng này là vi mảng Nubia và Somalia.

Bọn họ cùng nhau đứng trên miệng núi lửa, cảm thụ sóng nhiệt ngút trời, cùng nhau tắm trong hồ nước nóng trong băng tuyết ngập trời.

Còn có rất nhiều chuyện lạ nói mấy ngày mấy đêm cũng không hết, cảnh đẹp không thể miêu tả nổi, quan trọng nhất là anh luôn luôn không rời không bỏ làm bạn bên cạnh cô.

Lúc mới bắt đầu còn có nhân viên hộ lý chuyên nghiệp đi theo, cuối cùng chuyện lớn chuyện nhỏ, bất kể là lập ra hành trình hay mỗi một bộ quần áo có mặc đều do một mình Thẩm Văn Hân hoàn thành.

Hễ là chuyện có liên quan đến Ôn Như Thị, anh đều cẩn thận hà khắc.

Ôn Như Thị rất thỏa mãn, có một người chồng đồng ý bỏ xuống công việc, công vợ đi khắp nơi như vậy, cho dù anh thật sự hai bàn tay trắng, mỗi bữa chỉ có thể để cô ăn trầu nuốt cái cô cũng sẽ thật lòng cảm ơn trời xanh, có thể cho cô gặp được anh trong thế giới này.

Chuyện lãng mạn nhất trên thế gian không phải em yêu anh và anh cũng yêu em.

Mà là chúng ta yêu lẫn nhau, đồng thời cũng tận nguyện cống sức năng mạng sống của đối phương trên lưng. Vô luận bản cung hay phú quý, vô luận bệnh tật hay già cả, anh đều sẽ giữ vững bên cạnh em, mãi đến tận cùng mạng sống.

Thẩm Văn Hân không nuốt lời, mỗi một việc anh đã đáp ứng cô, anh đều làm được.

Bất kể là hiếu kính ba mẹ cô, hay là ngừng công kích xí nghiệp Tống thị, mang cô đi xem khắp cảnh đẹp trên thế gian, thậm chí còn làm tốt hơn so với yêu cầu của cô.

Thời gian ba năm, không chỉ thay đổi Ôn Như Thị, biến cô từ một thiếu phụ xinh đẹp như hoa biến thành một người bệnh tình nguy kịch. Cũng biến Thẩm Văn Hân từ một người đàn ông mình đầy tật xấu thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

Bọn họ đều biết, tính mạng của Ôn Như Thị đã đi đến cuối con đường.

Nhưng vì sức mạnh của tình yêu, bọn họ trở nên mạnh mẽ, ít nhất, hai người bắt đầu học thân nhiên tiếp nhận sự thật này.

Cái chết cũng không thể khiến hai người yêu nhau tách ra, làm người ta chia lìa chỉ có thể là lòng người.

Ôn Như Thị rất vui mừng, cho dù giờ phút này cô lập tức chết đi, bọn họ cũng đã tạo ra rất nhiều trí nhớ tốt đẹp. Ba năm này mỗi một phút, một giây bọn họ đều trôi qua rất phong phú, không một chút lãng phí.

Khi Thẩm Văn Hân công Ôn Như Thị ngủ mê đi ra khỏi sân bay, chờ đợi bên ngoài là ba mẹ cùng con trai của bọn họ.

Đây là nơi Ôn Như Thị sinh ra lớn lên, anh tin rằng vào giây phút cuối cùng, cô nhất định sẽ hi vọng về nơi này, anh hiểu rõ cô như vậy, hiểu rõ hơn cả hiểu chính mình.

Ôn Như Thị lúc này, mỗi ngày thời gian tỉnh táo không vượt quá một giờ.

Tiểu Mộ Hân bây giờ đã ba tuổi đi học về nhà, việc đầu tiên chính là chạy đến lầu ba, nhìn xem mẹ có tỉnh lại chưa.

Lúc bé còn còn bé cũng không biết như vậy là vì sao, mãi đến có một ngày, cô giáo ở nhà trẻ kể cho các bạn nhỏ nghe chuyện xưa về một mỹ nhân ngủ.

Từ đây, bé luôn tin tưởng vững chắc rằng mẹ mình chính là mỹ nhân ngủ, mẹ cần một vương tử hôn mẹ tỉnh lại, mà người vương tử kia, không hề nghi

ngờ chính là bản thân bé.

Có đôi khi, trùng hợp cô vừa tỉnh lại, Ôn Như Thị sẽ sờ sờ tóc đen mềm mại của con, thân thiện nói với con: “Cảm ơn con, vương tử điện hạ của mẹ.” Tiểu Mộ Hân sẽ vì câu khen này mà vui vẻ cả một ngày.

Còn khi cô không tỉnh lại, Bé mập hôn mẹ đến mặt đầy nước miếng sẽ bị ba mình xách ra ngoài, phạt chép chữ năm mươi lần.

Đào mất đã đến mùa hè, mùa hè là mùa hoa đào đua nhau nở. Thẩm Văn Hân vẫn còn nhớ cảnh tượng mùa hè năm đó, Ôn Như Thị không phấn son, xinh đẹp không gì sánh bằng, kiều ngạo đứng trước mặt anh chửi mắng anh.

Khi đó, anh thế nào cũng không nghĩ đến có một ngày, anh sẽ yêu người phụ nữ ngang ngược can rở này, yêu hơn tất cả.

Thẩm Văn Hân mỉm cười, công bảo bối quý giá nhất của mình, từng bước từng bước đi về phía đỉnh núi.

Năm đó, anh sẽ lạnh lùng dắt cô đi vòng quanh đồng ruộng, anh sẽ thờ ơ lạnh nhạt mừng thầm nhìn đáng về cô nhện đau, hôm nay anh lại luyến tiếc để cô xuống đất đi một bước.

Năm đó, anh cố ý mang cô đi câu cá, vì nhìn cô thất thố, anh còn có thể phát giận vút một mình cô lại bên bờ hồ, mặc cô tự sống tự chết, mà hôm nay, anh lại lòng tràn đầy mong đợi công cô đến thánh địa trong lòng mình.

Ôn Như Thị nhất định sẽ thích chỗ đó, nơi mà đã sớm nên mang cô đến.

Anh bước từng bước về phía trước, giống như là quỹ tích bọn họ đã trải qua. Đi qua bờ ruộng quanh co, ở nơi này, anh cũng từng công Ôn Như Thị ăn vạ về nhà.

Có cái hồ nước thật ra chính là đập chứa nước kia, bọn họ từng ở nơi đó đối chọi gay gắt, cô còn bẻ gãy cái cần câu mà anh thích nhất thành hai đoạn, vút vào trong nước.

Khỏe môi Thẩm Văn Hân nhẹ nhàng cong lên, Ôn Như Thị khi đó đáng hận như vậy, bây giờ nhớ lại, chỉ cảm thấy cô sức sống tràn đầy. Nếu cô có thể vĩnh viễn tinh lực tràn đầy như vậy thì thật tốt.

Đi đến một thung lũng trong lòng núi, đập vào mắt là khắp núi đồi một màu hồng nhạt của cánh hoa.

Thẩm Văn Hân chọn một dốc nhỏ có tầm nhìn tốt nhất, cởi áo khoác trải lên thảm cỏ, dè dặt ôm Ôn Như Thị ngồi xuống.

“Như Thị, chúng ta đến nơi rồi.” Thẩm Văn Hân cẩn thận vén sợi tóc rơi xuống trán cô sang một bên, dịu dàng thấp giọng nói.

Cô mềm nhũn tựa vào trong ngực anh, lông mi dài nhắm chặt lại không được chuốt cho cong lên, dưới mí mắt còn có quần thâm. Ngủ trong một thời gian dài không chỉ không có làm cô khôi phục tinh thần, ngược lại càng khiến cô trở nên suy yếu.

“Em còn nhớ không, đêm đầu tiên chúng ta ngủ chung, luôn là em tiến sát quần quýt lấy anh.” Phương thức tán gẫu như vậy, Thẩm Văn Hân đã quen.

Anh cũng không để ý không có người đáp lại, chỉ ôm lấy cô, thì thào nói nhỏ: “Khi đó anh nên ôm em như bây giờ, chúng ta thật khờ, bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy.”

“Ôn Như Thị, anh hối hận, nếu như anh yêu em sớm hơn, có lẽ em sẽ không phải sống khổ cực như bây giờ.”

Thẩm Văn Hân quay lại vuốt tóc cô, “Tại sao chúng ta phải lãng phí thời gian dành cho nhau để thù, nghi kỵ lẫn nhau chứ, rõ ràng đã sớm yêu nhau lại còn không biết.”

“Khi đó anh cũng không nên dẫn em đi câu cá, mẹ Lý nói, em ở trên núi bị muỗi cắn nổi rất nhiều bao rất lâu sau mới biến mất. Anh biết vì sao em không bôi thuốc, nhưng khi đó anh rất ngốc, biết rõ rành rành là em muốn anh xin lỗi, nhưng anh lại không mở miệng, càng muốn cố ý chọc giận em.”

Mấy ngày đó, em hẳn là rất buồn phải không!” Tay Ôn Như Thị hơi lạnh, Thẩm Văn Hân siết chặt hai tay, ôm chặt lấy cô.

“Còn có rất nhiều chuyện, em nghĩ rằng anh không biết, anh đều biết hết. Lâm Đạt đã nói hết tất cả những việc hỗn tạp mà em làm trong mấy năm nay cho anh biết rồi.”

“ Bao lâu rồi? Hẳn là 5 năm rồi?” Thẩm Văn Hân quyến luyến không rời nhẹ vỗ về hai má cô, “5 năm, em không nói một câu biện giải nào, anh là nên bắt đầu dĩ vãng sự cứng đầu của em, hay là nên vui vẻ vì em chắc chắn rằng anh sẽ không làm em thất vọng đây.”

“Chúng ta đi quá nhiều đường vòng, đáng tiếc, hiện tại đã không có thời gian để bắt đầu lại.” Thẩm Văn Hân mỉm cười, nhìn rừng đào rực rỡ dưới chân, một giọt lại một giọt nước mắt theo quai hàm rơi xuống trên mặt cô.

Ôn Như Thị dựa vào trong lòng anh lông nử khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở mắt. Bên tai là giọng nói quen thuộc, bao quanh cô là vòng ôm quen thuộc, cô nhẹ giọng mở miệng: “Văn Hân?”

Thẩm Văn Hân cúi đầu, lặng lẽ lau đi vết nước đọng trên mặt cô, dịu dàng đáp: “Em tỉnh rồi, nơi này mới là nơi xinh đẹp nhất trong thôn họ Thẩm, thích

không?”

Ôn Như Thị hơi hơi nghiêng đầu, trước mắt chỉ có một màu tối đen. Khóe miệng cô cong lên, nhàn nhạt cười: “Em rất thích.”

“Năm đó anh nên mang em đến đây, ở đây có biển hoa đẹp nhất mà anh từng thấy.” Thẩm Văn Hân ôm lấy cô, chỉ vào mảnh đất cách đó không xa, “Hồi anh còn nhỏ anh có chôn mấy viên bi ở chỗ đó, khi đó không hiểu chuyện, cho rằng năm sau có thể mọc ra một cây bi.”

Ôn Như Thị nâng tay, đầu ngón tay nhẹ xẹt qua cánh tay anh, sau đó thu lại như không có chuyện gì xảy ra, nhìn theo hướng cánh tay anh chỉ: “Rất đẹp, trước giờ em chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp hơn nơi này.”

Chỉ cần Thẩm Văn Hân không biết cô đã hoàn toàn bị mù, như vậy là đủ rồi, giống như lựa chọn của cô năm đó.

Ôn Như Thị mỉm cười, tựa như trước mắt thật sự là một cảnh đẹp đến không gì sánh kịp.

Tuy rằng cô chỉ có thể phác họa biển hoa kia trong tưởng tượng, nhưng như vậy thì có sao đâu, cảnh đẹp nhất đã ở ngay bên cạnh cô.

Không có gì có thể làm cô cảm động bằng tâm ý của anh.

Thẩm Văn Hân cười khê, Ôn Như Thị của anh luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy, thật ra phong cảnh đẹp hơn trong này còn rất nhiều, chính là chỗ này trong cảm nhận của anh càng thêm đặc biệt mà thôi.

Nơi này có nguyện vọng tốt đẹp nhất khi còn trẻ của anh, là nơi anh vẫn muốn mang vợ đến xem.

Ôn Như Thị cười tựa vào vai anh, chậm rãi khép mắt. Gió núi hơi lạnh, năm tháng tốt đẹp, hoa đào nở đến độ mi.

Trên dốc nhỏ núi xanh dăng dặc, Ôn Như Thị an tĩnh như là lại đang ngủ, dựa sát vào trong lòng Thẩm Văn Hân.

Lần này thật sự phải rời đi, linh hồn Ôn Như Thị phiêu đảng giữa núi rừng, cánh hoa bay tán loạn xuyên qua thân thể cô từ từ rơi xuống đất.

Cô quay đầu, nhìn hai bóng dáng gần bó kề cận nhau trên dốc nhỏ kia, còn có nước mắt rơi ra từ trong mắt Thẩm Văn Hân.

Lòng Ôn Như Thị đau xót, xoay người không chút do dự chạy về phía anh.

Mũi chân sáng bóng lấy đà trong không trung, tạo ra nhiều gợn sóng như trên mặt nước. Bắt đầu từ con đường cô đi qua, hễ là nơi cô đi qua, thế giới chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Núi đồi vừa rồi còn tràn đầy màu sắc rực rỡ, yêu cùng hận sâu đậm ở kiếp này của cô, đều bị từng tia từng tia ánh sáng màu lam rút đi.

Ôn Như Thị điên cuồng chạy, sợi tóc bay ngổn ngang trong gió, chỉ còn một chút, chỉ còn một chút là có thể chạm vào anh lần nữa.

Ánh sáng màu xanh càng lúc càng sáng, cuốn sạch sắc thái trong thung lũng, phảng phất như thủy triều rút đi. Ngay lúc đầu ngón tay cô sắp chạm đến giọt nước mắt kia, toàn bộ thế giới đều biến thành một màu đen trắng.

Ôn Như Thị mỉm cười, Thẩm Văn Hân trước mắt vẫn đẹp trai như trong quá khứ, nhưng là, trong lòng cô đã không còn chút rung động nào.

Cô kinh ngạc quỳ tạ chỗ thật lâu thật lâu.

Thẳng đến khi mặt trời lặn về phía tây, Thẩm Văn Hân ôm lấy xác cô, bước từng bước đi ra khỏi thung lũng.

Ôn Như Thị mới đứng lên, mở cửa thông tin trên khám quyết: “Nhiệm vụ hoàn thành.” Vừa dứt lời, trợ lý quen thuộc liền xuất hiện trước mắt cô, cung kính xò tay phải ra.

Lúc này đây, cô trực tiếp đặt tay mình vào lòng bàn tay cậu ta.

Nhiều tia ánh sáng nhạt xuất hiện, hai người cùng nhau biến mất trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Cứu Vớt Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.